
RINA KENT
KRALLIK DÜŞMEMELİYDİ.
ÇARPIK KRALLIK
ROYAL ELITE KİTAP 3
REN

KRALLIK DÜŞMEMELİYDİ.

Gerçek sizi özgür bırakmadan önce mahvederdi.
Maskeler düşer, sırlar çözülürdü.
Elsa'nın geçmişin peşinden koşması
onu bugünden koparmıştı.
Onun için savaşacak ve onu geri getirecektim.
Yapacağım son şey olsa bile onu koruyacaktım.
Bir söz vermiştik.
O benimdi.
Son bir oyuna hazır mısın, tatlım?

THG
0209878
YDE

YETİŞKİN OKURLAR İÇİN İNDİR
renkitap.com
REN
9 786256 079694

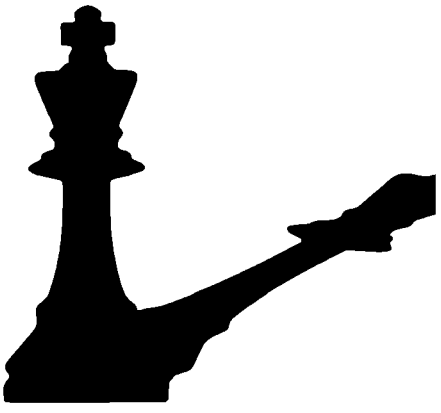
Çarpık Krallık

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

Birinci Bölüm

Aiden

Geçmiş

Daima birlikte olacağız. Hayatta olma sebebim sensin, Aiden.

Annemin sesi, soğuğu delip geçen sıcaklık gibi kafamda dolanıyordu.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerken zincir şangırdayıp direndi. Dondurucu zemin, bütün vücuduma buz dalgaları gönderse de ayağa kalkacak enerjim yoktu.

Ayak parmaklarım uyuşmuştu. Sırtımdaki kamçı izleri yanıyordu. Ayak bileğimdeki kelepçe tarafından bırakılan kırmızı izler, derinleşip mora dönmüştü.

Sanırım bu kötüydü.

Saatler geçmiş gibi hissettiren bir sürenin ardından; yarama daha dikkatli bakmayı geçin, hâlâ ayağa kalkacak enerjim yoktu. Üst bedenim soğuk zemine yığıldı. Yerler, babamın arkadaşının evindeki ahır gibi kokuyordu.

Dişlerim takırdarken bunu durdurmayı deneyerek dudağımı birkaç kez ısırdım.

"Anne..." diye fısıldadım kapkaranlık odada.

Bizim özel bir anne-oğul bağına sahip olduğumuzu, acımı hissedebildiğini söylemişti. Annem daha ben uyanmadan bile hastalanacağım günü bilirdi. Şimdi acımı hissediyor olmalıydı. Ağlıyor olmalıydı.

Ninova

Annemin ağlamasından hoşlanmasam da beni bulmasını istiyordum.

Burası daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyordu. Burası canımı yakıyordu.

Karnım bir hayvan gibi gürledi.

Elimi mideme bastırdım ancak sesi kesmedi. Aksine, benimle alay edercesine daha da yükseldi.

Kuru, çatlamış dudaklarımı yalarken ayağımın dibinde duran boş şişeye baktım. Xander'la Cole'dan ayrıldığımdan beri, mideme giren tek şeydi.

Onlar da aç mıydı? Kırmızılı Kadın onların da canını yakıyor muydu?

Bu karanlık, pis yerde ne kadar vakit geçirdiğimi bilmiyordum fakat midemin durmadan saatlerce guruldamasına yetecek kadar süre geçmişti.

Yakın bir zamanda yemek yemezsem ayağa kalkıp buradan bir çıkış yolu aramak şöyle dursun, gözlerimi bile açacak güce sahip olmayacaktım.

Annem beni bekliyordu.

Ben yanında olmadığımda üzülüyordu, annemin üzülmesinden nefret ediyordum.

Kapı aralanıp açılırken gıcırdadı. Doğruldum, sert taş duvar sırtıma batarken irkildim ancak bu endişelerimin en küçüğüydü.

Kırmızılı Kadın geri gelmişti.

Zincir etrafıma yayılmıştı. Kelepçeyi kavrayarak kalan az enerjimle çektim. Yerinden çıkmayacağını biliyordum. Yalnızca derimi sıyırdığımı bilsem de elimden gelen tek şey buydu.

Bundan kurtulamazsam Kırmızılı Kadın beni yine incitecekti.

Beni dövecekti.

Tenimi yakacaktı.

Yumuşak ışık, karanlık odaya dolarken beni kör etti. Ayak sesleri yaklaşırken gözlerimi kıstım.

Kırmızılı Kadın'ın topuklu ayakkabı sesi yoktu.

Nefesim biraz yavaşlarken, kelepçenin etrafındaki tutuşum gevşedi.

Aramızdaki ışıkla birlikte, huzurlu bir yüz görüşüme girdi. Beyaz bir hale onu çevreliyordu, görüntüsü beyaz pamuklu geceliği ve tavşanlı terlikleriyle tamamlanıyordu.

Bir melek.

Annemin bahçemize koyduğu melek heykeline benziyordu.

Geçen sefer gelen kızdı. Sanırım dün gelmişti.

Uyku için giyindiğine göre yine gece vakti olmalıydı.

Lambayı yere bırakıp önümde çömeldi. Küçük elleri ardında ağır bir çanta sürüklüyordu ama ne sese ne de çantasına odaklandım.

Ona odaklanmıştım.

Silver'ın ya da Kimberly'nin oyuncak bebeklerine tıpatıp benzeyen kıza. Altın sarısı saçlı, beni kaş çatarak izleyen parıltılı mavi gözlere sahip kıza.

Süt gibi teni, kızarmış yanakları olan kıza.

Silver'la Kimberly'nin bebeklerini, hareket edip bir şeyler sürükleyen gerçek insanlara mı dönüştürmüşlerdi?

Suratımın önünde elini sallarken kaşlarının arasındaki iki çizgi derinleşti. "Beni duyabiliyor musun?"

"Sen gerçek misin?" Sesim, sanki başka odadan konuşuyormuşum gibi uzaktan geliyordu.

Dün ona dokunmuştum. Elini kavrayıp bana yardım etmesini istemiş olsam da hayalet görmüş olabilirdim.

Belki annemin geceleri uyuyamadığındaki hâline dönüşüyordum.

Belki de Kırmızılı Kadın bana yine işkence etmeye çalışıyordu.

"Elbette gerçeğim, şapşal." Sırıtırken eksik dişini sergiledi.

Tamam, Silver ve Kimberly'nin bebeklerinin eksik dişleri yoktu.

Daha küçük bir çanta çıkarırken, mendili açtı. Ekmekle

*marmite** kokusu direkt mideme vurdu. Gurultu başka bir kıtadan bile duyulabilirdi.

"Sana-"

O cümlesini bitirme fırsatı bulamadan ekmek parçasını elinden kaptım.

Babam beni şu an yemek yerken görüyor olsaydı, görgüsüzlük yaptığım için bana bağırırdı. Çiğnemiyordum bile, diğerini kapmadan önce ilk ısırığı yutmayı beklemedim.

"Üzgünüm. Bu kadar geç bir saatte mutfakta bulabildiğim tek şey bunlardı."

Kız dikkatle bana yaklaştı. Yemeğini koruyan aç bir köpek gibi ona sırtımı döndüm.

Ayağa kalkıp omuzlarıma yumuşak, sıcak bir şey sardı. "Burası buz gibi."

Ekmek parçasını kemirirken ona baktım. Öksürdüm, lokmam boğazımda kaldı.

Sihirli çantasına uzanıp bir şişe su çıkardı. Şişeyi ondan almamla tek seferde yarısını içtim.

Soğuk sıvı, kurumuş boğazımı bal misali yumuşatmıştı. Margo'nun bana eskiden yaptığı ballı sandviçleri özlüyordum.

Ekmeğimi yemeye devam ettim. Sona doğru *marmite* tadını aldım.

Sıcak bir şey tenime temas ettiğinde, tekrar kıza bakmak için çiğnemeyi bıraktım.

Islak, pamuklu bir bezle yüzümü siliyordu ama sildikçe suratı düşüyordu.

Parmakları birbirine girmiş saçlarımı taradı, sonra bezi kolumda gezdirerek beni tek elle yemeye zorladı.

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. Ekmeğin son lokmasını yutarken tamamen hareketsiz kaldım.

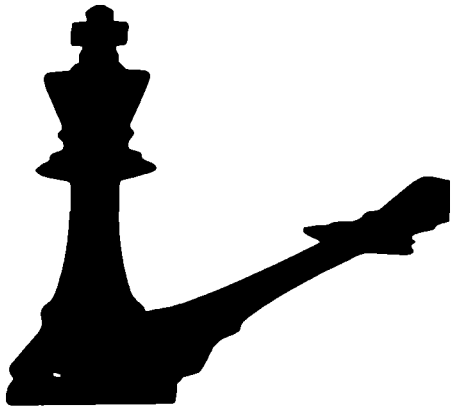
Neden ağlıyordu? Yanlış bir şey mi yapmıştım? Ona gerçek olmadığını söylediğim için miydi?

---

* Maya özünden yapılan, ekmeğe sürülerek tüketilen bir İngiliz yiyeceği. –ç.n.

"Gerçek olduğunu biliyorum." Sesim eskiye göre daha az hırıltılıydı. "Ağlama."

"Canavarlar sana bunu yaptığı için üzgünüm. Eli'ı aldılar ama endişelenme." Avucu yanağıma yerleşirken, mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Seni de almalarına izin vermeyeceğim."

İkinci Bölüm

Aiden

Günümüz

Bu olabilecek en kötü senaryoydu. Facia kısmıysa, bunun olacağını tahmin etmemiş olmamdı, ben olacak şeyleri hep bilirdim.

Bir generalin yapacağı en yıkıcı hata, rahatlayıp dış dünyayı görmezden gelmekti.

Bugün, Elsa ve yakınlığı tarafından kör edilmiştim. Mantıksız hisler ve düşüncelerle çizmeyi aşmış, onları kontrol etmeyi denememiştim.

Elsa'nın üzerimde böyle bir etkisi vardı, en iyi yapılmış planları bile batırma gücüne sahipti.

Dün geceden sonra, dış dünyanın bunu mahvetmesine izin vermeden huzurlu bir doğum günü geçirmesini istemiştim.

Sonuç: Gafil avlanmıştım.

Ethan Steel hayattaydı ve Meet Up'ın oturma odasının orta yerinde duruyordu, annemin sığınak olarak gördüğü bu yerde.

O içeri girdiğinden beri, Elsa gözlerini ondan ayırmamıştı. Mavi gözleri büyümüş, çenesi neredeyse yere çarpacaktı. Fark ettiğini bile sanmıyordum ancak uzuvları, tepkisini kontrol edemiyormuşçasına hafifçe titriyordu.

Jonathan da pek farklı değildi. Tehditkâr bakışları, bir şeytanın küllerinden doğuşunu izler gibi Ethan'ı inceliyor-

Ninova

du. Çenesindeki gerilmeye bakılırsa, Ethan'ı canlı görmeyi beklemiyordu.

Hiç.

Elsa'nın babası, kahrolası bir hayalet gibi ölümden dönerek bütün satranç taşlarını karıştırmıştı.

Queens girişte durmuş, duvara sokulmuştu. Ölümcül bir tutuşla telefonuna yapışmıştı, ucube gösterisiymiş gibi olayların gelişimini izliyordu.

Jonathan'ın gelişini bana söylemediği ve Elsa'nın nişanı bu şekilde öğrenmesine neden olduğu için onunla sonra ilgilenecektim.

Bildiği hayat parçalara ayrılacaktı. Bundan emin olacaktım.

Morarmış dudaklarındaki gururlu sırıtışla Ethan'ın yanında duran Van Doren'a dikkatim kaydı.

Şerefsiz pislik.

REO'ya ayak bastığı ilk andan ve Elsa'nın hayatına parazit gibi yapıştığından beri onda bir sorun olduğunu biliyordum.

Yalnızca Ethan Steel'in planının bir parçası olduğunu bilmiyordum.

İyi oynadın, yaşlı adam. Çok iyi oynadın.

"Bu sensin... Baba." Elsa'nın ürpertici fısıltısı duvarlarda yankılanırken, bizi bir dua gibi çevreledi.

Gözlerinde çocukluğunu andıran masum bir parıltı vardı. Babasını tekrar görmek, onu on yıl önceye götürmüştü.

Elsa, yine her sohbette babasından bahseden yedi yaşındaki kız olmuştu.

Ona süper kahraman derdi.

Yenilmez kahraman.

Şimdi geri dönmüştü ve ben onu sonunda bulmuşken Elsa'yı benden alacaktı.

Kim olduğunu sanıyordu da on yıl boyunca ölü taklidi yaptıktan sonra bana ait olanı almayı düşünüyordu?

Eve gitme vaktimiz geldi mi?

Siktir, hayır.

Asla olmaz.

"Evet, prenses. Benim." Öylesine sıcak gülümsedi ki gözlerini oyup onu çıktığı mezara geri sokmak istedim.

Bu oydu. Onu Elsa'nın babasından çok, o adam olarak tanımıştım.

Ethan Steel... Jonathan'ın eski arkadaşı ve en önemli rakibi.

Onu son gördüğümden beri yaşlanmış olsa da hâlâ Jonathan'ınki gibi üzerine göre dikilmiş siyah takım elbise stiline sahipti. Kestane rengi saçları hâlâ kararlılık ve güçle geriye taranmış hâldeydi. Prada ayakkabılarını giymeye devam ediyor, elmas kol düğmesi ve fiyatı bir üçüncü dünya ülkesinin bütçesinin üçte birine denk olan saatini takıyordu.

O, vârisi için geri dönen, Steel İmparatorluğu'nun imparatoruydu.

Elsa'nın alt dudağı ağlamak üzereymiş gibi titrese de gözyaşları akmadı. Daha dikkatli baktığımda, elektrik mavisi gözlerinde Ethan'ın yansımasını neredeyse görebiliyordum.

İleri doğru ürkek bir adım attı. Nemli sarı saçları, yüzüyle ıslak kıyafetlerine yapışmıştı ancak soğuk nedeniyle titremediğine bahse girerdim.

Kolunu kavrayarak, başka bir adım atmasını önledim. Beni umursamayarak babasına ulaşmaya çalışmaya devam etti.

"Ellerini kızımdan çek. *Hemen.*" Ethan, başka bir insanı korkutabilecek otoriter ses tonuyla emretti.

Ethan, hafife alınacak bir adam değildi. En az Jonathan kadar acımasızdı, belki daha da fazla. Birini gözüne kestirdiyse, o kişi ortadan kaldırılana kadar durmazdı. Dirilmiş olması acımasız kişiliğinin bir başka göstergesiydi.

Fakat beni korkutmuyordu.

Umursadığım tek insan, varlığımı bile tanımayan bu güzel kızdı.

"Bırak onu, Aiden." Jonathan sonunda konuştu.

Onu duymazdan geldim. "Elsa, bana bak."

Bakmadı.

Başparmağımla hafifçe kolunu okşadım. "Tatlım, bana bak."

"Silver'la nişanlı mısın?" Elsa babasına bakmaya devam etse de sözleri bana yöneltilmişti.

Ani soru durmama neden oldu. Bu soruyu nasıl onun çirkin yanını uyandırmadan cevaplayabilirdim?

"Düşündüğün gibi değil-"

"Evet mi hayır mı?" Sözümü kesti, hâlâ bana bakmıyordu.

Benimle soğuk şekilde konuşmasına karşı azı dişlerimi birbirine sürttüm. Onu suçlayamazdım ancak beynim sadece bir düşünceyle doluydu, onu omzuma atıp buradan çıkarmak.

Yalnızca babasıyla tekrar bir araya geldiği ve bunu onun elinden alırsam beni asla affetmeyeceği için kendimi dizginliyordum. Babası ya da bu odadaki başka biri umurumda olmasa da onu son derece umursuyordum.

"Elsa, bilmen gereken çok fazla şey var," dedim en sakin tonumla.

"Basit bir soru, Aiden. Evet mi hayır mı?"

"Evet." Sözcük ağzımdan çıkarken sol gözüm seğirdi.

Elsa tamamen hareketsizleşti, göz bile kırpmıyordu.

Arkasını dönüp bana vurmasını bekledim. Ona izin verirdim. Öfkesini dışarı atmasına yardımcı olacaksa, bana istediği gibi vurmasına izin verirdim. Yüzünü bana döndüğü sürece, neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım.

Kolunu çekerek kavrayışımdan kurtardı. Yumruklarımı iki yanımda sıktım ancak onu tekrar yakalamadım.

Yakınımda olmasına rağmen ona dokunmamak beni kahretse de ona uzanırsam, Elsa'yı gerçekten buradan kaçıracaktım.

Önceki titremesi kayboldu. Omurgası dikleşti ve babasına doğru kararlı adımlar atarken başını yukarıda tuttu. Benden uzaklaşıyordu.

"Elsa." Adı, dudaklarımdan acı içindeki bir hırıltı şeklinde döküldü.

"Hadi eve gidelim." Öyle bir kararlılıkla konuştu ki sesi odada yankılandı.

Ethan, kolunu kızının omuzlarına doladı. Elsa, kedi yavrusu gibi ona sokuldu.

Bize doğru başıyla selam verdi. "Seni yerle bir etmeyi dört gözle bekliyorum, Jonathan."

Ardından kapıdan çıktı, Elsa'yla Van Doren onun iki yanında yürüyordu.

Peşinden git.

Onu geri getir.

Gerekirse onu kaçır.

Canavarımın isteklerini yerine getirmemek için elimden geleni yaptım. Ona karşı herhangi bir güç kullanırsam yalnızca geri tepip beni yakacaktı. Biraz mesafe sakinleşmesini sağlayacaksa, öyle olsundu.

Şimdilik.

Ethan'ın aniden ortaya çıkmasıyla öfkeden köpürmesini beklediğim Jonathan'a döndüm.

Babam insanları hazırlıksız yakalamayı severdi ancak bunun kurbanı olmayı sevmediği kesindi. Ethan'ın dirilmesi bütün kartlarını karıştırmış, on yıldır kurduğu planı mahvetmişti.

Dudaklarında sadist bir gülümseme vardı. Kendini koltuğa bıraktı, parmaklarını çenesinde birleştirerek bir kilise çatısı oluşturdu. Aklında cirit atan berbat senaryoları yalnızca hayal edebilirdim.

Queens, mayın tarlasında yürüyormuş gibi dikkatli adımlarla bana yaklaştı. "Buraya gelmek istemedim ama-"

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Git."

Onun yüzü ve sesi, şu an yakın çevremde olmasına ihtiyaç duyduğum son şeydi.

"Bu arada, bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı sadece benim duymam için. "İnsanları sömürürsen böyle olur. Karşılığında aynı muameleyi görürsün."

Ona en iyi 'eceline mi susadın' bakışımı attım.

Konuşmadan önce omzunu silkti. "Ben gidiyorum."

Jonathan onu zar zor fark etti, hâlâ kendi zihninde kaybolmuş hâldeydi.

Bu açıdan aynıydık: Ortadan kaldırılması gereken bir hedef olduğunda kendimizi dış dünyaya kapatır ve içimizdeki kaosta kaybolurduk.

Muhtemelen seçeneklerini gözden geçiriyor, Ethan'ı yok edecek bir plan düşünüyordu. Hızlı düşünme ve stres altında ani kararlar verme yeteneği, Jonathan'ın bugün dönüştüğü kişi olma sebebiydi.

Diğer insanlar paniklerken, Jonathan etkili sonuçlar bulmaya odaklanırdı. Eğer düşerse çarpmanın etkisini düşünmez, bir daha asla nasıl düşmeyeceği üzerine kafa yorardı.

"Hayatta olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordum.

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Bilseydim, kızının peşine düşmezdim. İlginç. Belki de tek vârisinin varlığıyla nasıl başa çıkacağımı görmek için ortaya çıkmamıştır."

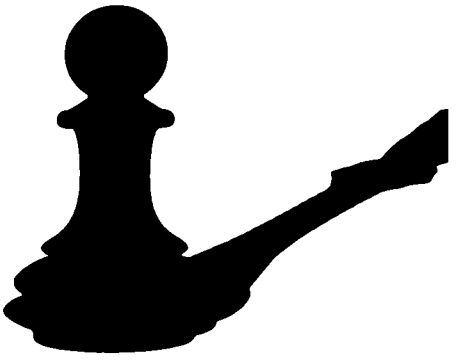
Buna şaşırmazdım.

Fakat Jonathan'ın aksine, Ethan Elsa'ya karşı sevgi doluydu. Kendini onun hayatından silmez, sırf Jonathan'a oyun oynamak için Elsa'yı ölü olduğuna inandırmazdı.

Ayrıca, Ethan bir iş adamıydı. İmparatorluğunu on yıl boyunca isteyerek ve sebepsizce bırakmazdı.

Elimi cebime soktum. "Ethan vakit kaybetmeyip hemen saldıracaktır."

"O zaman önce biz saldırırız." Ayağa kalkıp ceketini ilikledi. "Levi'ı ara. Planlayacak bir savaşımız var."

Üçüncü Bölüm

Elsa

Her şeyin altüst olması için bir saniyenin yeterli olduğunu söylerlerdi.

Hayatımda bunun gibi birçok saniye olmuştu.

Anılarımı sildiğimde.

REO'da Aiden'la ilk karşılaştığımda.

Havuzda neredeyse boğulduğumda.

Karanlık, kanlı geçmişimin birazını hatırladığımda.

Fakat ölmüş olması gereken babamı gördüğüm an, şüphesiz ki bunların en önemlisiydi.

Kapıdan içeri girdiğinden beri yapabildiğim tek şey ona bakakalmaktı. Gözlerimi kapattığım anda ortadan kaybolacağından korkarak gözlerimi bile kırpmayı bırakmıştım.

Babam, Knox ve ben arabanın arka koltuğuna bindik. Ne tür bir araba olduğuna dikkat etmemiştim ama karamel rengi yüksek kalite deriden yapılmış koltuklara bakarsak lüks olmalıydı. Aramızdaki pencereyle bizden ayrılan bir şoför bile vardı.

Knox umursamaz bir tavırla babamın yanında otururken kulaklığı boynunda asılıydı. Telefonunda gezinirken aptal gibi sırıtıyordu.

Lütfen bana şu an komik paylaşımlara bakmadığını söyleyin.

Ben karşılarında oturuyordum, buz kesmiş ellerim bacaklarımın arasına sıkıştırılmıştı. Islak saç tutamlarım ve giysilerim

Ninova

tenime yapışıyor, arabadaki sıcaklığa rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Hiçbiri önemli değildi.

Tüm dikkatim önümdeki adama odaklandı.

Babama.

Babam yaşıyordu.

Bu sabah gördüğüm kâbusta, kendi kan gölünde boğulurken bana kaçmam için bağırıyordu.

Şimdi nasıl burada olabilirdi?

Özellikle benim için ayrılmış sıcak bir parıltıyla beni izliyordu.

Puslu hatıralar zihnime doldu.

Eskiden babam sert ve kontrol manyağı biriydi. Personel ve babamın siyah giyen arkadaşları -şimdi koruma olduklarını anlıyordum- onu görünce titrerlerdi. O içinde bulunduğu her odaya hükmeden bir adamdı.

Ethan Steel, Steellerin servetinin imparatoru. Acımasız bir iş adamı, merhametsiz bir düşman.

Benim babam.

Ben küçükken onu herkesten farklı bir açıdan görürdüm. Bana göre o herkesin korktuğu ve karşısında sindiği merhametsiz, kalpsiz adam değildi.

Sadece babamdı.

Bana uyumadan önce masalları yalnızca okuyan bir adam değildi, onları canlandırırdı da. Ben kahkahalara boğulana kadar beni gıdıklardı.

Beni yağmurda uzun koşulara çıkarırdı.

Beni göldeki canavarlardan kurtarmıştı.

Babam bana baktığında kaşlarını hiç çatmazdı. Kötü bir gün geçiriyor olsa bile, bana tek bakışı gülmesine yeterdi.

"Rahat mısın, prenses?" diye sordu, alçak ama sıcak sesiyle.

Prenses.

Eskiden, onun prensesiydim. Favorisi. Mirası. Başyapıtı.

Boğazıma bir yumru yerleşti. İstesem de konuşamıyordum, bu yüzden kafamı salladım.

Uzun dakikalar boyunca, arabadaki tek dil sessizlikti.

Babamın yüzündeki çizgileri izledim. Keskin bir çenesi, ona alışılmadık türden maskülen bir güzellik sağlayan yüksek elmacık kemikleri vardı. Uzaktan bakıldığında hiç benzemiyorduk ancak yakından, onun sık kirpiklerine ve göz şekline sahiptim, sadece benimkiler biraz daha büyüktü.

Dirseğini koltuğun kenarına yerleştirdi, beni izlerken öne eğildi. Sunulan yardımı nasıl kabul edeceğini bilmeyen iki yaralı hayvan gibiydik.

Belki de böyle hisseden yalnızca bendim. Ne de olsa babam beni tam olarak nerede bulacağını biliyordu.

"Bunun fazla gelebileceğini anlıyorum." Babamın üst sınıf aksanı arabayı doldurdu.

Fazla gelebilir miydi?

Dalga mı geçiyordu? Resmen dirilmişti. Eminim kullanabileceği başka sözcükler vardı.

"Sana hazır olmadığını söylemiştim." Knox dikkatini telefonundan ayırmamıştı.

"Buna karar vermek bana düşer," dedi Ethan.

Knox omuz silkti. "Sadece söyledim, baba."

Baba mı?

Bakışlarım Knox'a döndü. Az önce babama *baba* mı demişti?

Knox benim yaşlarımdaydı, babam ne zaman ona baba olmuştu? Başka bir kadından mıydı?

"Sen..." Boğazımı temizledim. "Kardeşim misin?"

Knox kafasını telefondan kaldırıp göz kırptı. "Evlatlık kardeş, bebeğim."

Ah. Peki.

Eli'a biraz benziyordu. Babam o yüzden mi onu evlat edinmişti?

Babamın sırf bu sebeple birini evlat edineceğini sanmıyordum, ailesine birinin girmesini sevmezdi. Şimdi düşünüyordum da babamın mahremiyet endişeleri her şeyden önce gelirdi. Bu yüzden bizi medeniyetten uzak tutmuştu.

Fakat bunların tamamı, babamla ilgili hatırladığım şeylere dayanan spekülasyonlardı. On yıl geçmişti, tamamen farklı birine dönüşmüş olabilirdi.

"Beni hatırlamamana kırıldım." Knox, en sevdiği oyuncağından mahrum kalan bir çocuk gibi suratını astı.

"Seni hatırlamak mı?" diye sordum.

"Evet. Beni hatırlamalıydın, şeyden sonra-"

"Knox." Babamın tonundaki uyarı gayet açıktı.

Tamam. Bu tuhaftı.

Çok tuhaf.

Babamın kahverengi gözleriyle buluştum. O kadar bilge ve derinlerdi ki orada kaybolabilir, çıkışı asla bulamayabilirdiniz. Delici bakışlarını, iş toplantıları sırasında korkutma yöntemi olarak kullanıyor olmalıydı.

"Bunca zamandır Knox'u mu yetiştiriyordun?" İğneleyici konuşmamaya çalışsam da başarıp başarmadığımdan emin değildim.

Babam beni on yıl boyunca terk etmişti. Bunca zamandır hayattayken ve iyiyken; ben ölü olduğunu, asla bulamayacağım bir yerde gömülü olduğunu düşünüyordum. Bir de üstüne, tek kızı akrabalarıyla yaşarken başka bir çocuğu yetiştiriyordu.

"Hayır, pek değil. Kendimizi yetiştirdik," dedi Knox.

"Kendimiz derken?"

Sırıttı. "Bir tane daha var."

"Bir tane daha mı?" Bağırmaya niyetlensem de ses tellerim kasılmıştı, bu yüzden dışarı çıkan tek şey boğuk mırıltıydı.

"Bir saniyeliğine sus, Knox." Babam kulağa hem bıkmış hem de pes etmiş gibi geliyordu.

"Her neyse."

Babam tekrar bana odaklandı. Ceketini çıkarıp ben tepki veremeden omuzlarıma doladı.

O koltuğuna geri otururken, parmaklarım pahalı kumaşa battı.

Karanfil ve tarçın gibi kokuyordu. Babam gibi kokuyordu.

Ninova

"Titriyorsun." Bizimle şoförün arasındaki camı tıklattı. "Isıtıcıyı aç, Joseph."

"Elbette, efendim."

Soğuk yüzünden titremiyordum ancak bunu söylememe gerek yoktu.

Zihnim çok fazla soru ve teoriyle dolu olsa da kelimeleri bulmakta zorlandım. Kafam sürekli babamın içinde yattığı kan gölüne gidip duruyordu. Geçmiş tarafından prangaya vurulmak böyle hissettiriyordu. Daima oradaydı, boğazıma tellerini dolayarak kafamı koparmakla tehdit ediyordu.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu babam.

"Her şeyi değil."

"Sana söyledim," dedi Knox.

Babam ona bir bakış attıktan sonra bana odaklandı. "Yangının çıktığı geceyi hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım.

Hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir ifade yüzünü kapladı. "Anlıyorum."

"Fakat rüyamda kan gördüm. Sen... Sen vurulmuştun, kanla kaplıydın baba. Nasıl... Sen... Nasıl..."

"Hey." Koltuğunun ucuna doğru kaydı. Elimi kendi daha büyük, daha sıcak eline aldı. "Nefes al, prenses."

"Sen öldün!" Avazım çıktığı kadar bağırdım. "On yıldır öldüğünü sanıyordum. Neden şimdi ortaya çıktın? Neden daha önce değil? Neden, baba? Neden?"

"Seçme şansım olsa prensesimi yalnız bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

Islak kirpiklerimin arasından ona baktım. "N-Ne oldu?"

"Vurulmuştum, o zamandan beri komadaydım. Bilincim bir yıl önce yerine geldi. Bana kalsaydı seni uyandığım anda bulurdum ama beni o hâlde görmeni istemedim."

"Kesinlikle." Knox parmaklarıyla saydı. "Fizik tedavi, psikolojik tedavi ve beni çılgına çeviren birçok tedavi daha alması gerekti."

Babamı dikkatle izledim. Şimdi iyi görünse de başından beri iyi olduğu anlamına gelmezdi.

Babam dokuz yıl komada kalmıştı.

Bir keresinde komadaki hastalarının rehabilitasyonla çok acı çektiğini ve normale dönmekte zorlandıklarını okumuştum.

Altına saklanabileceğim bir kaya var mıydı?

Tüm hikâyeyi bilmememe rağmen neden ortadan kaybolduğuna dair şımarık bir kız gibi davranmıştım.

"Gözümü üzerinde tuttum," dedi babam. "Sadece kendimi göstermedim."

Nefesim kesildi. "Siyah Mercedes."

Kafasını salladı. "Ve Knox."

Knox bana el salladı. "Daima hizmetinizdeyim, leydim."

Taşlar yerine oturmaya başlıyordu. Knox hayatıma girdiğinden beri ona ihtiyaç duymasam bile yakınımda olmuştu.

"Bana borçlusun, unuttun mu?" Knox göz kırptı.

Kafamı salladım.

Ağzının kenarındaki morluğa dokundu. "Yeşil saçlı arkadaşın da bunun için borçlu."

"Kim mi?"

"Bunu, o Xander denen herif yaptı." Fısıldamak için eğildi. "Bu arada, Aiden'ın da izledi. Sonra hiçbir şey görmemiş gibi arabasına atlayıp gitti."

Dudaklarım aralandı.

Gerçek şuydu ki Aiden'ın bu işe karışmış olmasına hiç şaşırmamıştım. Bir alakası olduğundan şüphelenmiştim. Fakat Xander'ın şiddete başvurmasına şaşırmıştım. Daha önce hiç şiddetli davranışlar sergilememişti.

"O, Elsa'nın Aiden'ı değil," dedi babam soğukkanlılıkla. "O Aiden King, hayatlarımızı mahveden Jonathan King'in oğlu."

Yutkundum, sadece ailelerimizin arasındaki düşmanlıktan dolayı değildi.

Babam haklıydı.

O benim Aiden'ım değildi.

Şu var ki Steel; Aiden'la bir geleceğin yok çünkü zaten Silver'la nişanlı.

Jonathan'ın duygusuz sözleri kusurlu kalbimi tırmalayarak yırtmıştı.

Silver başından beri haklıydı, o hiç bana ait olmamıştı.

Beni en iğrenç, en rezil rolü oynayacak bir konuma düşürmüştü: Diğer kadını.

Kaotik hisler göğsümü pençelese de onları dinlememeyi seçtim.

Bu cehenneme sürüklenmeyi reddediyordum. Şimdi değil.

Babama odaklandım. "Şimdi iyi misin?"

"İyiyim."

"Komanın yan etkileri olacak mı?"

"Doktoruma göre durumum stabil."

"Ama düzenli kontroller yaptırması gerek," diye araya girdi Knox. "Bir nevi senin gibi."

Bunun hatırlatılmasıyla gözlerim doldu. Tıpkı benim gibi babam da o gün vurulmuştu.

İkimiz de kurbandık.

Ya da gerçekten kurban mıydık?

Her şey bulanıktı, görünürde çözümleri yoktu.

Emin olduğum tek şey vardı, babam buradaydı. Ölü değildi. Eli'ın yaptığı gibi beni bırakmama sözünü tutmuştu.

Benim için geri gelmişti.

"Baba?"

"Evet, prenses?"

"S-sana sarılabilir miyim?"

Gözlerinin kenarları yumuşadı, tereddüt etmeden kollarını açtı.

Ona atılıp yüzümü göğsüne gömdüm. Babam sıcak, yatıştırıcı bir kucaklamayla kollarını etrafıma sardı. "Sen... geri geldin."

"Seni asla bırakmayacağıma söz vermiştim. Geç kaldığım için özür dilerim, prenses."

Kafamı çılgınca salladım. "Geri geldin."

Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca, göğsüne doğru ağlamaya devam ettim. O küçük kız olmaya geri dönmüşüm gibi parmaklarım gömleğine geçmişti.

Babasının küçük kızı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Göğsüne doğru hıçkırırken şiddetle nefes alıp veriyordum.

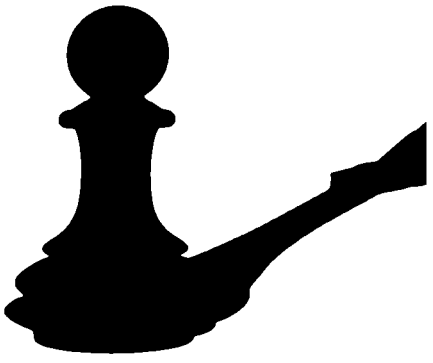
"Geldik!" Knox bağırdıktan sonra mırıldandı. "Şükürler olsun."

"Evimize girmeye hazır mısın?" Babam saçlarımı yüzümden çekti.

Kafamı babamın göğsünden çekip sallasam da içimde bir itiraz baş göstermişti.

Çocukluğumu kaybettiğim eve girmeye *hazır mıydım?*

Öğrenmenin tek yolu vardı.

Dördüncü Bölüm

Elsa

Ev.

Ne tuhaf bir kelimeydi.

Tekrar buradaydım. Birmingham'da. Evde.

Knox götü tutuşmuş gibi çoktan arabadan dışarı fırlamıştı.

Ön kapıdan malikâneye olan mesafe uzundu. Zarif bir bahçe, göz gördüğünce uzanıyordu ve farklı geometrik şekillerde kesilmiş ağaçlarla doluydu.

Babamla birlikte malikânenin görkemli kapısının önünde dikilirken eklemlerim titredi.

Tıpkı paramparça olmuş anılarımdaki gibi, iki aslan heykeli girişi süslüyordu.

Küçükken malikânemizin ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimi sanmıyordum. Telleri, özel gölü ve babamın beni mülkümüzün içinde çıkardığı uzun koşuları hatırlıyordum.

Evimiz, Kinglerin malikânesinden daha büyüktü. Belki de biz şehirden çok uzakta Birmingham'dayken, onlar Londra'da olduğu içindi.

Bulutlu gökyüzü, doğu tarafındaki uzun kulelerin üzerine kasvetli bir gölge düşürüyordu.

Bir ürperti, bu manzara karşısında serbest kalmak isteyen bir mahkûm gibi göğüs kafesimi tırmalıyordu. Bu kulelerle ilgili bir şey vardı... ama neydi?

"Eve hoş geldin, prenses."

Ninova

Gözlerimi mimari baş yapıttan ayırıp babama baktım. Beni başından beri buraya getirmek istemiş gibi gurur ve mutlulukla izliyordu.

"Ben... bütün evin yangında kül olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi." Geçmişe duyduğu özlem, bakışlarını kapladıktan hemen sonra kayboldu. "Kolay olmadı ancak evi eskisi gibi olacak şekilde yeniledik."

"Anladım."

Bunların hepsi çok... sıra dışıydı.

Şimdi etraf kırmızı ve sisli bir hâl alırsa rüya olduğundan emin olurdum. Belki hâlâ Dr. Khan'ın ofisindeydim, Aiden'la ilk tanışmamı tekrar yaşıyordum.

Belki bu sabah hiç yaşanmamıştı. Belki Aiden Silver'la nişanlı değildi.

İçten içe kafamı salladım. Onu düşünmeyecektim. Onu düşünmeyecektim...

Babam elimi tutup koluna doladı. "Hadi içeri girelim. Yorgun olmalısın."

Biz girişe ilerlerken ayaklarım kendi kendine hareket ediyordu.

Mermer.

Aklıma gelen ilk fikir buydu. Mermer zemin, mermer basamaklar hatta mermer aslan heykeli.

Bir dakika. Böyle bir şey var mıydı?

Robert De Niro'ya benzeyen orta yaşlı bir adam ve hizmetçi kıyafeti giymiş iki kadın biz içeri girince eğilip selam verdi.

Onlara beceriksizce karşılık verdim. Biz soyluymuşuz gibi insanların eğilmesi çok tuhaftı. Fakat Steel Şirketi hakkında öğrendiklerime göre babam, Birmingham'da asil kabul edilebilirdi.

Babam personeli pek de fark etmiş gibi değildi. Onların varlığını görüp ilerlemeye devam etmişti.

Bense yanında yürüyen, kaybolmuş bir yetim gibiydim.

Ninova

Yarı ıslak kıyafetlerim ve darmadağınık saçımla tam da bir yetim gibi görünüyordum.

Babamla birlikte kemerli, altın tavanlara ve göz kamaştırıcı ışığa sahip devasa oturma odasına girdim. İki büyük aslan heykeli, mermer basamakları süslüyordu. İki uzun Çin savaşçısı tablosu, mükemmel bir simetriyle basamakların iki yanına yerleştirilmişti.

Artık eski Çin savaş kitapları ve filozoflarına olan sevgimin nereden geldiğini biliyordum.

Oturma odasına stratejik şekilde yerleştirilen birkaç Fransız pencere, bahçe manzarası sunuyordu.

Tıpkı görümdeki gibiydi.

Belki bu da bir görüydü. Belki halüsinasyon görüyordum ve babam hayatta değildi.

Bu düşünce boğazımda acı, yapışkan bir tada sebep oldu. Bunun aklımın oyunu olmadığından emin olmak için onun elini sıktım.

Hayır. Babam buradaydı.

Benim için geri gelmişti.

"İşte buradasın."

Dikkatim sağ tarafa çevrildi. Orta yaşlı bir adam, yüzündeki nazik gülümsemeyle merdivenlerden iniyordu.

Üç parçalı, çizgili bir takım elbise giymişti. Yaşına göre fit ve yapılı duruyordu. Soluk mavi gözleri bir beyaz kaplanı andırıyordu, yaşlı görünmese de saçlarına aklar düşmüştü.

Bir dakika.

Onda tanıdık bir şeyler vardı.

Adama daha dikkatli baktığımda gözlerim büyüdü. "Sen."

"Seni tanıyacağını söylemiştim." Knox adama arkadan çarptı, kolunu omzuna dolarken haylazca sırıtıyordu. "Yüz sterlinimi ver, Agnus."

"Beni tanıyor musun?" diye sordu Agnus, Knox'u umursamadan.

Yavaşça kafamı salladım. "Sen sürekli o kafedeydin."

"Bingo!" Knox sırıtarak avucunu uzattı. "Yüz sterlinim. Hemen."

"Bil diye söylüyorum, iddiayı sen ortaya koydun. Ben kabul etmedim." Agnus cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Knox kâğıt paraları elinden kaptı ve parayı sayarken sırıttı.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" Bakışlarım üçünün arasında gidip geliyordu.

"Bu Agnus," dedi babam. "Sağ kolum, danışmanım ve en iyi arkadaşım. Benim yapmam mümkün değilken şirketle ve evle ilgileniyordu."

"Beni hatırlamıyorsun, Elsa ama sen küçükken en sevdiğin amcandım."

"En sevdiğim Reg amcaydı." Sözler, ürpertici bir fısıltıyla dudaklarımdan döküldü.

Agnus'un yüzü ifadesiz bir hâl alırken Knox gözle görülür şekilde gerildi, neredeyse elindeki parayı yırtacaktı.

Babamın ifadesi anlaşılmazdı. "Reginald artık hayatta değil, prenses."

"O benim ikiz kardeşimdi." Agnus bu duruma rağmen rahatça gülümsedi. "Bizi hiç ayırt edemezdin."

Agnus'un yüzüne tekrar baktım. Hafif şiş gözleri vardı ancak Reg amcayla ilgili gördüğüm kâbustaki kadar belirgin değillerdi. Ayrıca, Agnus gümüş tilki misali yakışıklıydı. Reg amcayı yakışıklı olarak hatırlamıyordum.

"Nasıl öldü?" diye sordum.

"Büyük Birmingham yangınında." Knox parayı cebine soktu. "Kızarmış domuz gibi."

"Knox," diye azarladı babam. "Odana git."

"Hayır." Knox kendini koltuğa attı, bir bacağını diğerinin üstüne atarken elini koltuğun arkasına doladı. "Hey, T. Bana elli sterlin borcun var. Tahminlerinin aksine, Elsa bir sürtük değil."

Kulağında kulaklıklarıyla küçük bir kız içeri girdi. Öyle minyon hatları vardı ki çok tatlıydı. Gece karası saçları omuz-

Ninova

larına düşüyordu ve gözleri kocaman, siyahtı... yoksa koyu kahverengi miydi? Dudakları bana gül goncasını anımsatırken, burnu da yüzünün geri kalanı gibi minicikti.

Pamuk Prenses misali görünüşünün tatlılığına rağmen, diğer her şey bundan hoşlanmadığını söylüyordu. Dudaklarında koyu mor bir ruj vardı, ceylan gözlerine onu cadı gibi gösteren siyah far sürmüştü. Ayrıca kuru kafalı küpeleri vardı.

Külotlu çorabında bile kuru kafalar vardı. Bunun dışında kot şort, siyah deri ceket ve soluk göbeğini sergileyen bir tişört giymişti.

Beyaz tişörtündeki kırmızı yazıyı okumak için durdum.

Bazen kral bir kadındır.

İlginç. Bu kız, görünüşünün verdiği izlenimden daha fazlası olmalıydı.

Kulaklığını çıkarırken bana boş, kasvetli gözlerle dikkatlice bakıyordu. Kafamı kesip içine bakmanın farklı yollarını düşünüyor gibiydi.

"Elsa, bu Teal." Babam elimi sıkarken beni kızla girdiğim bakışma yarışından çıkardı. "Teal, bu da Elsa."

"Şımartılmış prenses." Teal kulaklığıyla oynuyordu. "Onu kim tanımaz ki?"

"Paramı ver, T." Knox parmaklarını şıklattı. "Bana borçlusun."

"Daha değil. Bundan kendim emin olmalıyım."

"Knox, Teal." Babam yavaş ama otoriter bir tonla konuştu. "Sizden Elsa'yla iyi geçinmenizi bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Biz çoktandır iyi anlaşıyoruz." Knox bana göz kırptı. "Hatta onu matematikte yendim."

"Söz veremem, baba." Teal saçlarını arkaya savurup dışarı çıktı.

İlk yağmur damlaları cama çarpmaya başlasa da Teal'ın umurunda gibi durmuyordu. Belki o da yağmuru ve temizleme özelliğini seviyordu.

"Teal'a biraz zaman ver." Babam bana gülümsedi. "Değişime ya da yabancılara açık değil ama alışacaktır."

"O da mı..." Sözlerim yavaşça kesildi.

"Evlatlık kız kardeş." Knox parmaklarını şıklattı. "Bingo!"

"Kaç tane daha kardeşim var?"

"Yalnızca iki." Konuşan Agnus'tu. "Tekrar hoş geldin, Elsa."

Pekâlâ.

Bu hatırladığım ev gibi değildi. İki evlatlık kardeş, hatırlamadığım bir amca ve hizmetçiler dahil birçok şey değişmişti.

Yeni dinamikleri anlamak biraz vaktimi alacak olsa da burada olmak bile başlı başına bir gelişmeydi.

Her şeyin başladığı ve bittiği yere geri dönmüştüm. Burası tüm sorularıma yanıt bulabileceğim, beni doğru yola yöneltecek yerdi.

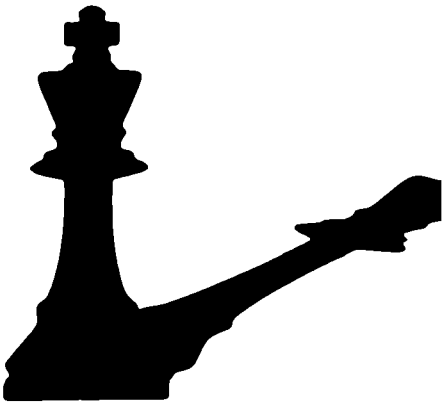
Derin bir nefes aldığımda yasemin ve baharat kokusu burnuma doldu.

Ne kadar çok şey değişmiş olsa da burası hâlâ evimdi.

Benim evim.

Belki de burası olmam gereken yerdi.

Duzenleme
NY.ozlem

Beşinci Bölüm

Aiden

"Buradayım. Unutmadan söyleyeyim, burada olmak istemiyorum."

Levi yemek masasındaki bir sandalyeye çöktü ve en sevdiği bifteği hazırlamış olan Margo'ya teşekkür etti.

Margo, kaşlarının arasına derince yerleşen endişeyle son bir bakış attı. Centilmen unvanına sahip Levi 'Hayır, akşam yemeğinde birbirimizi yemeyeceğiz' dermiş gibi rahatlatıcı şekilde kafasını salladı.

Margo bir şeye ihtiyacımız olursa ona seslenmemizi söyledikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Yemek odasının çift kanatlı kapısı, onun ardından nihai şekilde kapandı.

Sadece King erkekleri ve berbat zihinleri kalmıştı.

Güzel zamanlar.

Üçümüzün birlikte en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordum. Levi Astrid'le çıkmaya başladığı ve evden taşındığından beri artık zar zor buraya uğruyordu, geldiğindeyse yanında Astrid oluyordu.

Jonathan da ben de Astrid'in onu ailesiyle iletişimde kalması için ikna ettiğini biliyorduk. Bu sebeple, babam onu bir Clifford olmasına rağmen zamanla kabullenmişti.

Cliffordlarla ilgili önemli bir bilgi: Jonathan onları sevmiyordu.

Astrid'in annesi, bir kazada James amcayı öldürmüştü,

Ninova

kendi de ölmüştü. Jonathan, o gece James amcaya zorla uyuşturucu içiren onlarmış gibi hâlâ Astrid'e ve lord babasına kin besliyordu.

Jonathan böyle biriydi işte. Kindardı ve bu konuda çok acımasızdı.

O masanın baş köşesine oturmuştu, Levi'la ben de iki yanında oturuyorduk. Tepemizdeki avize, yemek programındaymışız gibi yemeklerin üzerine beyaz ışığını yansıtıyordu.

Bıçağı bifteğimin üzerinde sürükledim ancak ne kestim ne de yedim.

Düşüncelerim, sürekli Elsa'nın dünkü gidişine geri dönüp duruyordu. Suratındaki hissizlik hâlâ içime oturuyor, kalbimin etrafına bir ilmik bağlıyordu.

Nasıl öylece gitmesine izin vermiştim? Yanında kahrolası telefonu bile yoktu. Zaten aramalarımı ya da mesajlarımı cevaplayacağı da yoktu.

Yalnızca bir gün geçmiş olmasına rağmen sonsuzluk kadar ayrı kalmışız gibi hissettiriyordu, üstelik ben sonsuzluk gibi şeylere inanmazdım.

Burada oturmuş, ne zaman hayatımın vazgeçilmez bir parçası ve aldığım nefes hâline geldiğini merak ediyordum.

Bana ait olduğunu ilan ettiğimde miydi? Ona ilk dokunduğumda? İki sene önce onunla tekrar bir araya geldiğimde? Belki de her şey o kahrolası bodrumda başlamıştı.

"Bugün buradasınız çünkü bir düşmanımız var."

"*Senin* düşmanın var demek istiyorsun." Levi omuz silkerken bifteğinden büyük bir ısırık aldı ve dertsiz tasasız çiğnedi.

"King hanesinin bir düşmanı var, seni küçük serseri."

Levi gözlerini devirse de bir şey söylemedi. Onu çoktan Ethan Steel'in geri dönüşüyle ilgili bilgilendirmiştim. Beğense de beğenmese de Levi bir King'di, Jonathan'ın değerli mirasıydı. Daha doğmadan önce oyunun parçasıydı.

Benim gibi.

Elsa gibi.

Ninova

"Ethan'ı tanıyorsam saldırmadan önce birliğimizi bozmaya çalışacaktır." Jonathan saldırılar ve savaşlardan bahsetmiyormuş gibi bifteğini rahatça kesti.

"Ethan'ı *tanıyordun*. Geçmiş zaman," dedim.

"Ethan saldırı yöntemlerini değiştirmez." Jonathan yemeye ara verdi. "Ayrıca, kaynaklarım bana onun neredeyse dokuz yıldır komada olduğunu söyledi. Hatırladığı tek şey geçmiş."

"Kaynakların bunu o sürpriz ziyaretini yapmadan önce söyleyemedi mi?" diye dalga geçti Levi.

Jonathan ona dik dik baktı.

"Sadece gerçekleri belirtiyorum, amca. Sadece kendini tanıyan, düşmanını tanımayan bir kişi kazandığı her savaş için bir kayıp verir, hatırladın mı?" Jonathan'ın bize dayattığı eski stratejileri anlatıyordu.

Levi bütün bu olaya ilgi gösteriyormuş gibi bile davranmıyordu. Profesyonel futbolcu olarak hayatını çoktan inşa etmişti. Onun için bu mesele vakit kaybıydı ve Jonathan'a bunu hatırlatmaktan geri kalmıyordu.

"Düşmanımı tanıyorum." Jonathan yemeğinden bir ısırık alırken sırıttı. "Kendimi tanıdığımdan daha çok."

"Plan ne?" diye sordum.

"İşte şimdi konuşuyoruz." Jonathan çatalıyla beni işaret etti. "İlk olarak, sen Steellerin kızıyla aptal kaçamağını bırakıp kendini Silver'a adayacaksın. Babasıyla ben çok eski arkadaşız. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı.

Queens ve ben babalarımız istedi diye bir araya gelmemiştik. Farklı sebeplerden bir araya gelmiştik, bu sebepler de yakında yok olacaktı.

"Sebastian Queens'le çok eski arkadaşsın, yani aynı iş çıkarlarına sahipsiniz," dedi Levi kafasını kaldırmadan. "Bilirsin, bakanlık gücünü senin gemilerinin fark edilmemesi için kullanmasıyla. Ah, sen de onun başbakanlık adaylığına fon sağlayacağına söz vermiştin. Ne kadar dost canlısısın, amca."

Sırıtışımı sakladım.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?" Jonathan Levi'ı görmezden gelerek bana odaklandı.

Dalgın bir şekilde kafamı salladım. Hamlemi yapana kadar onun ne olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Ne de olsa, gafil avlamayı seven bir tek o değildi.

Mahvetmeyi seven bir tek o değildi.

"Mükemmel." Çatalıyla beni ve Levi'ı işaret etti. "Bu cuma, Rhodes ailesi tarafından düzenlenen bir bağış etkinliğine davetliyiz. İkiniz de katılacaksınız."

"Pas geçeceğim." Levi yalandan esnedi.

"İlgilenmiyorum," dedim aynı anda.

Jonathan bizi arkadaşlarının partilerine, bağış etkinliği gibi şeylerine götüremeyeceğini biliyordu. Senede yalnızca bir etkinliğe katılırdık, o da çoktan gerçekleşmişti.

"İkiniz de dinleyin." Jonathan çatalıyla bıçağını masaya çarptı. "Bu sıradan bir bağış etkinliği değil. Rhodeslar iş dünyasına yeni dönen aristokratlar. Uzun süreli iş ortakları arıyorlar, bu da King Enterprises olacak. Bu proje için aylardır hazırlanıyorum, bu kadar büyük bir fırsatı kaybetmeyeceğim."

"Bunun bizimle ne alakası var?" diye sordu Levi.

"Sen Clifford'ın kızını getireceksin. Unvan sahibi insanlar onlara benzeyen insanları severler. King ailesinden birinin lord kızıyla birlikte olduğunu görürlerse yumuşarlar."

Jonathan'a göre Cliffordlar kötüydü, ta ki bir faydaları olana kadar.

"Peki ya ben?" Yemeği çiğnesem de pek tat alamıyordum.

"Sen vârisimsin. Şirketin geleceğinin babası kadar özenli olduklarını gördüklerinde içleri rahatlayacaktır."

Levi gözlerini devirirken, ben iç çektim.

Bu etkinliğe gitmemek için bahane bulacaktım. Farklı şartlar altında olsaydı, Jonathan'ın arkadaşları için hayatımın en iyi şovunu yapar ve onları hemen orada anlaşma yapmaya ikna ederdim. Babama büyük bir anlaşma kazandırırsam sonrasında beni rahat bırakırdı.

Ninova

Fakat Jonathan'ın arkadaşlarının kıçlarını öpecek havamda değildim.

Yapmam gereken tonla şey vardı ve hiçbiri ailemle ilgili değildi, hepsi Elsa'yla ilgiliydi.

Bugün okula gelmemişti. Şaşırmamalıydım ancak bir yanım geleceğini ummuştu. Bir yanım benimle yüzleşeceğini, eskiden olduğu gibi inadıyla beni deli edeceğini düşünmüştü.

Reed bile dünden beri ondan haber almamıştı, koridorlarda yalnız dolaşmak konusunda küçük bir panik atak geçiriyordu.

Daha iyi bir insan olsaydım, ona eşlik etmeyi teklif ederdim. Reed şansına küsebilirdi, öyle biri değildim. Fakat Astor bütün günü onunla geçirmişti. Knight onu kafasında bin farklı şekilde öldürmüştü, sonra antrenmanda neredeyse bacağını kıracaktı.

Güzel zamanlar.

Elsa'ya geri döndüm. En yakın arkadaşıyla konuşmuyorsa, onunla nasıl iletişim kuracaktım?

Kendime onun zamana ihtiyacı olduğunu, bir süre sonra beni dinleyecek kadar açılacağını söylüyordum.

Sorun şuydu ki ben sabırlı bir insan değildim.

Koca bir gün boyunca ondan uzak kalmak kafamı allak bullak etmişti. Yoksunluk krizi yaşıyordum, bu beni sinirlendiriyordu. Elsa yalnızca ait olduğu yerde, yanımda olduğunda normale dönebilirdim.

Söz vermişti.

Kahrolası bir *söz* vermişti.

Bundan paçayı kurtarmasına izin vereceğimi sanıyorsa beni hiç tanımamış demekti.

Beni baştan öğrenmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyardım.

"Ethan hamlesini bağış etkinliği sırasında yapacaktır."

Jonathan'ın sözleri beni bulunduğumuz ana geri getirdi.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Kaşımı kaldırdım.

"Aylardır bu anlaşmanın peşinde olduğumu biliyor olmalı.

Kontrat neredeyse tamamlanmak üzereyken dönmüş olması tesadüf olamaz. Düşmanlarının düzenlerini bozmayı sever."

"Sana rakip mi olacak?" diye sordu Levi.

"Muhtemelen. Taktikleri konusunda hâlâ emin değilim ama her birini mahvetmek için orada olacağım."

"On yıl oldu, amca. İkiniz de eşlerinizi kaybettiniz. Geçmişin geçmişte kalmasının vakti gelmedi mi? Rahata erip güzel günlere ulaşabilirsin."

Jonathan ona öylesine sert bir bakış attı ki Levi kafasını salladı.

"Sadece söylüyordum. Tanrım."

"İkiniz de orada olacaksınız." Jonathan peçeteyle ağzını sildi. "Son sözüm."

Ethan gidiyorsa, büyük ihtimalle Elsa da gidecekti. Bu tarz şeyleri sevdiği için değil, Ethan kızını ve Steel İmparatorluğu'nun vârisini dünyaya gösterme fırsatını kaçırmayacağı içindi.

Elsa orada olacaktı.

Cuma günü alacağım hindistan cevizi kokusunu neredeyse hissedebiliyordum.

"Peki," dedim Jonathan'a.

Onaylarcasına kafasını salladı. "İkinizle de cuma günü görüşürüz."

"Bir dakika. Ben kabul etmedim," diye karşı çıktı Levi.

Jonathan çoktan odadan çıkmıştı. Muhtemelen geceyi ofisinde dünyayı daha kötü bir yer hâline getirerek geçirecekti.

"Küçük pislik." Levi kafama elma fırlattı.

Yakalayıp bir ısırık aldım.

"Bu Elsa'yla ilgili, değil mi?" diye sordu.

Omuz silktim.

Her şey Elsa'yla ilgiliydi ancak ne Jonathan'ın ne de Levi'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Zayıflık göstermek, kendi askerlerinle olan kendi savaşında yenilmenin en kolay yoluydu.

Ninova

Elmayı Levi'a geri fırlatıp ayağa kalktım, kafamda başka bir plan oluşuyordu.

Meyveyi yakalayıp ısırdı. "Onu hak etmiyorsun."

"Tıpkı senin Astrid'i hak etmediğin gibi mi?"

"En azından onun için değiştim. Sen Elsa için ne yaptın?"

"Onu tekrar buldum."

Ve onu kimse benden alamayacaktı.

Yemek odasından çıkıp telefonumu aldım. Bir numara beni bugün 1001 kez aramıştı. Abartıyordum, yine de beni durmadan aramıştı. Okulu basmamasına şaşırıyordum.

"Elsa, sen misin?" Jaxon Quinn'in endişeli sesi telefondan bana ulaştı. "Bugün geri geleceğini söylemiştin ama okula da gitmemişsin. Teyzen kayıp ihbarında bulunuyor."

Demek okulu basmışlardı.

"Ben Aiden King."

"Aiden." Sesi şaşkın gelse de hızlıca ekledi. "Elsa yanında mı?"

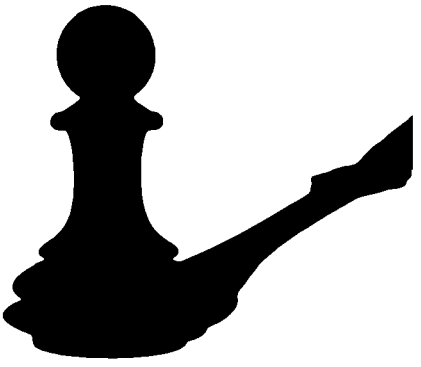
"Hayır."

"Hayır mı?" diye bağırdı. Sağır olmamak için telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Nerede o? Ona ne oldu? Neden bizi arayıp haber vermedin?" Yarım yamalak soruları sıraladı.

"Ethan Steel onu Birmingham'a götürdü."

Ethan'ın ortaya çıkışıyla ilgili detayları ona anlattıktan sonra telefonu yüzümde bir gülümsemeyle kapattım.

Elsa'yı geri getiremiyor olabilirdim ancak teyzesiyle eniştesi getirirdi.

Altıncı Bölüm

Elsa

Babam, son iki gündür beni arazide uzun turlara çıkarıyordu. Geçmişin bir kısmını hatırlasam da çocukluğumun yüzde otuzunu ancak oluştururdu. Sanki anılarım donmuş ve onları çözdürmenin bir yolu yokmuş gibiydi.

Babam sabırlıydı, eskiden o işten geldikten sonra birlikte bahçeye çıktığımızı anlatıyordu. O zamanlar evde eğitim görüyordum, babam sürekli ödevlerime yardım ederdi.

Annem konusu dilimin ucunda olsa da ondan bahsetmemek için kendimi durdurdum. Birincisi, yeteri kadar cesaretim yoktu. İkincisi, Knox babamın favorisi olma konusunda onu yendiğimi söyleyerek yürüyüşlerimizde bize katılıyordu. Dışarıdan şaka gibi görünseler de onun derinlerindeki rekabeti hissedebiliyordum. Kaygısız görünmesine rağmen, konu istediği şeylere gelince Knox ölümcüldü.

Fakat onunla olmak eğlenceliydi. Arkamda bıraktığım arkadaşlıkları hatırlatıyordu.

Bu düşünceyle göğsüm ağrıdı. Kim'le Ronan'ı, hatta Xander ve Cole'u bu kadar çok özlemem beni yaralıyordu.

Paylaştığımız huzurlu arkadaşlığı, kahkahaları hatta yüzeyin altına gizlenmiş sırları bile özlüyordum. Atlılar REO'da saltanat sürüyor olabilirdi ancak hepsi öyle ciddi bir gizeme sahipti ki bu baştan çıkarıcıydı.

Ninova

Aiden'a gelirsek...

Hayır.

Buraya geldiğimden beri onu zihnimden uzak tutmuştum. Düşüncelerimi ya da gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ne şimdi ne de herhangi bir zaman.

Belki kendimi ona ve esrarengiz varlığına karşı duyarsızlaştırabilirsem, onu eninde sonunda silebilirdim.

Hayal dünyasında mı yaşıyorsun, Elsa?

Bu sesi yükseldiği anda bastırdım.

"O ağacı hatırlıyor musun?" Babam bahçenin doğu tarafındaki eski erik ağacını işaret etti. "Eskiden hep ona tırmanırdın, sonra tıpkı bir kedi yavrusu gibi aşağı inmeyi beceremezdin."

Gülümserken babamın yanında durdum.

Agnus, evin envanteriyle ilgili Knox'un yardımına ihtiyaç duymuştu. Öyle olduğunu düşünmek hâlâ tuhaf gelse de evlatlık kardeşim olan Knox, Agnus ona istediği son model pahalı kulaklığı alacağını söylediğinde kabul etti.

Nedense Agnus'un babamla benim yalnız vakit geçirmeye ihtiyacımız olduğunu bildiği için onu aradan çektiğini düşünüyordum.

Ceketimi göğsümün etrafına sardım. Yağmur yağmasa da soğuk hava iliklerime işliyordu. Koyu gri bulutlar, yakın zamanda gelecek yıldızsız gecelerin uğursuz habercisi gibi tepemizdeydi. Aiden'ın gözleri gibilerdi.

Hayır. Bunu düşünmeyecektim.

Neden yağmurdan önceki bulutların rengine sahip gözleri vardı? Artık ne zaman yağmur yağsa aklıma o gelecekti. İngiltere gibi bir ülkede, bu katıksız bir işkenceydi.

Fırtınanın ortasında kalıp parçalara ayrılmak ve çıkış yolunun olmaması gibiydi.

Onu aklımdan çıkarıp babama odaklandım.

Siyah, üzerine göre dikilmiş bir takım giyiyordu ama montu yoktu. Üşümüyor gibiydi.

Eli gibi.

Biz küçükken ellerim buz gibi olurdu ancak Eli'ınkiler sıcak kışlar ve sıcak çikolata gibi hissettirirdi.

Birlikte çok içmiştik. Sıcak çikolatayı yani.

Onun anısıyla ya da yokluğuyla bir üzüntü dalgası beni sardı. Şimdi bile yüzü bulanıktı.

Bu babamla benim ilk yalnız vakit geçirişimizdi, soru sorma fırsatımdı. Knox'un bize ne zaman tekrar katılacağını kim bilebilirdi?

Ağacın yanındaki boş alanı işaret ettim. "Orada bir salıncak vardı. Annem eskiden beni oraya oturtup şarkı söylerdi."

Babam, başmdan aşağı bir kova buzlu su dökmüşüm gibi donakaldı.

Bir ip gibi gerildim. Ne yapmıştım? Yanlış bir şey mi söylemiştim?

"Hatırlıyorsun." Bu soru değildi, daha çok bir gözlemdi ama pek de memnun olunan bir gözlem değildi.

"Biraz." On yıldır nefesimi vermemiş gibi uzunca iç çektim. "Annemin akli dengesinin yerinde olmadığını. Eli boğulduktan sonra kötüye gittiğini biliyorum. Jonathan King'le girdiğin iddiayla, Büyük Birmingham yangınıyla ve Aiden'ın kaçırılmasıyla ilgili her şeyi biliyorum."

Esinti, saçlarımla montumu geriye doğru uçurdu. Soğuğa karşı dişlerimi sıktım... ve başka bir şeye.

Bunu tek seferde söyleyivermek istememiştim ancak gerçeğe duyduğum açlık galip gelmişti.

Babam hareketsiz kalsa da şoka mı girmişti, yoksa düşünüyor muydu bilmiyordum.

"Annen seni hiç incitmek istemedi, prenses. Akli dengesi bozuktu. İnsanlar akıl hastalıklarından mustarip olduklarında istemedikleri şeyler yaparlar."

"Ama beni incitti, baba." Sesim, ağacın dalları gibi titredi. "Sırtıma kamçıyla vurdu."

"Öyle mi yaptı?"

Çenesindeki seğirme neredeyse konuşmayı kesmeme se-

Ninova

bep olacaktı fakat susmadım. On yıl boyunca sessiz kalmıştım, artık konuşmaya başladığıma göre geriye dönmek imkânsızdı. Kendime bu kadarını borçluydum.

Cevapları bulmak için kafamı faydasızca zorlarken gözlerim doldu. "Sanırım beni bodrumun yakınında bulduğu zamandı. Sana söylemedim çünkü ikinizin kavga etmesini istemedim."

"Prenses..."

"Aiden'a işkence etti," deyiverdim. "O bir çocuktu, baba. O zaman Eli'ın yaşındaydı ve teninin her yanında kırmızı izler vardı, duvara zincirlenmişti. O yaraları hâlâ taşıdığını biliyor muydun? Sırtıyla ayak bilekleri, annemin istismarının kanıtı."

Aiden için ağlama ihtiyacı beni bir anda ele geçirdi. Doğru; şimdi bir canavardı, onu asla affetmeyecektim fakat bu çocukken yaşadığı şeyleri ortadan kaldırmıyordu.

Annem onun masumluğunu yok etmişti.

Onu kırıp paramparça etmiş, geriye yıkık bir çocuk bırakmıştı.

Canavar olmayı seçmesine şaşmamalıydı. Onun sapkın mantığında, canavar olmak zayıf olmaktan iyiydi.

Onu suçlayamıyordum bile.

İçten içe eskiden olduğu küçük çocuk için ağlamak istiyordum. Karışmış, siyah saçlara ve metal gözlere sahip çocuk.

O çocuk arkadaşımdı, karanlıktaki ışığımdı.

Onu bana Eli göndermişti.

Babam iç çekti. "Bu benim hatamdı."

"Senin hatan mı?"

"Aiden'ı kaçırmak sadece korku yaratma amaçlıydı. Diğer iki çocuğun geri döndüğü gibi onun da geri dönmesini şahsen sağlamalıydım."

"Annem onu sana söylemeden mi esir tuttu diyorsun?"

"Reginald'ın yardımıyla."

"R-Reg amca mı?"

Babam elimi eline alarak beni en yakındaki banka yönlendirdi. Onu kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi takip ettim, kafamdaki düğümler öyle birbirine geçmişti ki düzgün düşünmek zordu.

Reg amca, annemin Aiden'ı kaçırmasına yardım etmişti.

Bu düşünce tıpkı bir gülle gibi kafamda sağa sola çarpıyordu. Sözleri anlasam da algılayamıyordum.

İkimiz taze boya kokan banka oturduk. Babam onunla yüz yüze olmam için beni kendine doğru çevirdi. "Geçmişle ilgili konuşmadan önce eve alışmanı istedim ama şimdi bir seçeneğim yok. Sana bunu anlattıktan sonra anneni bir daha aynı gözle göremeyebilirsin."

"Annemden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret ettiremezsin, baba."

Yüzünü buruştursa da yorum yapmadı. Belki benim gibi babam da annemin hayatlarımızı ne kadar mahvettiğinin farkındaydı.

"Eli'ın ölümünün anneni çok kötü etkilediğini anlamalısın. Biz evlenmeden önce Abigail manik nöbetler, depresyon ve anksiyeteden mustaripti. Doktorları sevmezdi, sık sık ilaçlarını saklardı. Bazen onları kullanmayı tamamen bırakırdı. Eli'a hamile kalıp onu doğurduğunda artık haplarına ihtiyacı kalmamıştı. Hayatının amacını bulmuş gibiydi. Bu yüzden o öldüğünde amacı da onunla birlikte öldü. O gün hepimizin bir parçasını kaybettiğini söyleyebilirim."

Ona yaklaştım, elimi onunkinin etrafına sarıp sessizce desteğimi gösterdim.

"Annenin tek hayatta kalma yöntemi, Eli'ın hâlâ hayatta olduğunu hayal etmekti. Onun ölümünden iki ay sonra eve bir çocuk getirdi ve bana Eli'ı markette bulduğunu söyledi. Çocuğu ailesine geri verip özür diledim. Sonra bu işleri arkamdan, Reginald'ın yardımıyla yapmaya başladı. O şerefsiz para için her şeyi yapardı. Akıllıydı da. Ona sadece evsiz, öksüz ya da evden kaçan çocukları getiriyordu çünkü onları kimse özlemezdi. Abigail'in tek şartı onların Eli'a benzemesiydi."

Kaş çatmam derinleşti. "Bunu hayal meyal hatırlıyorum."

Parçalar yavaşça bir araya geliyordu.

Eskiden Reginald amcaya süper kahraman derdim çünkü o geldiğinde canavarlar ortadan kaybolurdu.

Ninova

Küçük aklımda, annemin manik nöbetlerini canavar olarak adlandırmıştım. Beyaz giyinmiş, bana ölümüne sarılmış ve göle götürmüştü. Annem beyaz giydiğinde asla gülmezdi ve kafası hep başka yerde olurdu.

O bir canavardı.

Fakat Reg amca geldiğinde, kırmızı elbisesini giyer ve makyaj yapıp kırmızı rujunu sürerdi. Daha fazla gülerdi, bunu o kadar neşeyle yapardı ki bazen beni şaşkına çevirirdi.

Beni dışarı çıkarır, benimle oynardı. Bana masallar okur, güler ve şakalar yapardı.

O annemdi.

Gözlerim büyürken, kalbim neredeyse çimenlerin üstüne düşecekti.

Bu, annemin yalnızca Reg amca ona sokaktan bir çocuk getirdiğinde mutlu olduğu anlamına mı geliyordu?

"Onlara ne yaptı?" Sesim o kadar tüyler ürperticiydi ki ödümü kopardı.

"Sarılıp Eli eve döndüğü için mutlu olduğunu söylerdi." İç çekti. "Onlara hiç zarar vermedi, bu yüzden ben de alışkanlığını sürdürmesine izin verdim."

"Ona *izin* mi verdin?"

"Öğle yemeği için evimize gelip onunla birkaç saat kalıyorlardı. Gün bittiğinde parayı, kıyafetleri alıp gidiyorlardı. Çift taraflı kazançtı. Çocuklar o gün için yemek ve başlarını sokacak bir yer buluyordu, annen de mutluydu."

"Onu bir psikiyatriste götürsen daha iyi olmaz mıydı?"

"Götürdüm. Hatta onların önerisiyle akıl hastanesine yatırdım ancak daha kötü hâle geldi, kendini kesmeye başladı. Onu geri getirmem gerekti. O zamanlar hâlâ Eli'ın yasını tutuyordum. Abby'yi de kaybedemezdim."

Abby.

Bunca zaman sonra ondan hâlâ öyle bahsediyordu.

Sözlerine kafa yordum ancak düzgün düşünceler kuramıyordum. Bir anlığına babamla birlikte manzarayı, dondurucu rüzgârı ve koyulaşan bulutları izledik.

O gri, *gri* bulutları.

Siktir olun gidin, bulutlar. Neden ıstırabıma katkıda bulunmak zorundaydınız?"

"Annem bir noktada onları incitti, değil mi?" Sesim zar zor duyuluyordu. "Aiden işkence görmüştü, baba."

"İlk başta onlarla sadece öğle yemeği yedi ve günleri hakkında konuştu. O sokak çocukları anneni severdi. Abby nazik, sabırlıydı ve çocuklarla ilgilenmede yetenekliydi."

"Ne değişti?"

Elini yüzünde gezdirdi, işaret parmaklarıyla kaşlarının üstünden geçti. "Bilmiyorum. Sanırım durumu kötüleşti."

"Kötüleşti mi?"

"Bir gün, eve geldiğimde onu yatak odasında otururken buldum. Elleri tamamen kanla kaplıyken şarkı söylüyor, saçlarını tarıyordu. Sana bir şey yapmış olmasından korkarak hemen odana koştum. Neyse ki sağ salim uyuyordun."

"N-Ne oldu?"

Çenesi kasılırken, bunun öfke olduğunu fark ettim. Babam duygularını pek göstermezdi, muhtemelen ifadesiz dış yüzümü ondan almıştım. "Bodrumda iki çocuk buldum. Açlıktan ölmenin kıyısındalardı. Dizleri çizilmişti ve yatay biçimde kesilmişlerdi. Korkunçtu."

"İkisi de mi?"

Bana bir anlık bakış attı. "O zaman onları görmüştün ama hatırlamıyorsun."

"Onlar... hayatta mıydı?"

"Evet. Yara ölümcül olmasa da açlıktan ölüyorlardı, ölümün eşiğindeydiler. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, Eli'ın bisikletten düştüğünde aldığı yaraya sahip olmadıkları için yaptığını söylemişti."

Nefesim kesilirken boştaki elimle ağzımı kapattım. "Sen yine de çocuklara yaklaşmasına izin mi verdin?"

"Hayır." Kafasını salladı. "Bu olaydan sonra vermedim."

"Tanrıya şükür."

"Acısını senden çıkardı, prenses." Elimi sıktı. "Seni elimden geldiğince korumaya çalıştım ama başaramadım."

"Baba, böyle söyleme."

"Seni yüzüstü bıraktığımı kabul ediyorum. Eğer zamanda geriye gidebilsem onu tımarhaneye kapatırdım."

Kafamı salladım. "Yapamadığını biliyorum. Eli'ın ölümünün üstünden çok geçmemişti. Seninle ben ikisini de yakın zamanlarda kaybetseydik, bizi mahvederdi."

"Buna değerdi. En azından on yıl boyunca senden ayrı kalmamış olurdum." Duraksadı. "Annen, Aiden'a yaptıklarını yapmamış olurdu."

Omurgam dikleşirken, gözlerimi kırparak yaşları uzaklaştırdım. "Bunu ona neden yaptı?"

"İki çocukla yaşanan olaydan sonra Abby üç ay boyunca 'sahte Eli' olmadan yaşadı. Sonunda Aiden'ı ele geçirdiğinde, anneni berbat etti. Acısını ondan çıkardı." Elini yüzünde gezdirdi. "Ben Büyük Birmingham yangınının sonuçlarıyla, insan kaynaklarıyla ve polisle meşguldüm. Bu yüzden bir süre eve gelmedim. Gelseydim bunların hiçbiri yaşanmazdı. Artık bir önemi yok. Ya olsaydı demenin..."

"Faydası yok," dedim onunla birlikte.

Birbirimize üzüntüyle gülümsedik.

Babam her şeyden sonra, ya olsaydı diye düşünülen şeylerin ardından koşmanın faydasız olduğunu öğretmişti.

"Artık birbirimize sahibiz, prenses. Hiçbir şey bizi ayrı tutamaz."

İlk yağmur damlası burnuma çarptı.

"Hadi, içeri gidelim."

Eve doğru aceleyle ilerledik, bir anlığına kendimi tüm gücüyle babasının elini tutan ve yağmurda koşarken keyifle gülüp bağıran küçük kız olarak hayal ettim.

Bu anı, içimde bir mutluluk dalgası yarattı.

Babam dünyanın geri kalanına karşı acımasız olabilirdi ancak benim için yalnızca babamdı.

Yine de artık yedi yaşındaki bir çocuk değildim. Önümdeki gerçekleri görmemezlik edemezdim.

Annem Aiden'a işkence etmiş olsa da onu kaçıran babamdı. Steel ve King aileleri arasındaki makûs talih döngüsünü yaratan oydu.

Ya da belki bunu başlatan yangını çıkarıp kasıtlı olmasa da bir sürü insanı öldüren Jonathan'dı.

Jonathan'la Ethan'ın hırsı ve güç açlığı bu düşmanlığın ardındaki sebeplerdi.

Fakat Aiden'a işkence eden, bu berbat durumu daha da kötü hâle getiren annemdi. Alicia'nın fırtına esnasında araba sürmesinin, bir kayaya çarpıp kaza yapmasının nedeni oydu.

Aiden'ın zalim bir canavar hâline gelmesinin sebebi annemdi.

Bütün bu olaylar yüzünden başım ağrıyordu.

Girişe geldiğimizde babamın telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna baktıktan sonra bana gülümsedi. "Sen içeri gir. Bunu açmam gerek."

Ben içeri girerken ilgisiz sesi arkamdan duyuldu. "Evet. Hata istemiyorum... Mükemmel... Cuma gecesi..."

Agnus mutfağa giderken bana başıyla selam verdi. Karşılık versem de beceriksiz bir gülümsemeydi.

Babam adına beni sürekli izlemesi yetmiyormuş gibi bir de Reg amcanın ikiziydi.

Biri annemin öksüz çocuk taciriydi, diğeriyse babamın sağ kolu.

Tuhaf dinamikler.

Merdivenlerden çıktım, Knox'un benimkinin karşısında olan odasından gelen müziği duyunca durdum.

Agnus'un verdiği işi bitirmiş olmalıydı.

Şimdi düşünüyordum da REO'ya dönme konusunu konuşmamıştık. Babam bizi Birmingham'daki özel bir okula aldıracağını söylemişti; Teal ve Knox'un okuluna.

Daha kararımı vermemiştim ancak bu muhtemelen beynimin sindirmeye çalıştığı tonla bilgi yüzündendi.

Ninova

Knox'la konuşursam bir anlaşmaya varabilirdik.

Metal müzik sesi odanın dışına taşıyordu. Kapıyı çalsam da yanıt gelmedi. Büyük ihtimalle müzik yüzünden beni duymamıştı.

Kapıyı parmak uçlarımla ittikten sonra durdum.

Knox yatakta sırtüstü yatıyordu, kısa kollu tişört ve şort giymişti. Telefonuna bakarken sesli biçimde gülüyordu.

Komik paylaşımlara baktığına yüz sterlinine bahse girerdim.

Teal masada oturduğu yerden ona göz devirdi. Bir programlama yazılımım gözden geçiriyordu, Knox gülerken o oflayıp pufluyordu.

Teal yine kot şort giyse de bu defa çorapsızdı. Siyah tişörtündeki yazıyı okumak için çaba sarf ettim.

Yara izi hayatta kaldığım anlamına gelir.

Tıpkı benim ve Aiden'ın yara izleri gibi.

Sözler beni kabullenmek istediğimden daha sert etkilemişti.

O yara izlerine sahiptik çünkü hayatta kalmıştık. Biz hayatta kalanlardık.

Neden o piçle ortak nokta bulmaya çalışıp duruyordum?

Geldiğimden beri Teal bana tam olarak samimi davranmamıştı ama düşmanca da değildi. Beni yalnızca görmezden geliyordu.

Knox da babam da ona zaman vermemi söylemişti, ben de böyle yapıyordum.

O ikisinin babamla nasıl bir araya geldiğini merak ediyordum. Ona baba diyorlardı ancak biyolojik çocukları değillerdi, geçen gün babam bunu onaylamıştı.

Tekrar kapıyı çalıp içeri girmek üzereydim ki gözüm bir şeye takıldı.

Rafta bir oyuncak ayı oturuyordu. Knox'un odasında alakasız görünüyordu. Duvarların hepsi siyahtı ve Metallica, Slipknot, Megadeath gibi müzik gruplarının grafitileriyle doluydu. Burada oyuncak ayı olmamalıydı.

Ah, Tanrım.

Hayır, hayır, hayır...

Bu manzara tanıdıktı.

Fazla tanıdıktı.

Zihnim geçmişe doğru çekilirken, tüm bedenim ürperdi.

"Baba? Onlar kim?"

"Elsa? Burada ne yapıyorsun?" Babam bana baktı.

Onun bacağına sarıldım, kapıya bakmak için yana eğildim.

İki çift göz bana bakıyordu. Biri açık renkti, diğeri dışarıdaki gece gibi kapkaraydı. Yüzleri, günlerdir yıkanmamış gibi kirliydi. Koyu renk saçları, hiç taramamışlar gibi her yana dağılmıştı.

Ayıcığımı göğsüme öyle sert bastırdım ki onu boğduğuma emindim.

"Sadece yardıma ihtiyaçları var, prenses." Babam önümde çömeldi. "Şimdi odana geri dön."

"Onların ayıcığı yok," dedim.

"Hayır, yok," dedi babam üzüntüyle.

Kaşlarımı çatarken gözlerim doldu.

Herkesin oyuncak ayısı olmalıydı. Benimki en sevdiğim oyuncağımdı. Babam onu ben 3 yaşındayken vermişti, onsuz hiçbir yere gitmezdim. Uyku eşlikçim, arkadaşımdı. Birlikte çay partileri verirdik.

Babam onların yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti, yani ayıcığa benden çok ihtiyaçları vardı.

"Bunu alın." Onlara Ted'i verdim. "Size yardım edecek. Ona iyi bakın, tamam mı? Üşümeyi ve yüzmeyi sevmez."

Açık renk gözleri olan çocuk, miskin bir gülümsemeyle oyuncağı elimden aldı.

Bakışlarım dizlerine kaydı. Kıpkırmızı ve kan içindeydiler.

"Baba! Onlar yaralı!"

Nefesim kesilirken günümüze döndüm. Çılgın gözlerle önümdeki manzaraya baktım.

Bakışlarım Ted, Knox ve Teal arasında gidip geliyordu.

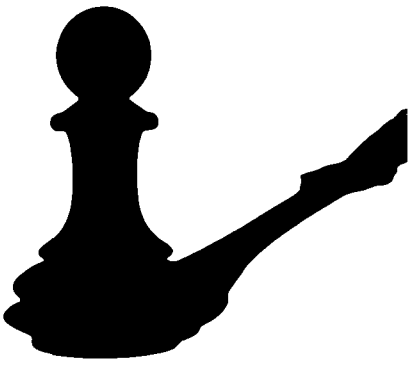
Ninova

Gözlerimi kıstığımda kalbim neredeyse duracaktı. Knox'un da Teal'ın da sağ bacaklarında yatay bir kesik vardı. Tıpkı Eli'ın bisikletten düştükten sonra aldığı yara gibi.

Bu onlardı.

Knox ve Teal, annemin incittiği ilk çocuklardı.

Hayatta kalanlar, yalnızca Aiden'la ben değildik.

Yedinci Bölüm

Elsa

Ertesi gün kahvaltı sırasında, kendi hâlimde takılıp yemeğime neredeyse hiç dokunmadım.

Genellikle Knox'un sohbetlerine dahil olurdum ama bugün onun gözlerine bile bakamıyordum.

Dün hatırladığım şeyden sonra yapamazdım.

Babamla Agnus, hisseler ve FTSE 100* hakkında konuşuyordu. Knox birinin onu duyacağından umudu kesmişti, bu yüzden sadece Teal'ın yemeğiyle oynuyordu. Teal onu masanın altından tekmelediğinde, sesi yemek odasında yankılandı. Knox sanki öldürülüyormuş gibi haykırmıştı.

Annem dizini kestiğinde bağırıp bağırmadığını merak ettim.

Yapma.

Bu karanlık düşüncelerin beni ele geçirmesine izin verirsem hayatıma devam edemezdim. Dün gece yaptığım gibi dizlerimi göğsüme çekip bütün gece uyanık kalırdım.

Kafamı eğdim, böylece ne Teal ne de Knox kızarmış yanaklarımı ya da vicdan azabımı görebilecekti.

Yer yarılıp beni içine alabilir miydi?

Şimdi Aiden yanımda oturuyor olsaydı nasıl olurdu? Birincisi, utanmış hissetmezdi. İkincisi, bu durumla nasıl başa çıkacağını bilirdi.

---

* Londra borsasındaki en büyük 100 şirketin hisselerinden oluşan bir indeks. -ç.n.

Ninova

Lanet olsun sana zihnim. Onu kafamızdan uzak tutmamız gerekmiyor muydu?

Onu son görüşümün üzerinden yalnızca üç gün geçmişti. Yani, o ve kahrolası nişanı taze biçimde aklımdaydı.

Hayır, beynim. Bu öyle işlemiyor. Onu aklından çıkar. Kahrolası kafandan çıkar.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ofisimde olacağız, prenses." Babam ve Agnus ayağa kalktı.

Beynimle yaptığım konuşmaya o kadar odaklanmıştım ki konuşmayı kestiklerini fark etmemiştim.

Babam bana gülümsedi. "Sonrasında at binmeye gidelim."

"At binmeyi bilmiyorum."

"Biliyorsun." Sırıttı. "Sadece hafızanı tazelememiz gerek."

O Agnus'la birlikte merdivenlerde gözden kaybolunca, masada Knox ve Teal'la oturduğumu hatırladım.

Yalnız.

Ah, Tanrım. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Kaçmam mı? Hayır, bu kaba olurdu.

Masanın altına mı saklanmalıydım? Bu da saçma olurdu.

Kızarmış ekmeğimin üstüne bolca reçel sürdüm, bir ressam misali acele etmeden onu şekillendirdim. Şu noktada, arkadaşlıklarından kaçmak için her şeyi yapardım ancak bacaklarımın beni buradan çıkaracağına güvenemiyordum.

"İyi misin?" Knox küçük ekmeğinden ısırık aldı. "Dünkü akşam yemeğinden beri sessizsin."

Teal uzun, sık kirpiklerinin altından bana baksa da bir şey demedi.

Sen yetişkinsin. Öyle davran, kahrolası.

Derin, titrek bir nefes alarak kafamı kaldırdım, hâlâ kızarmış ekmeği tutuyordum.

İki çift göz beni dikkatle izliyordu. Ela ve gece yarısı rengi gözler.

Knox ve Teal bu yüzden onlarla ilk tanıştığımda -ya da tekrar tanıştığımda- böylesine tanıdık gelmişlerdi.

"Yıllar önce sizinle tanıştığımı hatırlıyorum." Sesim bastırılmış duygularla yoğundu. Konuşmayı bırakın, güçlükle nefes alıyordum. "Annemin yaptığı şey için özür dilerim. Ç-çok üzgünüm."

"Sonunda." Knox göğsüne dokundu. "Beni hatırlamadığın için kırılmıştım. Bu beni, kalbimdeki minik beyaz noktadan vurdu."

"Özrün benim için bir bok ifade etmiyor." Teal kahvesini yudumlarken ilgisizce konuştu. "Kaybettiklerimi bana geri vermiyor."

Yüzümü buruşturdum.

"Kulağa sürtük gibi geliyorsun, T," dedi Knox, bu normalmiş gibi sesi kayıtsızdı. "Teal hakkında bilmen gereken bir şey var, Ellie. Kendini tuhaf şekilde ifade eder. Şimdi, T. Bunu sözlerini bir daha düşünerek tekrarla."

"Pekâlâ. Tamam." Kafasını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı. "Yapmadığın bir şey için özür dilemene gerek olmadığını söylemek istedim."

"Gördün mü?" Knox sırıttı. "Bu çok da zor değildi, değil mi?"

Fakat Teal ona odaklanmıyordu. Bütün dikkati bendeydi, kedi tarafından kovalanan fare gibi hissediyordum.

Bu... tuhaftı.

"O kadına çok fazla benzediğin için, seni uyurken bir çatalla ölümüne deşmeyi düşünüp duruyorum." Kahvesini alıp köşeyi dönerek ortadan kayboldu.

"Ha ha, çok komik." Knox bana yamuk bir gülümseme sundu. "Şaka yapıyor... çoğunlukla."

Omuzlarım çöktü. "Haklı, annemin kopyasıyım. Bu konuda nasıl böyle rahat olabilirsin, Knox?"

"Çünkü sen o değilsin. Dürüst olacağım, havuz olayının yaşandığı gün otoparkta yere düştüğünde seni ayağa kaldıran bendim. Sanırım o kadar kendinde değildin ki beni fark etmedin. Benim kafam da çok karışıktı, o kadının geri döndüğünü

Ninova

sandım. Kahrolası şaşkınlığımı hayal et! Seni takip ettim ve havuzda boğulurken buldum." Elini ensesinde gezdirdi. "Bir anlığına, seni orada bırakmayı düşündüm ancak yapmadım, o olmadığını biliyordum. Seninle vakit geçirdikçe, o olmadığına daha da emin oldum. T'ye biraz zaman ver, aynı sonuca varacaktır."

"Teşekkürler, Knox." Sesimdeki gözyaşlarıyla savaştım.

"Hayır. Ben *sana* teşekkür ederim. Ted, Teal ve benim aldığımız ilk oyuncaktı. Babam onun en sevdiğin oyuncak olduğunu söylemişti. Çocuklar en sevdikleri oyuncağı kimseye vermezler. Hatta, ben sevdiğim şeyleri şimdi bile vermiyorum."

Yutkundum. "Önemli değildi."

"İkimiz için öyleydi. T ve ben umudu olmayan çocuklardık ama sen onu bize Ted formunda verdin." Sırıttı. "Bu arada, ona çok iyi baktık."

"Teal ve sen kardeş misiniz?"

Kafasını salladı. "İkiziz."

"İkiz mi?"

"Çift yumurta ikizi." Göz kırptı. "Tüm güzel genleri ben almışım."

Buna katılmıyordum. Knox yakışıklı olsa da Teal bulunması güç türden nadir bir güzelliğe sahipti. Hem masum hem sertti. Tatlı ve tehlikeliydi.

"Sokak çocuğuyduk," diye devam etti Knox. "Para için bize fuhuş yaptıracak uyuşturucu bağımlısı bir anneden kaçtık."

Gözümün önüne gelen görüntüyle yutkunarak elimdeki ekmeği bıraktım. En başta da yemeyi düşünmemiştim zaten. "Peki ya baban?"

"Onu hiç tanımadım. Babam, sahip olduğumuz tek baba."

Kalbim karanlık, soğuk kış gecesinden bir yaz gününe fırlatılmış gibi ısındı. Babam iki kaybolmuş çocuğu alıp onlara bir yuva vermişti.

"Sizi bodrum olayından sonra mı yanına aldı?"

Kafasını salladı. "Eskiden Agnus'la ayrı bir evde yaşıyor-

duk ama babam hep uğrardı. Yangından sonra onun yanına taşındık."

"Fakat komadaydı."

"Uyuyor olsa bile hâlâ babamızdı."

Knox'un daha önce babasıyla ilgili söyledikleri şimdi anlam kazanmıştı. Babam çok az uyanma şansıyla komada olmasına rağmen, onu babası olarak görmeyi bırakmamıştı.

"Sana ihtiyaç duyduğunda yanında olduğun için teşekkür ederim."

"Hey, duygusallaşma. O benim de babam." Gözlerinde meydan okuma parladı. "Favorisi benim."

Sırıtırken, bu sabahki ilk gerçek ısırığımı aldım. Knox'la kendini beni bulmaktan alıkoyduğu seferleri konuştuk. Görünüşe göre Agnus, babam olaya dahil olmadan iletişime geçmemizi istememişti.

Biraz daha sohbet ediyorduk ki ön kapıdan kargaşa sesleri geldi. Ayağa kalktım, Knox da yanıma geldi. Kaynağa doğru ilerlerken ikimiz de kaşlarımızı çatmıştık.

Uşak, kapıdaki biriyle konuşuyordu. Öne doğru bir adım atmıştım ki biri aniden bana sarıldı.

Nina Ricci'nin parfümü burnuma dolarken, ince kollar beni öyle sıkı sardı ki neredeyse boğuluyordum.

"Elsie," diye ağladı boynuma doğru. "Aman Tanrım, iyisin. İyi olacaksın, tatlım."

"Teyze?"

"Buradayım. Teyzen burada." Geri çekilip çılgın gözlerle yüzümü inceledi. "İyi misin? Yaralandın mı? Güzel besleniyor muydun?"

"İyiyim, teyze."

"Sakinleş, Blair." Enişteminin sesi hatırladığım kadar yatıştırıcıydı. Sırt çantam elindeydi, sakin bir şekilde girişte dikiliyordu.

Ona hafifçe gülümsedim.

Berbat biriydim. Onlara eve döneceğimi söyleyeli iki gün olmuştu ancak tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ona.

On yıl boyunca gerçeği sakladıkları ve beni onu aramaktan alıkoydukları için hâlâ sinirli olsam da teyzemle enişte benim ebeveynlerimdi. Öyle ya da böyle.

"Hadi eve gidelim, tatlım." Teyzem tırnaklarını koluma geçirdi. "Bu yeri arkamızda bırakalım."

"Hayatta olmaz." Babamın sesi gök gürültüsü misali güçlü ve tartışmaya kapalı şekilde arkamda yankılandı. Yanımda dikilip, "Burada istediğiniz gibi kalabilirsiniz ancak Elsa hiçbir yere gitmiyor," dedi teyzeme hitap ederek.

Teyzem de enişte de donakaldı, hayalet görmüş gibi babamı izliyorlardı ve bir nevi öyleydi.

Onları suçladığımı söyleyemezdim. Onu ilk gördüğümde ben de aynı tepkiyi vermiştim.

"Hayattasın," diye fısıldadı enişte.

"Hayatta olup olmaman umurumda değil," diye çıkıştı teyzem. "Elsa benim evlatlık kızım."

"Artık gerçek babası hayatta olduğuna göre, o kâğıtlar her an feshedilebilir."

Teyzemin dudağı titrese de duruşu gözle görülür şekilde dikleşti ve sakinliğini korudu. "Onu da Abigail'i mahvettiğin gibi mahvedesin diye Elsa'yı burada bırakmayacağım."

"Abigail'in ben onunla evlenmeden önce iyi bir hâlde olmadığını herkesten çok sen biliyor olmalısın." Öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Ben sonuna kadar onun yanında oldum, sen neredeydin, Blair?"

Teyzem tokat yemiş gibi irkildi.

Bu babamın daha önce hiç görmediğim tarafıydı, acımasız ve merhametsiz.

Teyzem boynunun yan tarafına dokundu. "Elsa, hadi gidelim, tatlım."

İçimin derinliklerinde teyzemle eniştemi özlüyordum. Teyzeme üzülüyordum, geçmişine, istismarcı babasına.

Burayı travmasıyla özdeşleştirdiği için Birmingham'a gel-

mek ona pahalıya mâl olmuş olmalıydı. Bana sarıldığından beri hafifçe titriyordu, bunun hem burayla hem de benimle alakası olduğundan emindim.

Birkaç ay önce elini tutup soru sormadan ardından gidebilirdim.

Fakat bu geçmişteki Elsa'ydı.

Elimi nazikçe onunkinden çektim. "Burada kalıyorum."

Enişte acı içindeki yüz ifadesiyle kısa bir anlığına gözlerini kapattı.

Teyzemin ağzı, bir balığınki gibi açılıp kapandı. "N-ne?"

"Babamla kalacağım." Yutkundum. "Sizi arayacağım ve ziyaret edeceğim. Söz veriyorum."

"Bu son kararın mı, bal kabağım?" diye sordu enişte, sesindeki üzüntüyle.

Kafamı salladım.

Sırt çantamı bana verdi. "Telefonun ve ihtiyaç duyacağın şeyler içinde."

"Teşekkürler."

"Hayır. Hayır, Elsie. Bunu yapma." Teyzem, son nefesine tutunan ölüm döşeğindeki bir kadın gibi kollarımı kavradı. "Bizi *terk edemezsin*."

"Sizi terk etmiyorum, teyze. Ziyaret edeceğim."

Enişte onu geri çektiğinde boğazında bir hıçkırık tıkandı.

Enişte donakalmış teyzemi arabaya sürüklerken onları izledim. Gözümden bir yaş düşmek üzere olsa da onu tuttum. Ağlamayacaktım.

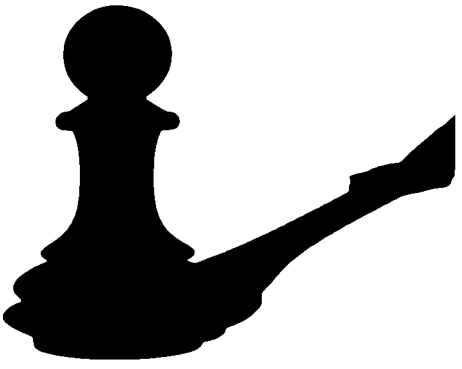
Ağlamayacaktım.

Babam omzumu kavrayarak beni kendine bastırdı, tüm olayı sessizce izleyen Knox gülümsedi.

Büyük bir iç huzuruyla gülümsemesine karşılık verdim.

Teyzemle enişte tek ailem değildi.

Ninova

Sekizinci Bölüm

Elsa

Cuma gecesi, babam bizi arkadaşının düzenlediği bağış etkinliğine götürdü.

Ah, etkinlik Londra'daydı.

Paniklediğim falan yoktu.

Unutun gitsin, kesinlikle panikliyordum.

İstersem Birmingham'da kalabileceğimi söylemişti ancak toplum önüne ilk resmi çıkışında yanında olursam mutlu olurdu.

Onu reddedemezdim. Gerçek şuydu ki babamın yanında görünmek istiyordum. Dünyanın, onun kızı olduğumu bilmesini istiyordum.

Çok uzun süre ayrı kalmıştık.

Aramızda en heyecanlı olan Knox'tu. Her partiye hazırdı ve bunlar benim değil, kendi sözleriydi. Kolları kıvırılmış, şık lacivert bir takım elbiseyle üzerinde Metallica logosu olan beyaz bir tişört giymişti.

Babam o tişörtle dükün evindeki bağış etkinliğine katılamayacağını söylediğinde, Knox gözlerini devirip ceketini iliklemişti.

"Az önce ölümüne metal müzik hayranı olanları aşağıladın. Mutlu musun, baba?" dediğinde çok gülmüştüm.

Knox'la babamın en tuhaf, en komik etkileşimleri yaşadığına yemin edebilirdim. Çok farklılardı, yine de uyumlulardı. Knox'un babamın favorisi olma yolundaki hırslı hareketleri çok eğlendirici olsa da bazen tehditkâr olabiliyordu.

Ninova

Eli o kadar küçük yaşta ölmeseydi, babamla ilişkisi Knox'unki gibi mi olurdu merak ettim.

Teal da bize katıldı ancak burası olmak istediği son yermiş gibi sıkkın bir ifadeye sahipti.

Kot etek ve üzerinde *'Annoyed"* yazan bir tişörtle merdivenlerden indiğinde babamla Agnus yukarı çıkmasını, bir elbise giyip gotik makyajını çıkarmasını söylediler.

Geniş tül eteği dizlerinin biraz üzerinde biten, lacivert bir elbise giymişti. Kapkara saçları ışığın altında mavi renkte parlıyor, yüzünün iki yanına düşüyordu. Yine koyu renkli far ve göz kalemi sürmüş olsa da değişiklik olarak pembe ruj sürmüştü.

Tatlı demek az kalırdı. Gerçekten sıkılası yanaklara sahipti.

Öte yandan ben, yüzüstü düşmemek için eteğini kaldırmam gereken siyah bir elbise seçmiştim. Saçımı yukarıdan toplamış, maskara ve neredeyse belli olmayan bir ruj sürmüştüm.

Kıyafetlerimizi babam seçmişti, Knox'un Metallica tişörtü hariç.

Rhodes Mâlikanesi'ne giden geniş merdivenleri çıkarken, Teal ve ben babamın kollarına girdik.

Aslında burası malikâne değil, araziydi.

Garaj yolu pahalı arabalarla doluydu. Kadınlar şık elbiseler giyerken, erkekler smokin tercih etmişti. Hatta Oscar törenindeymişiz gibi merdivenler bile kırmızı halıyla kaplanmıştı.

Dördümüz girişe doğru ilerledik.

Agnus daha sonra uğrayacağını söylemiş, henüz bize katılmamıştı. O ve babam son birkaç gündür ofise kapanarak plan yapıyorlardı. Soracak kadar meraklı değildim, babamın iş dünyasından uzak durmayı tercih ederdim. Ne de olsa o ve Agnus her şeyi kontrol altına almış gibiydi.

Bir uşak, davetiyemizi kontrol ettikten sonra eğilerek selam verdi.

"Rhodes Malikânesi'ne hoş geldiniz, Bay Steel ve Bay Van Doren."

• İngilizce: Sinirli -ç.n.

Ninova

Knox kendini işaret etti. "O ben oluyorum."

Teal ona bir bakış attıktan sonra tekrar merdivenlere odaklandı. Benim gibi o da topuklu ayakkabıyla rahat görünmüyordu.

Kıyafetlerimizi babam seçtiği için memnundum, yoksa böyle bir yerde rezil olurduk.

Önce bir adım sonra diğeri. Bunu yapabilirsin, Elsa.

Bir adım. Tekrar Londra'da olmam, Aiden'la karşılaşacağım anlamına gelmiyordu.

Bir adım. Bu geceyi huzurla atlatmalı, ardından Birmingham'a dönmeliydim.

Ayrıca Kim, Ronan ve diğerlerini özlemiştim. Onlarla mesajlaşsam da yüz yüze görmekle aynı şey değildi.

Kim Aiden'a söylerse diye, bu gece geleceğimi söylememiştim. Fakat Atlılar'dan birinin burada olacağına emindim. Ebeveynleri politika ve kamu planlarında aktif rol aldıkları için muhtemelen Ronan ya da Xander burada olurdu.

"Hazır mıyız, değil miyiz?" Knox kolunu boştaki koluma dolarken, ayaklarımdaki odağımı böldü.

Filmlerdeki gibi kapı açılırken iki uşak eğildi.

Önümüzde renk, ses ve koku cümbüşü patlak verdi.

Hayatımda gördüğüm en büyük salona bakıyordum. Kubbeli tavandan aşağı altın renkli avizeler sarkıyordu. Ortada siyah bir jaguar ve siyah ata binen beyaz şövalye heykeli vardı.

Kontrast son derece ilginçti. Durup bakmaktan kendimi alamadım. Babam, Rhodesların arazilerinde gerçek jaguarları olduğunu söylemişti, yüzyıllar önce unvanlarını almalarının sebebinin bu olduğunu.

Bu etkileyiciydi. Yine de gerçek hayatta jaguarlarla karşılaşmak istemezdim.

Özel tasarım parfümlerin ve iştah açan yemeklerin güçlü kokusu havada dolaşıyordu. Sıralarca self-servis masaları, salonun sonuna kadar uzanıyordu.

Orkestra, balo salonunun uzak ucunda oturmuş klasik müzik çalıyordu. Parça o kadar tanıdıktı ki Beethoven ya da Mozart olmalıydı, bir tek onları biliyordum.

Vay canına. Aileden bir servetin miras kalması böyle bir şey olmalıydı.

Özel dikim, siyah bir smokin giyen adama doğru ilerledik. Siyah saçları ve gözleriyle, karanlıktan yapılmış gibiydi. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu.

"Bay Steel, ne büyük bir şeref." Elini uzattı.

Babam adamın elini sıktı. "Burada olmak bir şeref, Majesteleri."

"Tristan demen yeterli." Gülümsedi.

Bir dakika. *Meşhur* Tristan Rhodes bu muydu? Neden altmış yaşlarında, kel ve göbekli birini görmeyi beklediğimi bilmiyordum.

"Bunlar benim çocuklarım Elsa, Knox ve Teal."

Tristan'la el sıkıştık. İnsan bir dükü nasıl selamlardı ki? Hayatımda ilk defa bir tanesiyle tanışıyordum.

"Bu kuzenim Aaron Rhodes..." Tristan iki yanına bakıp kimseyi göremeyince sözleri yarıda kaldı. "Ya da *öyleydi.* Muhtemelen görünmezlik oyununu oynuyor."

Bu Aaron Rhodes'u sevmiştim. Onunla görünmezlik oyunu oynayabilir miydim?

"Sorun değil." Babam güldü. "Onunla sonra tanışabiliriz."

"Hayır, lütfen. Konuşacak çok şeyimiz var." Tristan bize gülümsedi. Hem samimi hem de kalıplaşmış bir gülümsemeydi.

Basit bir gülümsemeyle çok fazla şey ifade ediyordu. Sanki 'Evet, evime hoş geldiniz ama bir şeyi kırarsanız kalbinizi sökerim' dermiş gibiydi.

"Babanızı biraz çalsam sorun olur mu?" diye sordu bize.

Üçümüz aynı anda kafamızı salladık.

"Kendinizi evinizde gibi hissedin." Bunu söyledikten sonra babamla birlikte kalabalığın arasında kayboldu.

"Tamam, yiyeceklere hücum etme vakti." Knox ellerini ovuşturdu. "Hemen dönerim." İki adım atıp durdu. "Boş verin. Hemen dönmeyeceğim."

Koşmadan ne kadar hızlı gidebilirse o şekilde resepsiyon bölümüne ilerledi.

Ninova

Teal ve ben bir başımıza kaldık.

Tuhaftı.

Havadan sudan konuşma konusunda iyi değildim, o yüzden sessiz kaldım. Bir şey söylersem, kulağa saçma gelecek ve atmosferi mahvedecekti. Teal'la olan ilişkim zaten ince buzun üstünde yürümek gibiydi. Daha fazla mahvetmek istemiyordum.

"Bu çok saçma." İç çekip sutyeninin içinden telefonunu çıkardı. "Bu gece *National Geographic*'te* Soğuk Savaş** hakkında bir program vardı."

"Soğuk Savaş'a meraklı mısın?" diye sordum dikkatlice.

"Elbette." Telefonunda gezindi. "Savaşlar eğlencelidir."

"Eğlenceli mi?"

"Ah..." Sözleri kesildi. "Yani ilginçler. Çok fazla bilgi ve insan aptallığı var."

"Peki ya antik savaşlar?"

"Napolyon ve Roma gibi mi?"

"Aslında Asya'yı düşünüyordum. Çin? Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* kitabının hayranıyım."

"Ah, o. Güzel."

"Okudun mu?" İç çektim.

"Elbette."

Vay canına. Benim yaşımdaki birinin *Savaş Sanatı*'nı okumasını geçtim, bilmesi bile nadirdi.

Eminim ki Teal'ın görüntüsü yalnızca gözle görünenden ibaret değildi. Orada çok fazla derinlik vardı, onu tanımak heyecan vericiydi.

"Sen olduğunu biliyordum, Ellie!"

Arkamdan bir kucaklamayla saldırıya uğradım. Ben ne olduğunu anlayamadan, ayaklarım yerden kesildi ve etrafımda döndürüldüm.

Ronan beni sonunda ayaklarımın üstüne bıraktığında kahkaha attım.

---

* Çeşitli belgeseller yayınlayan Amerika tabanlı televizyon kanalı. –ç.n.

** Amerika ve SSCB arasında 44 yıl süren uluslararası siyasi ve askeri gerginlik dönemi. –ç.n.

"Hey, Ronan."

"Bana böyle yapma, *petit traitre*•." Bana şakayla karışık kötü kötü baktı. "Nasıl öylece ortadan kaybolabilirsin? Yoksunluk krizi yaşıyordum. Ödeşmek istiyorum."

"Sana mesaj attım, çok fazla şey oldu."

Xander'la Cole bize katıldı. Üçü de şık takım elbiseler giymişti; Ronan lacivert, Cole siyah ve Xander koyu kahverengi giymişti. Saçları şekillendirilmişti, defileye çıkacakmış gibilerdi.

Bu onların bilmediğim, daha doğrusu henüz tanışmadığım yanlarıydı. Bu tür partilere sürekli katıldıklarına emindim.

Onları tekrar görmeme sevinemeden, korku midemi düğüm düğüm etti. Üçü, Aiden olmadan burada bulunmazdı. Bir yerlerde saklanmış, saldıracağı fırsatı kolluyor olmalıydı.

Kahrolası bir yırtıcı gibi.

"Peki bu kim?" Ronan Teal'a doğru salyalarını akıttı.

"Teal." Onu işaret ettim. "Bunlar okuldan arkadaşlarım Ronan, Cole ve Xander."

Kafasını salladı, onlara zar zor dikkatini verdikten sonra telefonuna geri döndü.

"*Bonsoir, ma belle*••." Ronan onu utanmadan açıkça gözleriyle yiyordu. "Bu seni çok fazla göreceğimiz anlamına geliyor."

"Pek değil," dedi, hâlâ onlara bakmıyordu.

"Evet. Biz Birmingham'da yaşıyoruz," dedim.

"Hayır." Ronan dramatik şekilde elini kalbine götürürken ona yaklaştı. "Seni tekrar görmezsem ölebilirim."

"Öl o zaman." Teal etrafında döndü, arkasına bile bakmadan Knox'un gittiği yönde ilerledi.

"Hashtag, lafı koydu." Xander, Ronan'ın omzunu kavradı.

"Biri seni gerçekten reddetti." Cole kaşını kaldırdı. "Etkilendim."

"Siktir olup gidin, ikiniz de." Ronan'ın yüzü bir anlığına ifadesiz kaldı, sonra bana tekrar sırıttı. "Nerede kalmıştık?

• Fransızca: küçük hain. -ç.n.

•• Fransızca: İyi akşamlar, güzelim. -ç.n.

Ninova

Evet. Ne zaman geri geliyorsun, Ellie? Esrara ihtiyaç duyduğum gibi senin dozuna ihtiyacım var."

"Beni esrarla mı kıyasladın?"

"Hey! Esrar havalıdır. Seni rahatlatır ve mutlu eder."

"Pekâlâ," derken Xander güldü. "Ronan'la esrarın sonsuza kadar mutlu yaşadıkları bir aşk hikâyeleri var. Bu yüzden seni onunla kıyaslamak bir tür iltifat."

"*Exactement!*" Ronan kardeşçe bir sarılmayla Xander'ın omzunu kavradı. "Ellie, ne zaman geri dönüp mutluluk kaynağım olacaksın?"

Ona geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediğimi söyleyecektim ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Yanaklarımdan, elbisemin altındaki göğsüme kadar kızardım. Ne kadar bastırmaya çalışsam da tanıdık bir his omurgamdan aşağı ilerledi.

Hayır, hayır.

Lütfen, lütfen.

Felaketle burun buruna geldiğinizde yalvarmak faydasızdı. Kaçınılmazı geciktirmiyor, kesinlikle ortadan kaldırmıyordu.

O buradaydı.

Tenimin her yerinde, içimde hissediyordum. Yavaşça arkamı dönerken kuruntulu baloncuğuma, güvenli yerime tutundum.

Daha akıllı olmalıydım. Canavarlardan saklanacak güvenli bir yer yoktu.

Karanlık onların oyun alanı, dünya da sahneleriydi. İsterlerse sizi gölgelere çekerlerdi ve her şey son bulurdu.

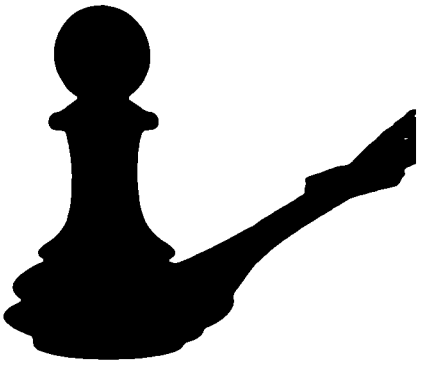
En kötü canavarların çocukluğumdakiler olduğunu sanıyordum. Oysa en kötü canavarım, en hipnotize edici metalik gözlere ve en koyu siyah saçlara sahipti. Beni parçalara ayıran delici bakışları vardı, ruhumun en karanlık derinliklerini görüyordu.

Canavarım uzun boylu, güçlü ve güzeldi.

Benim canavarım Aiden King'di.

---

* Fransızca: Aynen öyle. -ç.n.

Dokuzuncu Bölüm

Elsa

Bu akşam yaşadığım tüm küçük panikleri düşünürsek, Aiden'ın ortaya çıkışına hazır olmalıydım.

Değildim.

Hiç.

Hem de hiç.

Sırf kavrayacağım bir şey olsun diye elbisemi yumruklarımla sıktım.

Jonathan, mekâna ve içindeki herkese sahipmiş gibi sinir bozucu özgüveniyle içeri girdi. Etrafındaki herkese kibirli burnuyla tepeden bakıyordu.

Aiden'la Levi, savaş meydanına giren generaller gibi iki yanında yürüyordu. Levi'ın kolundaki Astrid, şu an hissettiğimden daha rahatsız görünüyordu.

Üç King erkeği de yapılı fiziklerini güzel gösteren zarif, siyah smokinler giymişti. Dikkatim tekrar Aiden'a döndü. Buna direnmeye çalıştım, bilirsiniz.

Astrid'in güzel elbisesine bakmaya çalıştım, Levi'ın rahat gülümsemesine ya da Jonathan'ın herkese köylü gibi davranmasına.

Yapamıyordum.

Bir şey kukla iplerimi çekiştiriyor, beni doğruca Aiden'a götürüyordu.

Ninova

Bu şeyden nefret ediyordum. Kusurlu kalbimin en derinlerinde ondan tiksiniyordum.

Söz konusu kusurlu kalbim hızlandı, Aiden'a odaklanırken onu susturdum. Rahat bir özgüvenle ilerleyişine. Geriye taranmış, şık saçına. Kollarının ve kaslı, uzun bacaklarında gerilen kumaşa.

Bu gece kendine özen göstermişti. Göze olabildiğince hoş gelmek istiyordu ve ölümcül şekilde çekici. Dış görünüşünü manipülasyonlarına yardımcı olması için kullanıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda donakaldım. Gri bulutlar salona girmiş, şimdi fırtınaya dönüşüp önüne çıkan her şeyi yıkacakmış gibiydi.

Belki de fırtına sadece benim içindi.

Havayı içime çekmeye devam etsem de doğru düzgün nefes alamıyordum. Hatta hiç nefes almıyordum.

Silver başından beri, King soyadının kraliçesiydi.

Bu hatırlatma, kaburgalarıma bir darbe indirdi. Öfkem kabarırken, şu ana kadar kurduğum tüm engellemeler parçalara ayrılmakla karşı karşıyaydı.

Güçlükle göz temasını kesip çocuklara döndüm. "Teal'ı bulmalıyım."

Ronan itiraz etse de elbisemin eteğini kaldırıp tam tersi yöne doğru yürüdüm.

Teal'ın nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, onunla Knox'u bulabilirsem Aiden ve muhtemelen onunla gelmiş olan sürtük nişanlısıyla yüzleşmek zorunda kalmazdım.

Aniden bir rahatsızlık fırtınası beni ele geçirdi. Ellerim kaşınırken, dezenfektan getirmediğim için kendime küfrediyordum.

Önceki nefes kesikliğim, şiddetle geri dönmüştü. Onun gücüyle neredeyse yere düşecektim.

Nefes.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Sendeleyerek teras kapısını açık bulup dışarı çıktım.

Temiz hava yüzüme çarparken, davetin müziği biraz azal-

dı. Çıplak kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ancak kollarımı etrafıma sarmadım. Bu zayıf insanlar içindi.

Kaçmak da öyleydi.

Dişlerim alt dudağıma geçti. Yara hâlâ tazeydi. Eminim ki zamanla kaçmayacaktım. Aiden'ı gördüğüm, ona bir bakış bile atmadan yanından geçip gittiğim bir gün gelecekti.

Böyle umuyordum.

Gerçekten umuyordum.

Acı geçiciydi. Acı zamanla azalırdı.

Onu düşünüp bu sızıyı hissetmeyeceğim günün geleceğini sanmıyordum ancak böyle keskin ya da kahredici olmayacağından emindim.

*Güçlüsün, Elsa. Sen bir Steel'sin.**

Babamın eskiden dediği gibi 'Kimse bir Steel'le uğraşıp bunu anlatacak kadar uzun yaşamaz'.

Derin bir nefes alarak arkamı döndüm. İçeri gidip o yokmuş gibi davranacaktım.

Sendelerken topuklu ayakkabılarım zemine çakıldı. Aiden, ölüm meleği gibi önümde dikiliyordu.

Hayır, ölüm meleği değildi. Bir canavardı.

Benim canavarımdı.

Dışarı gelirken ses çıkarmamış, özellikle alanımı ve hava alanımı işgal etmişti.

Fakat Aiden böyle yapardı, değil mi? Sizi bir köşeye sıkıştırır, çok geçmeden de çıkış yolu olmadığını fark ederdiniz.

Bir insanın olması gerekenden daha korkutucu ve çekiciydi. Babasının kibirli burnuna, insanlar arasındaki Tanrı olma havasına sahipti. Ya da köylüler arasındaki kral olma.

"Benden kaçabileceğini mi sandın, tatlım?"

Sesi hâlâ aynıydı; sert, derin ve şeytani. Bir haftada neden sesinin değişeceğini düşünmüştüm bilmiyordum.

Bastırılmış öfkem alev alıp damarlarımda kaynadı. Kötü

* Karakterin soyadıyla kelime oyunu yapılmıştır. İngilizcede Steel, güçlü bir metal olan 'çelik'tir. -ç.n.

Ninova

sözler, uzakta toplanan bir fırtına misali serbest kalmak için savaşıyor ve tırmalıyordu.

Ancak sessiz kaldım.

Aiden, duygu gösterilmesinden beslenen bir sapkındı. Ona karşı kazanmanın en iyi yolu taktiklerini tersine çevirip düşünce akışını bozmak ve onu merakta bırakmaktı.

Empati yoksunluğu yüzünden, insanları okuma yeteneğine sahipti. Sezgi ve mantığa o kadar güveniyordu ki bunlar onun en büyük servetiydi. Onun düzenini bozmak ya da zaten beklemediği bir hamle yapmak neredeyse imkânsızdı.

Yine de bir avantajım vardı.

Onu öyle iyi tanıyordum ki gözlerine bakıp tüm duygularımı içimde tutabiliyordum.

Öfke patlaması bekliyorsa, alamayacaktı.

"Ortadan kayboldun," diye devam etti, bir anlık sessizlikten sonra. "Sinirli olmanı anlıyorum ama hikâyenin benim tarafımı duymadın, Elsa."

Sinirli? Gecenin bir yarısı uyanıp kendimi ağlarken ve göğsüm acı verici şekilde sıkışırken bulmaya ne demeliydi? Parçalara ayrılmamak için engellediğim ihanet hissine ne demeliydi?

Hikâyenin onun tarafı mı? Sikeyim.

Aiden'ı da sikeyim.

Hikâyenin başka bir tarafı yoktu. Onun üzerinde benden çok daha fazla hak sahibi olan bir kıza çılgınca saldırırken, kahrolası nişanını gizli tutmuştu.

Piç herif, beni metres durumuna düşürmüştü.

Son derece kirli, aşağılayıcı bir durumdu ve bunun için onu asla affetmeyecektim.

Elbisemin eteğini kaldırıp onun yanından geçmeye yeltendim.

Aiden kolumu kavradı. Dokunuşu eskiden beni ateşe verirdi, şimdiyse... çok soğuktu.

Dondurucuydu.

Yanlıştı.

"Dedim ki," diye vurgu yaptı sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi. "Hikâyeyi benim tarafımdan duymadın."

Kolumu çektiğimde, şaşırtıcı şekilde beni bıraktı.

Bu bir ilkti.

İki adım atmıştım ki ölümcül, sert sesi beni durdurdu. "Söz verdin, Elsa. Sözünü tut."

"Sen sözlerini tutmazken, ben niye tutayım?" Sesim o kadar sakindi ki neredeyse tüyler ürperticiydi.

Onunla yüz yüze gelmek için arkamı dönmedim.

Bunu o seçmişti. Bizi, göreceği tek şeyin sırtım olduğu noktaya getirmeyi o seçmişti.

"Ben tutamayacağım sözler vermem. Bunu tekrar tekrar yapan sensin. Beni sevmenin dönüşü olmayan bir yol olduğunu söylemiştim. Onları kastetmiyorsan, o sözleri söylememeni de söylemiştim."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "O sözleri kastettim. Seni seviyorum, Aiden ama kendimi de senden uzaklaşacak kadar seviyorum."

Ardından içeri girdim.

Ağlama dürtüsü, ani bir doğal afet gibi beni ele geçirdi, sert ve yıkıcıydı. Yine de ağlamadım. Onun için gözyaşı dökmeyecektim. Olmamı istediği kurban konumuna düşmeyecektim.

Acı, göğsümün ortasına yerleşti. Derindi, kalbimin her zerresini etkiliyordu.

Onu hâlâ sevdiğimi kabul edersem acının azalacağını sanmıştım.

Yanılıyordum.

Hep böyle mi olacaktı? Kaotik ve acı verici? Adımlarımı sayarak mı yürümek zorunda kalacaktım?

Gün gelecek, bu tür partilerden birine katılacaktım ve Aiden'ı kolunda karısı Silver'la içeri girerken izleyecektim.

Kahrolası *karısı*.

Şiddetli mide bulantısı boğazımı sardığında, dilimi damağıma yapıştırdım.

Bundan sağ çıkamazdım. Yapamazdım.

Düşüncelerim tekrar nefesimi kesti. Soluklanmak için yemek masalarından birinin yakınında durdum. Sağ tarafımda başka bir teras vardı. Gecenin kalanında orada saklansam kimse fark eder miydi?

Görüşümün kenarında bir hareket fark ettim.

Terasın köşesinde bir adamla kadın karanlığa gömülmüş, fısıldayarak konuşuyordu. Müzik ve sohbet sesleri yüzünden onları duyamıyordum.

Arkamı dönmek üzereydim ki başka bir şey dikkatimi çekti.

Adam o kadar sessiz konuşuyordu ki neredeyse tehditkârdı. Kız taştan yapılmış korkuluklara doğru sinmişti. Soluk ışık onun... yeşil saçlarından yansıyordu.

Dışarı fırladım. "Kim?"

Adam, yani Xander yavaşça geri çekilse de önce ona sert bir bakış attı. "Ciddiyim. Beni sınama."

Ardından içeri geçti.

Kim'in göğsü öyle hızlı inip kalkıyordu ki bir tür kalp krizi geçirmesinden korktum. Göz bebekleri, uyuşturucu kullanmış gibi büyümüştü.

Ona doğru koştum, titreyen terli ellerini tuttum. "Ne oldu? İyi misin? Sana ne yaptı?"

"İyiyim." Kim yalandan gülümsedi.

Bu derece beceriksizken yalandan gülümsemeyi bırakmalıydı.

"Kim!" diye azarladım. "Neler oluyor? Bir çöküşün eşiğinde gibisin."

"Her zamanki Xander işte." Boşver dercesine elini salladı, koyu yeşil elbisesinin eteğini düzeltti. "Seni özledim."

Kollarını etrafıma doladığında, konuyu değiştirmesini istemesem de geri çekilmedim.

Kim titrek nefesler alırken bu kucaklaşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettim. O yalnız biriydi, ben neredeyse sahip olduğu tek arkadaştım. Kir dışında, ailesi de sevgi dolu değildi. Daima her şeyden çok bir insanın dokunuşuna ihtiyacı

olduğunu düşünmüştüm. Yalnızca ihtiyaçlarını dile getirmede iyi değildi.

"Yanındayım, Kim. Biliyorsun, değil mi?"

Bir şey söylemeden boynuma doğru kafasını salladı.

Sonunda geri çekildiğinde, yüzünde gönülsüz bir gülümseme vardı. "Ya sen? İyi misin?"

Kim'le görüntülü görüşmüştüm. Ona Aiden'ın Silver'la nişanından, babamdan, Knox ve Teal'dan bahsetmiştim.

Bana Aiden'ın nişanıyla ilgili hislerimi her sormaya çalıştığında konuyu kapatıp konuşmayı bitiriyordum.

Yüz yüze geldiğimizde konuyu tekrar açacağını biliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diyerek konuyu saptırdım.

"Babam beni buraya getirdi. Bağış etkinliklerine bayılır." Duraksarken gözlerini kıstı. "Konuyu değiştiremezsin."

Harika. İşte başlıyorduk.

"King, Silver'ı bir kadın olarak görmüyor. Yemin ederim ki." Kim elini göğsünün üstüne koydu. "Kir'in hayatı üzerine yemin ederim, bundan emin olmasam öyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Nişanlılar, Kim. Evlenecekler."

Her gün, geçen hafta ortaya çıkan şeyin kötü bir kâbus olduğunu umarak uyanıyordum ancak çok geçmeden gerçekliğe dönüyordum. Bilindiği üzere düşmek acıtırdı. Çıkış yolu olmadan, aynı anda hem yere çarpıp hem de yanmak gibiydi.

"Aileleri tarafından ayarlanmış bir şey olabilir." Kim dedektif edasıyla çenesine dokundu. "Jonathan King'le Sebastian Queens çocukluk arkadaşı ve kendimi bildim bileli ortaklar."

"Aiden bir şey yapmaya zorlanacak türden biri değil."

"Bu sen gelmeden çok önce gerçekleşmiş olmalı, Ellie. King mantıklı biri; Silver'la evlenmenin geleceğini ve babasıyla ilişkisini garantiye alacağını düşündüyse, bunu kabul etmiştir."

"Öyleyse neden bana hiçbir şey söylemedi?"

"Bilmiyorum. Buna yanıt verebilecek tek kişi o." Kolu-

Ninova

mu ovdu. "Tek bildiğim şey, King'in Silver'la ilgilenmediği. Açıkçası, bence onun için de aynısı geçerli."

Kaşımı kaldırdım. "Ne yani, şimdi de Silver'ın hisleri konusunda uzman mısın?"

"Hepimiz birlikte büyüdük, unuttun mu? Silver'la ben, bir zamanlar arkadaştık."

"Bir dakika. Ne?"

"Ben gözden düşmeden önceydi." Umursamazca elini salladı. "Her neyse, o bir sürtük ama evleneceği kişinin Aiden olduğunu sanmıyorum. Silver kimse onları elinden almasın diye sevdiği şeyleri saklayan biridir. Eskiden, birlikte oynarken en sevdiği bebeği *Anastasia* dışında hepsini ortaya dökerdi. Onu bulamayacağım bir yere saklardı. Silver'dan nefret ediyorum fakat mantıklı düşünürsek, Aiden'ı gerçekten seviyorsa insan içinde onu sahiplenmezdi. Hamlelerini arka planda yapardı."

Kim'in sözleri, Tara'nın bana bir süre önce söylediği şeyleri aklıma getirdi. Silver'ın Aiden'la ilgilenmediğini ama herkesin onun kendisine ait olduğunu bilmesi için her şeyi yaptığını söylemişti.

Tara, Silver'ın gizli bir sevgilisi olduğu ve Aiden'ı kullanarak onu sakladığı dedikodularından bahsetmişti.

Durum böyleyse Silver düşündüğümden daha sinsiydi. Asıl planı neydi?

Umurumda olduğundan değildi.

Sonuçta önemli olan Silver değildi. Onunla olan geçmişinin beni ne kadar sinir ettiğini çok iyi bilerek, Aiden'ın nişanını sakladığı gerçeğiydi.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorum ama istersen onunla konuşabilirim?" diye sordu Kim, dikkatli bir tonla.

"Teşekkürler, gerek yok." Kolundan tutup onu benimle birlikte sürükledim. "Hadi, Knox'u bulalım."

"Ve Teal'ı!" diye cıyakladı. "Knox'un ikiziyle tanışmak için çok heyecanlıyım. Eminim onun kadar eğlencelidir."

Knox'un ikizi olduğunu Kim'e söylediğimden beri onu tanımak için ölüyordu.

"Özel biri olsa da Knox'la alakası yok," dedim.

Masaların arasında gezerek birkaç dakika harcadık.

Klasik müzik durdu. Tristan Rhodes, çatalını şampanya bardağına hafifçe vurarak tüm salonun dikkatini talep etti.

Geriye kalan konuşma sesleri de aniden durdu.

Kim'le ben olduğumuz yerde kaldık. Knox, ağzını çörek-lerle doldururken bize katılmıştı.

Bize bir tane uzattı, sonra ikimiz de kabul etmeyince sırıttı. "Bana daha fazla kaldı."

"Babam nerede?" diye sordum.

Knox ileriyi işaret etti. Babam ön sırada dikiliyordu ancak yalnız değildi.

Jonathan ve Aiden King yanındaydı.

Ne?

Gidip yanında durma hissi boğucuydu. Aiden'ın yaptığı gibi babamın yanında olmalıydım.

Teal babama yaklaştığında, bir rahatlama hissi beni ele geçirdi. Kararlılığını buradan hissedebiliyordum.

Bastır, Teal.

"Hanımlar ve beyler." Tristan'ın sesi tüm salona hükmetti. "Burada bizimle olduğunuz için şeref duyuyoruz. Kimsesiz Çocuklar Derneği için yaptığınız bağışlar hayat kurtaracak ve umutsuz insanlara umut aşılayacaktır."

Dernekten, yardım ettikleri çocukların sayısından bahsetmeye devam etti. Aiden'a bir bakış atsam da kendini tamamen konuşmayı dinlemeye vermiş gibi görünüyordu. İfadesiz suratı yerini almıştı, tavırları sakinliğini belli ediyordu.

Ben de bunu yapabilirdim. Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim.

Tristan bu akşam toplanan para için kadehini kaldırdıktan sonra devam etti. "Fırsattan istifade, Rhodes Holding'inin büyümesine katkıda bulunan herkese teşekkür etmek isterim. Gelecek için devasa planlarımız var. Bunun için, en iyi şirketlerden ikisini muhtemel ortak olarak işe aldık."

Ninova

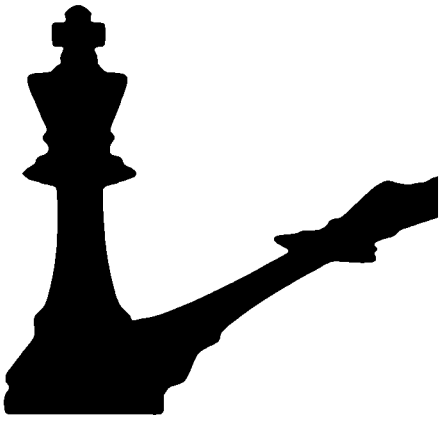
Tristan, kadehini babam ve Jonathan'a doğru kaldırdı. "Bay King, Bay Steel. İyi olan kazansın."

Babamla Jonathan da dahil, herkes kadehlerini kaldırdı.

İkisinin gözlerindeki bakış yalnızca şu anlama gelebilirdi, 'Oyun başlasın.'

Aiden arkasını döndüğünde buğulu gözleri benimkilerle buluştu. Nerede durduğumu biliyormuş gibi kalabalığın arasında beni araması gerekmemişti. İfadesi anlaşılmaz olsa da düşüncelerinin benimkilerle aynı olduğundan neredeyse emindim.

Gerçek savaş başlamıştı.

Onuncu Bölüm

Aiden

Geçmiş

Zincirlerin izin verdiği kadarıyla, bodrum katta gezindim. Ardımdan takırdıyorlardı, karanlıkta beni sarmalayan tek şey onların sert sesleriydi.

Gece mi ya da gündüz mü olduğunu bilmiyordum. Evdeyken karanlığı gece vaktiyle özdeşleştirirdim ama burada zaman algısı yok gibiydi.

Kırmızılı Kadın gelmemişti.

Bana sarılacak mıydı, yoksa oğlunu geri getirmemi söyleyerek suratıma tokat mı atacaktı, asla emin olamıyordum.

Bir de oyuncak bebeğe benzeyen kız vardı, Elsa. Buraya son uğramasının üzerinden uzun zaman geçmişti.

Burada zaman çok saçmaydı. İki aydır tutsakmışım gibi hissettiriyordu.

Belki daha azdı. Belki daha çok.

Annem eskiden, özgür olduğunda zaman hızlı geçer ama kapana kısıldığında uzun olur derdi. O zamanlar onu anlamamıştım, şimdi anlıyordum. Zaman böyle tuhaf bir şeydi. Zaman hem sonsuz hem de kısaydı.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı. Donakaldım, zincirler de sessizleşti.

O kız gelmişti.

Ninova

Kırmızılı Kadın kapıyı yavaşça açmazdı, içeri dalar ve beni uykudan ürküterek uyandırırdı.

Elsa'nın küçük ayak sesleri boş bodrumda yankılandı. Yanında ışık getirmişti, yalnızca elindeki fener sayesinde değildi.

Onun tüm varlığı sayesindeydi. Küçük tavşanlı terlikleri, minik geceliği. Marşmelov, bal ve ilkbahar başlangıcı gibi kokuyordu. Işığın bir kokusu varsa, Elsa öyle kokuyordu. Tıpkı annemin sıcaklık kokması gibiydi.

Bazen annem gibi hayali insanlarla mı konuştuğumu merak ediyordum. Silver'la Kimberly'nin bebeklerini düşündüm, sonra sakin kalabilmek için onları kafamda canlandırdım.

Babam daima sakin kalmamı söylerdi. Duygularım, çöküşüm olabilirdi. Annemin olduğu gibi. Babam onun çok fazla hissettiğini, bu yüzden çok ağladığını söylerdi.

Bence çok ağlamasının sebebi, babamın yeterince hissetmemesiydi.

Elsa, battaniyeyi omuzlarıma sarmak için yanıma geldi. Ben daha uzun olduğum için uzandı ve hüsranla oflayıp puflarken altın rengi saçlarını havalandırdı.

İşini düzgünce yapabilsin diye eğilirken dudaklarım seğirdi. Elsa zaferle sırıtıp çantasını yere bıraktı. Bugün sandviç ve bir şişe meyve suyu vardı.

"Bunları Agnus amcadan gizli yaptım." Parmağını dudaklarına götürdü. "Ona söyleme."

Soğuk zemine oturdum, sandviçten bir ısırık aldım. Pastırma, jambon ve çeşitli peynirlerle doluydu.

Elsa her şeye peynir koymayı seviyordu. Pek hoşlanmasam da yiyordum.

Kırmızılı Kadın bana sadece su veriyordu. Elsa olmasa açlıktan ölürdüm.

"Teşekkürler." Ağız dolusu ilk lokmamı yuttum.

"Bana teşekkür etmek istiyorsan, adını söyle."

Önüme çömeldi, kollarını dizlerinde çaprazlarken kafasını koluna yasladı.

Ninova

Beni bu şekilde izlemek onun alışkanlığı hâline geliyordu.

Sanki uzaylıymışım gibi.

Sonraki ısırığımı yavaşça çiğnerken, onun sözlerini düşündüm.

Babam, bana kötü hissettiren birine ismimi asla vermememi söylerdi. Elsa kötü hissettirmese de öyle hissettiren bir yerde yaşıyordu.

Kırmızılı Kadın'a da çok benziyordu. Belki bir gün, aynı olacaktı.

Elsa kaşlarını çattı. "Neden bana ismini söylemiyorsun? Benimkini söyledim."

Sessiz kaldım.

"Öyleyse sana Gri Göz diyeceğim." Olabilecek en benzersiz lakabı bulmuş gibi sırıttı.

"Ted isimli bir ayıcığım vardı ama onu sana benzeyen iki çocuğa vermek zorunda kaldım. Hâlâ bende olsaydı sana verirdim."

Sessizce çiğnemeye devam ettim.

"Kelepçeni açacak anahtarları bulamazsam, geri geldiğinde babama söyleyeceğim. Onları kurtardığı gibi seni de kurtaracak."

Yine hiçbir şey demedim. Birincisi, açtım. İkincisi, onun konuşmasını seviyordum. Sesi klasik bir melodi gibiydi; yumuşak, zarif ve... huzurlu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Sekiz."

"Ben de yakında sekiz olacağım." Genişçe gülümsediğinde eksik dişi görünüyordu. "Arkadaş olabiliriz."

"Arkadaşlarım var."

"Ah." Yüzü düştü.

Onu kötü hissettirdiğim için kendimi tekmelemek istedim. Cole, kelimelerimi daha az doğrudan kullanmam gerektiğini söyleyip duruyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Fakat Elsa'nın kötü hissetmesini istemiyordum. Ya bir daha gelmezse, ben de karanlıkta bir başıma kalırsam?

Ninova

Masum gözlerle, kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bir arkadaş daha ekleyemez misin?"

Kabul etmek için ağzımı açtım.

"Bekle!" Cebine uzandı, küçük bir paket çikolata topları çıkardı. "Sana iki tane *Maltesers** veririm. Bunlar en sevdiğim."

Paketi açıp içinden iki küçük top çıkarırken, sesi bodrum katı doldurdu. Alt dudağını ısırdı, gözleri kısılırken bir tane daha çıkardı. "Tamam, sana üç tane vereceğim."

Elini uzattıktan sonra parçaları pakete geri koydu ve pes eden bir iç çekişle bana uzattı. "Arkadaşım olursan hepsini alabilirsin."

Suratındaki tuhaf ifadeye güldüm. Çikolatasını alıp onları köşede yemek için kaçmanın eşiğinde gibi duruyordu.

"Tamam," dedim.

"Tamam mı?"

"Tamam, arkadaşın olacağım."

Ellerini çırparken kıkırdadı. "Evet!"

Bir çikolata topu alıp gerisini ona sundum. "Paylaşabiliriz."

Dişleri alt dudağına geçti. "Emin misin? Onları sana verdim. Kaba olup geri almak istemem."

"Arkadaşlar her şeyi paylaşır."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Maltesers paketini aldı ve ağzına iki çikolata topu attı. "Hey, Gri Göz."

"Hmm?" Ağzındakini çiğnerken parlayan gözlerini izledim. Çikolatanın birazı üst dudağına bulaşmıştı.

"Büyüdüğümde, sana bir kova *Maltesers* alacağım."

"Neden?"

"Çünkü babam evleneceğin kişi için hediyeler alman gerektiğini söyledi."

"Evlenmek mi?" diye fısıldadım.

---

* 1937'de İngiltere'de üretilmeye başlamış, top şeklinde çikolatalar. -ç.n.

Ninova

"Evet!" Sırıttı. "Büyüdüğümde seninle evleneceğim."

"Benimle evlenemezsin."

Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Annem biriyle evlenmek için onu sevmen gerektiğini söyledi."

"Öyleyse beni sevebilirsin." Ellerini havaya kaldırdı. "Bunun nesi zor ki?"

Sessiz kaldım. Bu kız deliydi.

"Hey, Gri Göz." Daha da yakınlaştı. "Sana *Maltesers* kovasını verdiğimde, benimle paylaşacak mısın?"

Güldüğümde benimle birlikte güldü. Kahkahası yağmurdan sonraki güneş ışığı gibiydi. Bulutlu gökyüzünün arasından sızan güneş gibi.

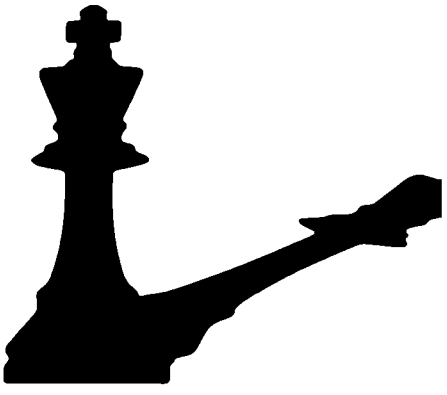
Elsa'yı izlerken onun her zaman güldüğünü görmeyi istediğimi fark ettim.

Belki de haklıydı. Belki biz büyüdükten sonra, her gün böyle güldüğünü görmem için yanımda olması gerekiyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel kahkahaya sahipti.

"Benimle evleneceğine söz ver." Serçe parmağını uzattı.

Ben de serçe parmağımı onunkine doladım. "Söz veriyorum."

On Birinci Bölüm

Aiden

Günümüz

Bulunmak istediğim son yer okuldu.

Fakat her gün uyanıyor, hazırlanıyor ve onun geleceğini umut etmemeye çalışıyordum..

Ben umut eden biri bile değildim. İşleri halleden türden biriydim.

O Birmingham'a gidip dönmeyeli on üç günden fazla olmuştu.

Rhodesların bağış etkinliğinden beri beş gün.

Uykusuz gecelerle geçen beş koca gün.

Onu düşünerek yaptığım öfkeli mastürbasyonlarla dolu beş gün.

Benden daha fazla nefret etmesine sebep olmadan dünyasına dalmayı düşünerek geçen beş gün.

O ülkenin diğer tarafındayken onu nasıl tekrar kazanabilirdim ki? Beni duymuyorsa ona nasıl ulaşacaktım?

Partideyken yüzündeki hissiz, soğuk ifadeyi her düşündüğümde içim paramparça oluyordu.

Bu yüzden de tüm mastürbasyonlarım acınası, tatmin edici olmayan bir şekilde sonlanıyordu.

Elsa yavaşça benden uzaklaşıyordu. Bunu ruhumda, kahrolası kemiklerimde hissedebiliyordum.

Üstelik o böyle dengesizken onu zorlayamıyordum.

Ninova

Elsa, Queens'le aramdaki ilişkiye o kadar kapalıydı ki çoktan inandığı şeylere aykırı olan hiçbir şey duymak istemiyordu.

Kahrolası inatçı kız.

Arabanın kapısını çarparak kapattım, Nash'in siyah *Jeep*'ine olan kısa mesafeyi arşınladım.

Kitabını yolcu koltuğundan alırken son derece rahat görünüyordu.

İşin aslını biliyordum.

Ben dün geceyi tepelerde koşarak ve yüzerek geçirdiysem, o bildiği tek yöntemle stresini atarak geçirmişti.

Dirseğimi arabasının yan tarafına yasladım. "Küçük bir sürtük olmayı bırakacak mısın?"

"Sen kahrolası bir kaltak olmayı bırakacak mısın?" Cevabı hızlıydı.

"Yaşananların böyle olmadığını biliyorsun, Nash. Sikinle düşünmeyi bırak."

"Öyle mi?" Kitabını elinde tutarken yolcu kapısını kapatıp bana döndü. "Öyleyse, neden ne yaşandığını bana söylemiyorsun? Dinliyorum."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Bunu duymamış gibi yapacağım."

Akıllıca.

Nash'in zekâsı kendimi bu karmaşanın içinde bulmamın başlıca nedeniydi.

Zorluklar ve oyunlar yaşama sebebimizdi. Onlardan pişman olacağım günün geleceğini tahmin edemezdim. Kısmen, bir şeylerden pişmanlık duymadığım içindi. Ayrıca, Elsa'nın böylesi bir güçle hayatıma geri geleceğini öngöremediğim içindi.

"Elsa'yla konuş," dedim.

"Bunu neden yapayım?"

Kafasını kaputa vurup nöronlarını parçalamak istiyordum.

Bunu yapmazdım.

Nash, Elsa'yı geri almak için elimde olan nadir biletlerdendi.

Ninova

"Kaçırılma hakkında koca çeneni açtığından beri, seni daha fazla seviyor ve sana daha fazla güveniyor."

"Öyle, değil mi?" Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı.

Pislik herif, güçlü yanlarını çok iyi biliyordu. Elsa'ya kaçırılmayı sadece benden intikam almak için söylememişti, Elsa ona güvensin diye de yapmıştı.

"Ne yazık ki bir kaltağa yardım edesim yok." Omzunu benimkine geçirdi.

Çenemi sıkarken omzunu kavradım. "Sana borcum olacak."

Durup yavaşça arkasını döndü.

Herkesten çok Nash, birilerine borçlu olmayı sevmediğimi bilirdi. Bu esaslı bir önlemdi. Ona ilk hamleyi yapma ve saldırma fırsatı veriyordum.

"Buna son vereceksin." Omuzlarını dikleştirdiğinde dip dibeydik. "*Hepsine.*"

"Yakında."

"Onunla ne yapmaya çalıştığını söyleyeceksin."

"Anlaştık."

Üzgün değilim, Queens. Seni uyardım. Artık kendi başınasın.

Daha iyi bir insan olsaydım, onu uyaran bir mesaj atardım ama değildim. Ayrıca, bu bana Jonathan konusunda haber vermemesinin intikamıydı.

Günler sürebilirdi ancak bedelini ödetirdim.

"Onunla ne zaman konuşacaksın?" diye sordum.

"Sen konuştuktan sonra."

"Onunla kendim konuşabilseydim, benim için yapmanı istemezdim."

"Elsa bizim gibi değil. Doğrudan senden ya da Silver'dan duymalı, yoksa inanmaz."

"Benimle konuşmuyor."

"Bunu hak ediyorsun."

"Nash," diye uyardım alçak sesle.

"Sadece söyledim. Af dile, gerçek hislerini göster. Ne kadar berbat olurlarsa olsunlar. Knight, Astor ve ben onunla bü-

tün gün konuşabiliriz ama kendini sana kapatırsa, onu asla geri getiremeyiz."

"Ne zaman ilişki uzmanı oldun?"

"Sen işleri mahvedip durduğundan beri." Binaya doğru ilerledi. "Antrenmana gel, gerçekten çaba göster, yoksa koçtan seni yedek kulübesine almasını isteyeceğim."

Seni küçük...

"Ah." Gülümsedi. "Takıma ilginç bir katılım var."

Sikimde bile değildi.

Okulun koridorlarında yürüdük. Jimnastik ve koşu takımındaki kızlar bana göz süzüyordu.

Elsa'yla ilişiğim kesildiği için bir şansları olduklarını düşünüyorlardı.

Yapabilsem onlara acırdım.

Elsa'dan önce kimse olmamıştı, sonrasında da kimse olmayacaktı. O daimiydi, herkes bunu bilecekti.

Elsa da buna dahildi.

Astor bize katıldığında son seksinden, yaklaşan maçtan bahsediyordu ama onu duymazdan geldim.

Uykusuzluktan başım ağrıyordu. Son uykumun üzerinden üç gün geçmişti, hâlâ yığılıp kalmamıştım. İnsanları karikatür olarak görmeye çok yakındım.

Bir dakika. Her gün böyle görünüyorlardı zaten.

"King." Astor bir kolunu omzuma dolarken, diğerini Nash'inkine doladı.

Kolunu çekecek ya da kırmakla tehdit edecek enerjim bile yoktu.

"Ne zaman Ellie'den özür dileyip onu geri getireceksin? Ha? Ha?"

Ona ters ters baktım.

"Knight ve ben çiçek, çikolata türü şeylerle dolu bir araba hazırlayabiliriz."

Elsa çikolata sevmezdi. *Maltesers* dışında tabii. Ona küçük çikolata toplarını versem, bir şey hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim.

Ninova

"Şarkı bile söyleyebilirim." Parmaklarını şıklattı. "Bir dakika! Fahişe tavşan şekilli kekler! Elsa onları çok severdi. Haklı mıyım?"

"Hiçbir zaman haklı değilsin, Astor," dedim ona.

"Her fikre de fahişe tavşan kekleri dahil etmeyi bırak," diye araya girdi Nash.

"*Fais chier, connards**. Biri fantezilerimi onaylamalı, yoksa laf kalabalığı yapacağım."

Ayaklarım kendi kendilerine durdu.

Sarı saçlar, kör edici bir zariflikle zayıf omuzlardan sarkıyordu. Karanlıktaki ışık misali Elsa, Van Doren ve minyon bir kızla koridorda yürüyordu.

Kendiyle birlikte ışığı getirdiği bodruma geri dönmüştüm.

Gerçekten.

Mecazen.

İçimde onun için atan şey, sonsuzdu.

Ona bakmayı kesemiyordum. Elektrik mavisi gözlerine, parlak yüzüne ve bana ait olan öpülesi dudaklarına...

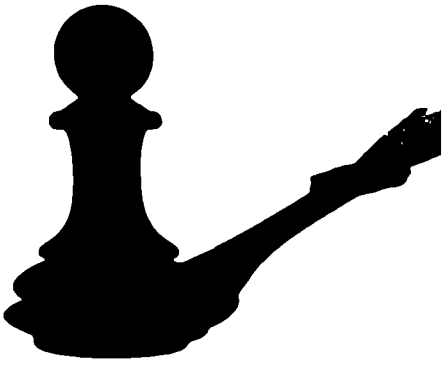
Büyük *B* ile o tamamen benimdi.

Üstelik şimdi geri dönmüştü.

Bu defa, bizi yalnızca ölüm ayırabilirdi.

* Fransızca: Siktirin gidin, pislikler. -ç.n.

Ninova

On İkinci Bölüm

Elsa

Babam REO'ya geri gitmemize izin vermişti.

Şok edici olduğunu biliyordum.

Rhodesların malikânesinde olanlardan sonra, REO'ya şimdi her şeyden daha çok karşı çıkacağını sanıyordum. Fakat oturup bu yılı okulumda bitirmek istediğimi söylediğimde karşı çıkmamıştı.

Ben de memnundum. Okuldan ayrılmayı düşünmek, daha en başından aceleye getirilmiş bir şeydi.

Kaçıp saklanmaktan bıkmıştım.

Başımı dik tutup koridorlarda yürümem gerekirken ortadan kaybolmaktan sıkılmıştım.

Yanlış bir şey yapmamıştım.

Babamın onayı, Rhodesların projesi için Londra'da olmasının gerekmesiyle alakalı olabilirdi.

Knox, REO'ya dönme konusunda hevesliydi. Dediğine göre Birmingham'daki eski özel okulu çok sıkıcıydı.

Teal taşınma konusunda o kadar da mutlu değildi. Birmingham'da personel dışında kimse kalmadığı için gelmişti.

Babamın Londra'daki evi Ronan'ın mahallesine yakındı. Teyzemle eniştemin evinden biraz uzak olsa da onları bugün ziyaret edeceğime söz vermiştim.

Teal, Knox ve ben koridorda sınıfımıza doğru ilerliyorduk. Girişte dikilen Aiden'a odaklanmamaya çalıştım, güçlü ve

Ninova

şıktı. Elleri ceplerindeydi, bu da kendini bir şey yapmaktan alıkoyduğu anlamına geliyordu ve ne olduğunu bilmiyordum.

Kalabalık koridordaki tek kişiymişim gibi beni izliyordu. Gözlerindeki ilgi felç edici, hatta boğucuydu. Bakışları beni öyle yakından inceliyordu ki yüz hatlarımı, omzumun kıvrımını ve köprücük kemiğimin çizgisini baştan öğreniyor gibiydi.

Neredeyse... gerçek olduğumdan emin oluyor gibiydi.

Bir zamanlar bana o bakışı atmıştı.

Çocukluğumuzda mıydı?

Kendimi içten içe sarstım. REO'ya geri dönmüş olmam, Aiden'a tekrar bulaşacağım anlamına gelmiyordu. Geri dönüşümün onunla hiçbir alakası yoktu, tamamen kendi özdeğerimle ilgiliydi.

REO'da notlarım, koşu antrenmanım ve arkadaşlarım vardı.

Ayrıca Aiden ve zorbalarım vardı.

Eh, her yerin avantajları ve sıkıntıları oluyordu.

Hızla yanından geçerken, aptal geniş omuzlarını ve saçma derecede uzun cüssesini görmezden geldim.

Bir gün, onu yakışıklı bir piç olarak görmeyi bırakacaktım.

Yakışıklı olsun olmasın, onun yörüngesine tekrar girmeyecektim.

Bu ona çekilmemden ya da hislerimden fazlasıydı. Bu değerimle ilgiliydi.

Metres olmaktan daha iyisini hak ediyordum.

Basit bir piyon olmaktan daha iyisini.

Ondan daha iyisini.

Knox, Teal ve ben birlikte oturduk. Knox, Agnus'un onu bedavaya yardım etmesi için kandırışını anlatırken onu dinliyordum.

Aiden içeri girse de bir yere oturmadı, onun yerine girişin yakınında kaldı. Kafamı kaldırmasam bile beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum.

Bir yanım onu izlemek istiyordu. Bakışma savaşına katılmak istiyordum. *Beni* görmesini istiyordum.

İhaneti, öfkeyi ve acıyı.

Ancak bu duyguları, tekrar canımı yakmak için kullanırdı. Aiden ve oyunları tarafından incitilmekten sıkılmıştım.

"Ellie!" Ronan sıramın üzerine sıçrarken, kalemlerimi neredeyse yere düşürecekti. "Ben de tam King'e seni nasıl geri getireceğimizi anlatıyordum. Şarkı söylemeyi bile teklif ettim."

Yan tarafımdaki Teal kıkırdadı.

Ronan ona sırıtsa da sahteydi. Ronan'ın numara yaptığını görmek enderdi çünkü Atlılar'ın arasındaki en dürüst kişiydi. "Beğenemedin mi, *ma belle*•?"

Teal etrafına bakındı. "Biri mi konuştu, Elsa?"

Ronan eğilip fısıldadı. "Geri döndüğün için çok mutluyum ama neden bu ucubeyi getirdin?"

"Bunu duydum," dedi Teal ruhsuzca.

Ronan masum taklidi yaptı. "Biri mi konuştu, Elsa?"

Kafamı sallarken gülümsedim.

Ronan'ın birine pasif agresiflik göstermek için böylesine uğraştığını ilk defa görüyordum. Genellikle yüzleşmekten kaçınırdı, arkadaşları hariç. Sanırım, futbol gibi Ronan da üzerine gidildiğinde daha sert oluyordu.

Ne de olsa, o Ölüm'dü.

Bayan Stone içeri girdiğinde sesler kesilirken herkes yerine geçti.

Ders boyunca ensemdeki tüyler diken dikendi. Odaklanmam gerekiyordu ancak dikkatim beni yakından izleyen malum kişiye kayıp duruyordu.

Arkamı dönmeden puslu bakışlarının kararduğını ve bana kilitlendiğini hissedebiliyordum. Sol gözündeki seğirmeyi, keskin çenesindeki gerilmeyi neredeyse görebiliyordum.

Gün nihayet sona erdiğinde Kim bizi kahve içmeye davet etti. Knox çok hevesliydi, Teal'ı da gelmeye zorladı.

Teyzemle enişteni ziyaret edene kadar onlarla kalmayı kabul ettim.

REO'dan çıkmadan önce tuvalete gitmek için izin istedim.

• Fransızca: güzelim. -ç.n.

Ninova

Ellerimi yıkarken kabinlerin birinden şiddetli bir öğürme sesi geldi. Ellerimi kuruladıktan sonra orada kaldım.

Yardıma ihtiyacı var mıydı?

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Tanıdık ses bunu söylerken kabinden çıktı.

İkimiz de donakaldık.

Silver, birbirine girmiş saçları ve yataktan fırlamış gibi görünen dağınık üniformasıyla orada dikiliyordu.

Beni görmemiş gibi davranarak ağzının kenarını sildi ve musluklardan birine doğru ilerledi.

Yüzünü su çarptı. "Hiçbir şey görmemiş gibi yap."

"Hayatın beni ilgilendirmiyor, Silver."

"Öyleyse sorun yok. Güzel bir sohbetti." Yanımdan geçmeye yeltendi.

"Bir dakika." Kolunu kavradım.

Arkasını dönerken eli karnına sarıldı. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerindeki korku, doğrudan içime işledi. Kolunu bırakıp geri çekildim. "Seni incitmeyeceğim."

Beni şüpheyle izlese de hareket etmedi.

"Senin..." Boğazımı temizledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Silver'ın büyük mavi gözleri genişledi, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

Silver'a yardım teklif edeceğim günü göreceğim aklıma gelmezdi. Sanırım o kadar da cani değildim.

"H-hayır." Geriye bir adım attıktan sonra durdu. "Meet Up'ta olmak istemedim. Özür dilerim."

Ardından hızla tuvaletten çıktı.

Bir anlığına öylece dikilirken, kafamı topladım.

Silver benden özür mü dilemişti?

Ayrıca Meet Up'ta olmak istemediğini söylerken ne kastetmişti? Orada bulunması ya da bulunmaması, Aiden'la nişanlı olduğu ya da Aiden'ın bunu benden sakladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Hiçbiri önemli değildi.

Her şey bitmişti. Aslında başlamamıştı bile. Silver başından beri haklıydı. Aiden, asla benim olmamıştı.

O Silver'ındı.

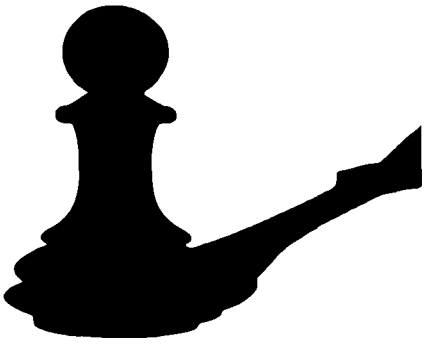
Tenimin altında bir kaşıntı başladı ve tüm bedenime yayıldı. Ellerimi tekrar yıkayıp kuruladım.

Kapıyı açtığımda biri beni içeri geri soktu.

Cıyaklasam da ağzıma kapanan el sesi kesti. Tuvaletin kapısı gürültüyle kapandı.

Beni etrafımda döndürdü. Sırtım kapıya çarparken bakışlarım Aiden'ın metalik gözleriyle buluştu.

Çığlık attım.

On Üçüncü Bölüm

Elsa

Hareketsiz kaldım.

Tamamen.

Tahta gibi.

Kalbimdeki savaş alanına rağmen. Tüm savaşlar aptal, kusurlu kalbimde başlıyordu.

Çığlığım kesildi.

Aiden'ın eli ağzımı kapatırken çığlık atmak faydasızdı. Gücü birlik içindeki bir ordu gibiydi, tehlikeli ve yıkıcıydı.

Göğsünün sertliği memelerimi ezerken, tüm bedeniyle beni kapıya karşı hapsetti. Yüksek sesle ve kontrolden çıkmışçasına atan kalbini hissedebiliyordum. Elimi uzatıp nabzını parmak uçlarımda hissetme fikrine kapıldım. Normal, sağlıklı olan nabzını.

Onu insan yapan tek şeyi.

Boştaki eliyle bileklerimi kavrayıp kafamın üstünden kapıya sabitlediğinde, bu isteğim yok oldu.

Ses, beni tetiklenen sersemliğimden sıyırdı.

Bu sahne tanıdıktı.

Aiden istediğini alamadığı zaman, hâkimiyetini kurmaya başvururdu. Son derece iyi oynadığı itip çekme oyununun bir parçasıydı. İçinde yalnızca piyon olabileceğim oyundu.

Daima kaybettiğim oyun.

Ninova

"Hoş geldin, tatlım," diye mırıldandı, hırıltılı ve tüyler ürperten sesiyle.

Sesinin üzerine asit fırlatıp kulağa bu kadar iyi gelmesini engellemenin bir yolu var mıydı?

Dudakları, eliyle kapalı ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. Bu bir tehdit miydi, yoksa vaat miydi, bilmiyordum.

"Kaçmayı bitirdin mi?" Başparmağı, şehvetli bir ritimle yanağımı okşuyordu. Tenin tene değmesiyle oluşan bir ninni misali, aşağı ve yukarı.

Bir anlığına dokunuşunda kaybolmuştum. Yakınlığında. Kokusunda.

Kokusuna lanet olsun.

Acı ve zevk gibi kokuyordu. Hem tatlı hem acı.

Onu özlemedim dersem kendime yalan söylemiş olurdum ve kendime tekrar yalan söylemeyeceğime söz vermiştim.

Beni çılgına çeviren dokunuşunu, ateşli bakışlarını özlemiştim.

Öpücüklerini, bana hazırladığı banyoları.

Kokusunu, kaba sözlerini.

En çok da *onu* özlemiştim.

O adamı, canavarı.

Fakat hepsi boşaydı. Onu ne kadar çok özlesem de yaptıklarını silemezdi. Başından beri, onun tahtasındaki piyon olduğum gerçeğini değiştirmezdi.

Bu yüzden içimde kabaran öfkeye, nefrete ve acıya tutundum. Sadece bir oyun olduğumun söylenmesinin ne kadar boş hissettirdiğine tutundum.

Onunla kavga edip suratına küfürler savurma dürtüsü, küllerinden doğan bir anka kuşu gibi içimde yükseldi. Kaslarım savaşmaya, düelloya hazırlanarak gerildi.

Ancak çenemi tuttum. Yüzleşme, ona yalnızca bana karşı bir koz verirdi.

Ona istediğini vermek yerine kavrayışının altında gevşedim ve göz temasını keserek bakışlarımı yere indirdim.

Ninova

Onu, metal bakışlarını, şeytani yüz hatlarını ve dağınık saçını kafamdan çıkardım.

"Bana bak."

Bakmadım.

Tuvaletin sessizliğinde beni izliyordu. Bunu kafamın tepesinde, kafatasımı yarıp açmak üzere olan iğneler gibi hissediyordum.

Sessiz savaş, dakikalarca ya da saatlerce sürdü. Siyah ayakkabılarımı izleyip Sun Tzu'nun felsefi taktiklerini düşünerek orada öylece dikiliyordum.

En yüce savaş sanatı, düşmanına savaşmadan boyun eğdirmektir.

Sessizlik tek silahımdı, onu sonuna kadar kullanacaktım. Ne kadar boğucu olursa olsun.

Sessizlikte Aiden ağzımdaki elini çekti. Çığlık atmadım. Hayatım buna bağlıymış gibi kutsal sessizliğimi korudum.

İki parmağıyla çenemi sertçe kavrayıp beni kafamı kaldırmaya zorladı. "Bana bak dedim."

Beyaz ışıklı tavana baktım.

"Elsa," diye hırlarken sesi karanlık bir vaat gibi etrafımızda yankılandı. "Beni zorlama."

"Elinden geleni ardına koyma," dedim onunkine eş değer bir tonla.

Dudakları benimkilerin üstüne kapandı. Ağzımı sıkıca kapalı tuttum. Beni öpmek istiyorsa dudaklarımı ısırıp koparması gerekecekti.

Ağzıma doğru homurdanırken hassas etimi dişledi.

Ağzımı açmadım.

İçeri girmesi için yol vermedim.

Öfkemle acıma tutundum. Öfke ve acı, bedenimin ona verdiği tepkiyi görmezden gelmeme yardım ediyordu.

Öfke ve acı, beni dokunuşuna karşı duyarsız yapıyordu.

Aiden geri çekilse de bileklerimi serbest bırakmadı. "Benimle bu oyunu oynamak istediğine emin misin?"

Hiçbir şey söylemedim.

Şu an, güvenli şekilde duyarsız bir halenin içine sığınmıştım. Bir şey söylersem bu yerin sunduğu sığınağı kaybedecektim.

Aiden eteğimi yukarı sıyırdı. Hava çıplak bacaklarıma çarparken tüylerim diken diken oldu. Güçlü avucu, bacaklarımın arasını iç çamaşırımın üstünden kavradı.

Nefesim kesilirken göğsüm yüz metrelik bir koşuyu bitirmişim gibi inip kalkıyordu. Ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrılmıştı. Aiden'ın kafasının arkasındaki duvarda hayali bir noktaya odaklandım.

Sana yalan söyledi.

Bir nişanlısı var.

Sen metressin.

İki uzun parmağını çamaşırımın içine soktu, elini ileri geri kaydırdı.

"Hmm, ıslak değilsin." Karanlık sesi, kafamda tekrarladığım cümlelerin arasından kulağıma ulaştı. "Bu bir meydan okuma mı, Frozen? Islanmanı sağlamamın ne kadar süreceği üstüne bahse girmek ister misin?"

Görünmez noktaya bakmaya devam ederek kafamdaki sözleri tekrar ettim.

Kelimelerimi hak etmiyordu. Hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Aiden klitorisimde daireler çizerek şişmiş çıkıntıyı yavaşça okşadı. Ona odaklanmazsam bir şey hissetmezdim.

Hem de hiçbir şey.

"Islanacaksın," diye kulağıma doğru hırladı, sesi doğrudan merkezime ulaştı. "Seni becererek meydan okumanı ortadan kaldırırken, aletimi sırılsıklam edeceksin."

"Ya da bana tecavüz edebilir, kanımı kayganlaştırıcı olarak kullanabilirsin."

Aiden dururken bacaklarımın arasındaki parmakları donakaldı.

Geri çekilip beni yakından izledi. Dikkatle. Bir kaya gibi.

Bu defa, bakışlarıyla buluştum. Bazen uçsuz bucaksız bir

Ninova

boşluk gibi görünen buğulu, şeytani gözleriyle buluştum. Gidip asla geri dönmediğiniz bir yerdi.

Yüz ifademi görmesini istiyordum. Şu anda nasıl göründüğüne dair bir fikrim olmasa da öfke ve nefretle dolu olduğunu umdum. Bize bunu yapanın kendisi olduğunu görmesini umdum.

Bizi mahvetmişti.

Beni mahvetmişti.

Bana beni seçtiğini söylemiş ama asla seçmemişti.

Hiç.

Seçimi daima, soyadı 'Queens' olan Barbie bebek olmuştu.

"Sana öyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" Sorusunu neredeyse sinirliymiş gibi vurguladı.

"Daha kötüsünü yaptın. Zihinsel ve duygusal olarak tacize uğramak, fiziksel olarak uğramaktan daha kötü."

Bunu gerçekten kastetmiştim. En kötü hâlini bana gösterirse ondan kesin olarak nefret edebilirdim. Onun, dokunuşunun, kahrolası kokusunun hayalini kurmayı bırakabilirdim.

Aklımı okuyup her zamanki gibi ona zıt gitmeye karar vererek, Aiden bacak aramı ve bileklerimi serbest bıraktı. Kollarım cansız vücut parçaları gibi iki yanıma düştü.

Kapıdan çekilmedim. O geri çekildiğinde bile.

Yüzü duygusuz kalsa da konuştuğunda sesi bir kış gecesindeki yıldırım gibi bana çarptı. "İyi oynadın, Elsa. Çok iyi oynadın."

"Bitti mi?"

Gülümsemesi ne alay ne de zafer yüzündendi. Tam anlamıyla meydan okumaydı. "Daha yeni başladım."

"Bedenimi istediğin kadar kullanabilirsin ancak seni asla affetmeyeceğim, Aiden."

"Öyleyse sana dokunmayacağım."

Gözlerim büyüdü.

Belki de kulaklarım doğru duymuyordu çünkü Aiden'ın az önce bana dokunmayacağını söylediğine yemin edebilirdim.

En güçlü silahı daima fiziksel yakınlık olmuştu. Hatta bugün hariç elinde maskara olmuştum.

Gözlerimi kıstım. "Bu bir söz mü? Bana dokunmaman yani?"

"Sen beni affedene kadar sana dokunmayacağım."

"Bu da asla demek oluyor."

"İnan bana, tatlım. Gerçeği öğrendiğinde bunun için yalvaracaksın."

Teyzem ve enişteml akşam yemeği yemek hiç bu kadar tuhaf hissettirmemişti.

Teyzem etrafımda temkinli davranıyordu, enişte de gerginliği ortadan kaldırmak için ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"İlaçlarını alıyor musun?" diye sordu teyzem, karidesi kesip tabağıma koyarken. "Yakında Dr. Albert'la randevun var, o yüzden kalori alımına dikkat etmelisin ve-"

"Blair," diyerek sözünü kesti enişte.

"Doğru." Şakağına dokundu. "Şimdi Ethan'ın yanındasın. Beni ilgilendirmez. Eski alışkanlıklar zor bırakılıyor, sanırım. Randevunu aldı mı bari? Ona bütün tarihleri renklerle kodlayarak attım. Testler, muayeneler ve-"

"Blair." Enişten onun koluna dokundu.

"İyi, iyi. Sadece yemeğimizi yiyelim."

Sadece yemek yemekle kalmadı. Teyzem resmen bütün masayı tabağıma boşalttı.

"Çorbayı unuttum." Ayağa kalktı. "Bir şeyi unuttuğumu biliyordum."

"O iyi mi?" diye sordum enişteme, teyzem mutfağa gittikten sonra.

"Yalnızca yeni değişikliğe alışmak için zamana ihtiyacı var. Onun için kolay değil."

Kafamı salladım.

Enişte boğazını temizledi. "Blair, Abigail konusunda hep

Ninova

suçlu hissetti. Sadece bunu göstermedi. Onu affetmeni isteyemem ama en azından anlamaya çalışabilir misin? Geçen gün, Birmingham'a giden yol boyunca titriyordu. O yerden tutkuyla nefret ediyor."

Çatal bıçağı tutan ellerim duraksadı.

Onu anlayabiliyordum. Sizi travmatize eden bir yere geri dönmek kolay değildi. Birmingham'daki evimizde kaldığım süre boyunca bir kez bile deliksiz uyumamıştım.

Bodrumdan bahsetmiyordum bile.

Hâlâ kulenin uzak köşesinde duruyor, ona yaklaşıp kanlı anıları tekrar yaşamam için bana sataşıyordu.

Dr. Khan travmanın başladığı yeri tekrar ziyaret etmenin bilinçaltımı tetikleyebileceğini söylemişti. Babam da bodrumda ne zaman istersem açabileceğim parmak izli bir kilit olduğunu söylemişti.

Gerçek şuydu ki o bodrumdan korkuyordum.

Orada ne olduğunu öğrenmekten korkuyordum. Bu çizgiyi aşarsam asla geri dönemezdim.

Bunu kanıtlayacak bir yara izine sahiptim.

"Yemeğini ye, bal kabağım." Eniştem bana en samimi gülümsemesini sundu. "Bütün günü bu yemeği hazırlayarak geçirdi."

Boğazımdaki yumruyu yutup karidesten bir ısırık aldım. Damağımdaki yapışkanlık yüzünden tadını almak zordu.

Teyzem çorbayla birlikte geri geldiğinde gözleri ağlamış gibi ıslaktı. Doğrudan kalbime saplanan bir ok gibiydi.

"Teyze-"

"Bu en sevdiğin çorba." Sözümü keserken sesi titredi. "İyi bir ebeveyn olmayabilirim ama en azından sevdiğin şeyleri pişirebiliyorum."

"Sorun değil, teyze. Travmanın nasıl hissettirdiğini anlıyorum." Kucağıma baktıktan sonra ona döndüm. "Her şeyle ilgili seni suçlamamalıydım. Annem hastaydı. Orada olsaydın bile pek fazla şeyin değişeceğini sanmıyorum."

Ağzı açık kaldı. "Elsa..."

"Üzgünüm."

"Hayır. Ben üzgünüm, tatlım." Eğilip beni anaç şekilde kucakladı. Sıcaktı, pamuk şekeri ve yaz gibi kokuyordu. "Başından beri yanında olamadığım için üzgünüm. Çok üzgünüm."

Ben de.

Normal bir anneden doğmuş olsaydım nasıl hissettirirdi?

Sanırım asla bilemeyecektim. Kabul etsem de etmesem de annem bir canavardı.

Ben de o canavarın kızıydım.

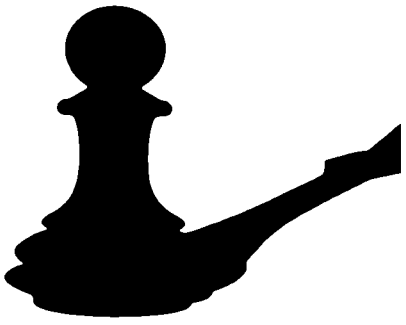
Buna karşı mı çıkacaktım, yoksa kabullenecek miydim, artık karar vermeliydim.

Annem gibi çocukları hapsedip işkence mi edecektim, yoksa babam gibi onları özgür bırakan biri mi olacaktım, karar vermeliydim.

Ölüm ya da yaşam.

Karanlık ya da umut.

Kollarımı teyzemin etrafına sararken, kim olmak istediğimi çok iyi biliyordum.

On Dördüncü Bölüm

Elsa

Ertesi hafta boyunca, Aiden beni rahat bırakmadı.

Öğle yemeğinde yanımdaydı, özel yemeğimi masama bırakmıştı. Hiçbirini yemeyip evden getirdiklerimi tercih etsem de o getirmeye devam ediyordu.

Antrenman sırasında yanımdaydı, bana su ve sporcu içeceği veriyordu.

Benimle konuşmak istediği ve onu reddettiğim seferleri saymayı bırakmıştım.

Okuldan sonra beni eve bırakmayı teklif ettiğinde reddedip Knox'la yürümeyi seçtim.

Bunu her yaptığımda çenesi geriliyor, sol gözü seğiriyordu. Belli ki bunu sevmiyordu, birçok kez beni zorla sürüklemesini bekledim.

Yapmadı.

Koridorda her karşılaştığımızda beni gardımı düşüren bir yoğunlukla izliyordu. Nefesime el koyuyor, ulaşamayacağım bir yere saklıyordu. Sıklıkla kaskatı kesiliyor, beni bir köşeye sürükleyip oyunun bittiğini söylemesini ve hükmedici sadist yöntemleriyle kime ait olduğumu öğretmesini bekliyordum.

Bunların hiçbiri olmamıştı.

Tuhaftı.

Hayır. Beni savunmasız hissettiriyordu.

Ninova

İyi davranan, yalvaran tarafı beni korkutmaya başlıyordu.

Aiden yalvarmazdı. Aiden bir şeyleri izin istemeden alır, ardında bir felaket bırakırdı.

Ciddi olabileceğini, belki de gerçekten değiştiğini düşünerek geceleri yatağımda dönüp duruyordum. Sonra onun *kim* olduğunu, *ne* olduğunu hatırlıyor ve bu düşünceleri hızla bastırıyordum.

Aiden gibi insanlar değişmezdi. Kendilerini alçaltmak için, bulundukları yüksek ve görkemli kaidede fazla rahat olurlardı.

Bunların hepsi, beni tekrar oyuna getirebilsin diye yaptığı bir başka numara olmalıydı.

O aptal olmaktan sıkılmıştım.

Oyuna getirilmekten sıkılmıştım.

Ona hakkını vermeliydim, Aiden'ı okul koridorlarında Silver'la zar zor görmüştüm. Fakat kapalı kapılar ardında neler döndüğünü kim bilebilirdi.

Umurumda bile değildi.

"Geliyor musun?"

Teal'ın sesiyle bulunduğumuz ana döndüm. Siyah ojeli tırnaklarını incelerken yüzünde her zamanki sıkkın ifade vardı.

"Evet!" Kim kolumu kavradı. "Hadi gidelim."

Bunu kabul ettiğime inanamıyordum ancak Knox beni kandırmıştı.

Görünüşe göre futbolla ilgileniyordu ve Elitelere kabul edilmişti. Teal'la Kim, onun oynayışını görmek istiyordu.

Futbol sahasının iki metre yakınında bile olmayı sevmiyordum.

"Seni matematikte yendim. Bana borçlusun, Ellie."

Öylece, Knox antrenmanı izlemem için şantaj yapmıştı.

Teal, Kim ve ben birlikte sahaya doğru yürüdük.

"Sana söyledim, takımımız çok iyi. İlk görüşte âşık olacaksın." Kim kolunu Teal'ınkine doladı.

"Aşk ezikler içindir," dedi Teal kayıtsızca.

"Komik birisin," dedi Kim gülerek.

Teal'ın şaka yaptığını sanıyordu ancak öyle olduğundan

Ninova

şüpheliydim. Teal'ın alışılmadık bir kişiliği, tuhaf espri anlayışı vardı. Bazen, öyle olduğunu söyleyene kadar şaka yaptığını anlamıyordum.

Knox'un ikiz kardeşi olması daha da tuhaftı.

Kim, Teal'ın arkadaş grubumuza girmesine karar vermişti çünkü o çok 'havalıydı'.

Kim yalnızca rock yıldızlarını havalı bulurdu. Teal'la böyle hızlı anlaşması mucizeydi. Hatta Teal da onu sevmiş gibi duruyordu. Geçen gün ona bir fincan kahve vermişti, Teal insanlara bir şeyler vermezdi.

Tellere, sporculara yaklaştığımızda sinirlerim tavan yaptı. Doğruca savaş alanına yürüyor gibiydim.

Teal etrafını incelerken, birkaç kızın -Atlılar'ın hayranlarının- sevgi gösterisi yapıp çığlık attığını görünce durdu. "Demek gençlerin beyin hücrelerini öldürmek için geldikleri yer burası."

"Havamızı kaçırma." Kim oyunda kaybolurken yeşil gözleri parladı.

Eliteler iki takıma ayrılmıştı. Yarısı mavi forma, diğer yarısı neon sarı forma giyiyordu.

Aiden'la Cole mavi takımdaydı. Xander, Ronan ve Knox neon sarı takım için oynuyorlardı.

"Bastır, Ronan!" diye bağırdı Kim, Ronan topu alıp gole koşarken.

Cole onu mutlak bir zarafetle yere yapıştırdı, topu geri aldı. Ronan küfretse de savunmaya doğru fırtına gibi koştu.

Fakat çok geçti.

Cole, ofsayt tehlikesi olmadan son iki savunma oyuncusunun arkasından topu Aiden'a pasladı.

Aiden topla bir kere oynayıp gol attı.

Suratındaki zafer ifadesini izlemekten kendimi alamadım. Hareketlerindeki rahatlığı. Gri gözlerindeki parıltıyı. Daha fazlasına olan ihtiyacı.

Bundan keyif alıyordu. Futbol oynamaktan gerçekten keyif alıyordu.

Zorluğu yüzünden olmalıydı. Aiden, her adımda sınanmayı seven türden biriydi, futbol bazı arzularını dizginliyordu. Özellikle de Atlılar gibi değerli rakiplerin karşısındaysa.

Cole onun saçlarını karıştırdı, gole yardım ettiği için kendine pay çıkarmadan geri koştu.

Cole ve Aiden'ın takım çalışmasının efsanevi olduğunu söyleyenler yanılmıyordu. O yardım telepati gibiydi. Cole'un pas atmadan önce bakmasına bile gerek olmamıştı.

Orta sahaya geri giderken Aiden'ın gözleri benimkilerle buluştu.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Puslu gözlerine ulaşan gerçek bir gülümsemeydi.

Bir anlığına dünya yerinden oynadı ancak etkisi altına girmeyi reddederek ayaklarımı yere sağlam bastım.

Onun için geldiğimi düşünmüş olmalıydı.

Formasında dokuz yazan Knox'u gördüm. Dokuz canı olduğu için bunu seçtiğini söylemişti, ahmak.

"Bastır, dokuz numara!" diye bağırdım.

Aiden'ın gülüşü soldu. Yüz hatlarının kararışı endişe vericiydi.

Aiden'ın antrenmanlarına ya da maçlarına katılma isteklerini hiç yerine getirmemiştim ancak bugün gelmiştim. Knox'un numarasını haykırdığım anda, buraya onun için gelmediğimi anlamıştı.

Ruhumun bir kısmını öldürmemiş olsaydı üzülebilirdim.

"Boşver, Ronan!" diye avazı çıkana kadar bağırdı Kim. "Başarırsın, on üç!"

Bize sırıtırken göğsüne vurdu.

"Bastır on dokuz, sanırım," dedi Teal.

Kim de ben de ona ağzımız açık şekilde baktık. Xander'ın numarasını bağırmıştı.

"Ne?" Telefonundan kafasını kaldırdı. "O Knox'un takımında değil mi?"

"Evet ama Knox'un takımında başka on oyuncu daha var."

Teal omuz silkti. "Neden o olmasın?"

Ninova

Kim ona anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra maça odaklandı.

Mavi takım tekrar atağa geçmişti. Yanımızdaki kızlar Aiden'ın numarası olan on biri ve Cole'un numarası sekizi haykırıyordu.

Bu defa Ronan topu çaldı ve Xander'a kararlı bir pas attı, o da tek seferde Knox'a gönderdi.

Knox son hızda koşarken, üçümüzün yüreği ağzındaydı. Tam gol atmak üzereydi ki Aiden arkadan atılıp onu yere düşürdü.

Sertçe.

Knox kafa üstü yere düşmüştü.

Seyircilerden hep bir ağızdan şaşırma sesleri duyuldu, hatta yardımcı antrenörlerden bile.

"Knox!" Teal, telleri koparıp sahaya koşmaya hazırdı.

O bunu yapamadan Knox ayağa kalktı. Yaralanmamış gibi görünüyordu.

Hakem penaltı için düdüğünü çaldığında, takım arkadaşlarına sırıttı. Ronan da saçlarını karıştırıp ona kardeşçe sarıldı.

Aiden'a baktım. İfadesiz suratıyla orta sahaya dönüyordu ancak bulunduğum yerden bile yüzeyin altındaki gerilimi hissedebiliyordum. Ruhsuz, vahşi bir hayvan gibi tenimi yalıyordu.

"On bir numaranın sorunu ne?" Teal'ın bakışı benimkiyle buluştu.

"Kıskanıyor," dedi Kim.

"Kim!" diye tısladım.

"Ne? Öyle. King savunmaya gitmez. Sen Knox'un numarasını bağırdıktan sonra gitmesi tesadüf değil."

"Her neyse."

"Ona, Knox'un evlatlık kardeşin olduğunu söylememi istedin. Kabul et, Ellie. Seni kıskanmasını istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum."

"Tabii, elbette."

"Kardeşimi bunun içine sürükleme." Teal'ın bakışları iki-

mizin arasında gidip geliyordu. "O bir ahmak olsa da pervasız. King denen herifle düşman olmasını istemiyorum."

"Endişelenme." Teal'la konuşurken ses tonumu yumuşattım. "Ben de Knox'un buna dahil olmasını istemiyorum."

"Tabii." Hızla telefonunda bir şeyler yazıyordu. "On bir numara, bir King. Onlar babamın ezeli düşmanı."

Sanki Rhodes bağış etkinliğinde babamla Jonathan arasındaki savaş ilanını unutabilirmişim gibi.

"Ben gidiyorum. Sizi otoparkta beklerim." Duraksadım. "Benimle gelmek ister misin, Teal?"

"Burada iyiyim."

Bu tuhaftı. Telefonuna yazdığı şeylerden, maça odaklanmadığını sanıyordum.

Otoparka doğru ilerleyip Kim'in arabasına yaslandım. Tarih kitabımı çıkardım, bugünkü derste altını çizdiğim bazı kısımları okudum.

Düşüncelerim Aiden'ın Knox'u nasıl yere düşürdüğüne kayıyordu. Bu saçmalıkları yapmaya devam ederse onunla konuşmam gerekecekti.

Takımda Knox'a zorbalık mı yapacaktı?

Ona izin vermemeleri konusunda Cole ve Koç Larson'a güveniyordum ama Aiden'ı asla bilemezdiniz. Sırf yapabildiği için insanları haksız çıkarma alışkanlığına sahipti.

"Geri çekil." Soldaki birkaç arabanın arkasından alçak bir kadın sesi geldi. "Sessizliğimi zayıflıkla karıştırma."

Silver.

Onun sesiydi.

Merak ederek kitabımı çantama koydum ve ona doğru ilerledim.

"Ne kadar uzun süredir bunun hayalini kurduğumu biliyor musun?" Bir erkek sesiydi.

Adam Herran.

O *piç*.

"Geri çekil, yoksa yemin ederim-"

Ninova

"Şşt, kes sesini. Kapa o lanet çeneni." Arabaya iki yumruk indirdi.

Silver'ın çılgına dönmüş ifadesini görecek kadar yakındaydım. Adam yumruğunu Silver'ın kafasının sol tarafından arabaya indirirken, kızın irkilmemesinden etkilenmiştim.

"Adam. Durmazsan, söyleyeceğim-"

"Kapa çeneni, Silver." Arabaya tekrar vurdu.

Bu beni hiç ilgilendirmezdi. Uzaklaşmalıydım.

Bunu yapmak için arkamı dönsem de aklımda beliren soruyla olduğum yerde kaldım.

Annem gibi insanları hapseden biri miydim, yoksa babam gibi onları özgür bırakan mı?

İnsanları hapsetmiyordum ama bir insanı köşeye sıkışmış hâlde bırakmak da aynı şeydi. Bu insan Silver olsa bile.

Ayrıca, Adam tüylerimi ürpertiyordu.

Onlara yaklaşıp yüksek sesli, özgüvenli bir tonda konuştum. "Burada neler oluyor?"

Adam'ın gözleri bana doğru döndü. Sarhoşmuş gibi kıpkırmızı ve şişlerdi. Ya da kafayı bulmuş gibi. "Siktir git, sürtük. Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Silver?" diye sordum. O da beni ilgilendirmediğini söylerse gidecektim.

Kafasını belli belirsiz salladı, dudaklarını oynatarak 'Cole' dedi.

İşte buydu. *Cole.*

Açıkça yardıma ihtiyacı vardı.

Telefonumu çıkardım, adrenalin dalgasıyla kaslarım gerildi. "Hemen geri çekil, yoksa müdürü ararım, Adam. Belki onu ilgilendirir."

İleriye doğru bir adım attı.

"Biraz daha yaklaşırsan kahrolası gözlerini biber gazıyla kör ederim."

Yalandı ama biber gazım varmış gibi konuşuyordum.

"Aptal orospu," diye hırlayarak Silver'dan geri çekildi.

Elimi çantamda tuttum, arabasına binip otoparktan çıkana kadar onu dikkatle izledim.

Ciğerlerimden derin bir nefes bıraktım.

Arabasına yarı yaslanır durumda olan Silver'a koştum, kollarını karnına sarmıştı.

"Sen... iyi misin?" Biraz uzağında durdum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye mırıldandı. "Benim... gitmem gerek. Daha önce söylediğimi unut. Cole'a bununla ilgili hiçbir şey söyleme."

"Aiden'a söylemelisin." Sözleri söylerken asit gibi hissettirmişlerdi, beni hiçliğe doğru parçalayıp eritiyorlardı.

"Onun bununla ne ilgisi var?" Kaşlarını çattı, kafası karışmış gibi göründükten sonra başını kaldırdı. "King sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

"Boş ver. Bana düşmez." Arabasının kapısını açıp içine bindi. "Sen onunla konuşana kadar bir şey söylemeyeceğim."

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Sence?" Kapıyı kapatırken yüz ifadesi anlaşılmazdı.

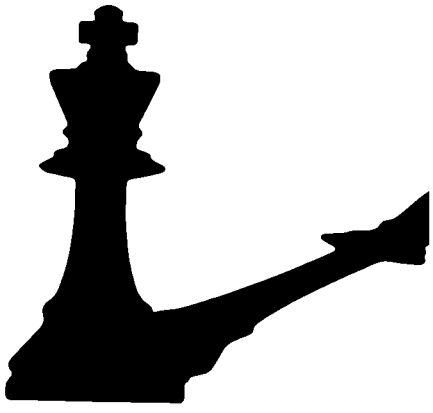
O otoparktan çıkarken bir anlığına yerimde kalıp sözlerini kafamda evirip çevirdim.

Sen onunla konuşana kadar bir şey söylemeyeceğim.

Bu ne demek oluyordu?

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

On Beşinci Bölüm

Aiden

Sahanın girişinde dikilirken köşenin arkasında kaldım. Su şişesinin etrafındaki yumruğum sıkılaştı. Bunu Elsa'ya vermem gerekiyordu ama artık ihtiyacı yoktu.

Yeni çocuk sporcu içeceğini ona verdiğinde, sanki zehirlenmiş ve çocuk da ona panzehir vermiş gibi yarısını kafasına dikmişti. Sonra söylediği bir şeye kahkahalarla gülmüştü.

Hâlâ koşu kıyafetlerini giyiyordu. Ceketi memelerini, ince belini sarmıştı. İçeri girmemişti, duşa girmeden önce diğer kızların gitmesini bekliyordu.

İşin ilginç yanı, Van Doren, futbol takımının soyunma odasına gelmek yerine onun yanında kalıyordu.

Van Doren ikizlerinin, Elsa'nın evlatlık kardeşleri olduğunu Jonathan'dan öğrenmiştim. Yine de Elsa'nın biyolojik kardeşi değildi.

Üç gün önce, antrenmanda kahrolası bacağını kırmamak için kendimi zor tutmuştum. Ya da dün. Ya da bugün.

Elsa'nın sadece onu izlemek için antrenmana gelmiş olduğunu düşününce kanım çekiliyordu.

Onu yakından izledim. Gülerken burnundaki hafif seğirmeyi. Yüzünün etrafında uçuşan başıboş saç tutamlarını. Koşmaktan kızarmış tenini. Gül rengi dudaklarını.

Çok güzeldi.

Üstelik mutluydu.

Ninova

Beni bu kadar hızlı silmesi, göğsümdeki kara deliği genişletiyordu.

Beni böyle çabuk atlatabiliyorsa neden beni sevdiğini söylemişti?

Boş sözler.

Boş vaatler.

Sözlerini tutma konusunda daima berbat olmuştu. Siktir. REO'da ilk karşılaştığımızda beni hatırlamıyordu bile. Onun için rastgele bir erkektim, öte yandan ben uyumayı her başarabildiğimde rüyamda onu görüyordum.

On yıl boyunca hayatımda bir süreklilik hâline gelmişti, bense onunkinde yalnızca bir duraktım.

İstesem onu geri getirebilirdim.

Pes edene kadar ona baskı yapabilirdim ancak tuvalette bana karşı tepki göstermediğinde, bunun faydasız olduğu kanıtlanmıştı.

Geçtiğimiz hafta boyunca yaptığım gibi yaltaklanmaya devam edebilirdim fakat bana doğru bakmıyordu bile.

Reed ve Van Doren ikizlerinin zayıflıklarını ona karşı kullanabilirdim. Şantaj yapabilirdim. Benimle olmaya zorlayabilirdim.

Peki sonra ne olurdu?

Kapattığı kafasını bana açmazsa asla tamamen benim olmazdı.

"Sapık gibi görünüyorsun." Sağ tarafımdan sıkkın bir ses geldi.

"Siktir git, Queens."

Yanımda dikilmiş, az önce söylediğim hiçbir şeyi duymamış gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Onu görmezden gelip Elsa'yı izlemeye devam ettim. Van Doren'a el sallayıp soyunma odasına ilerledi.

Nihayet.

Bir an sonra, Van Doren bize doğru yürüdü. Bana öyle genişçe gülümsedi ki suratının derisini yüzmek istedim. Yapmamamın tek sebebi, Elsa'nın benden daha fazla nefret edecek olmasıydı.

Knight yine de yapabilirdi. *Doğru teşvikle.*

Bu fikri sonrası için sakladım.

"İyi oyundu." Bana doğru kafasıyla selam verdi.

Onu görmezden geldim.

Durup alnındaki teri sildi. "Gelecekte seninle anlaşmayı umuyorum."

"Benim olanla uğraştığın sürece olmaz."

"Elsa benim evlatlık kardeşim. Ah, ayrıca onunla önce ben tanıştım."

Ela gözlerine ölümcül bakışlarımla karşılık verdim. "Şüpheliyim."

Sadece benim duyabilmem için eğilip fısıldadı. "Annesi tarafından önce ben kaçırılmıştım." Yüzündeki gülüş değişmeden geri çekildi. "Bu, onu incitirsen canını yakacağım anlamına geliyor."

Van Doren, yanımdan geçip soyunma odasına doğru ilerledi.

O giderken sırtını izledim.

Hmm. Demek o da Kırmızılı Kadın'ın kurbanıydı. Ethan'ın onu ve kız kardeşini evine alması şimdi kafama yatıyordu.

Yine de beni tehdit etmeye hiç hakkı yoktu. Konu Elsa olunca olamazdı. Özellikle konu Elsa olduğunda.

"Bir düşman daha edinmişsin." Queens pembe tırnaklarını inceliyordu. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Gitmiş olman gerekmiyor mu?" Kafasının tepesine baktım.

"Her zamanki gibi cana yakınsın, King."

"Rahatsız edecek başka kimsen yok mu? Ah, bir dakika. O seninle konuşmuyor."

"Tam bir şerefsizsin."

"Olabilir."

"Biliyor musun? Sana yardım etmeyi düşünüyordum ama fikrimi değiştirdim."

Gitmek için arkasını döndüğünde homurdandım. "Dur. Geri dön ve planını söyle."

Arkasını dönüp bana sert bir bakış attı. "Elsa'yla konuşacağım."

"Elsa'yla konuşacaksın," diye tekrar ettim, sözlerini daha iyi kavrayabilmek için.

Queens, bunu daha önce ona söylediğimde tamamen karşı çıkmıştı. Her şeyi Nash'e ifşa etmekle tehdit ettiğimde bile caymamıştı.

Şimdi fikrini değiştirmesi yalnızca iki anlam ifade edebilirdi. Birincisi: Bir şekilde ikna edilmişti. İkincisi: Benden intikam alıyordu.

Ben ikincisinden yanaydım.

Söyleneni yapacaksa, yemi seve seve yutacaktım. Queens, Elsa'nın inanacağı tek insan olabilirdi.

"Tamam, gidelim," dedim.

"Fikrimi neden değiştirdiğimi sormayacak mısın?"

"Önemli değil." Şimdilik.

"Elsa yüzünden," diye homurdandı. "Ona karşı gereksizce sürtük gibi davranmış olabilirim."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet ama senden kötü değilim." Parmağını göğsüme uzattı. "En azından ondan büyük bir şey saklamadım."

"Kes sesini, Queens."

"Her neyse." İkimiz birlikte sahanın diğer tarafına ilerlerken yanımda yürüdü.

"Ah, ayrıca." Saçını geriye doğru savurdu. "Bana bir iyilik yapacaksın."

Elbette.

İstediğini elde etmek için çaresizliğimi kullanıyordu. Tıpkı kahrolası Nash gibiydi. Yemin ederim, aynı hamurdan yoğrulmuşlardı.

Ben Elsa'yı tekrar elde edene kadar bekleyebilirlerdi, sonra ikisinden de intikam alacaktım.

"Söyle bakalım," dedim en ilgisiz tonumla.

"Cole'a Adam hakkında tek kelime etme."

Hmm. İlginç.

Ninova

"Etmeme gerek yok. Aptal değil, eninde sonunda kendi anlayacak."

Bu sözlerden sonra, Queens ve ben kızların soyunma odasına doğru ilerledik.

Elsa'ya yaklaştıkça enerjim damarlarımda uğulduyordu.

Eskiden Alicia, kabul edilmek için kendinizi açmanız gerektiğini söylerdi.

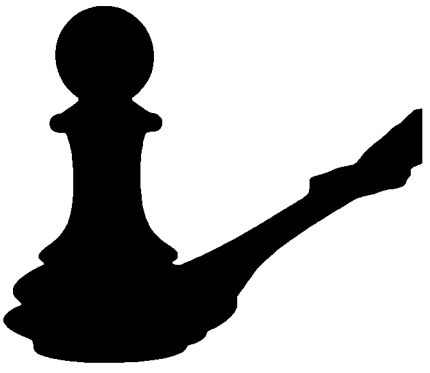
Bunun ne demek olduğunu hiç anlamamıştım.

Elsa'ya kadar.

Şimdi, onun tarafından kabul görmek için elimden geleni yapacaktım.

Her şeyi bir kenara bırakmam gerektiği anlamına gelecekse, öyle olsundu.

Ninova

On Altıncı Bölüm

Elsa

Islak saçımı bağlayıp ceketimi iliklediim.

Hareketlerim yalnızca mekanikti. Knox, benimle Teal'ı bir filme götüreceğini söylemişti ama bu konuda heyecanlanamıyordum.

Onların arkadaşlığını her şeyden çok seviyordum. Babamın kanatlarının altında olmak, bana on yıldır hissetmediğim bir rahatlık hissi vermişti.

Babam, Agnus, Knox ve Teal'la akşam yemekleri aile gibi hissettiriyordu. Onlar ailem olduğu için minnettar hissediyordum.

Fakat bir şey eksikti.

Bazen onun geçmişten ve hafızamdan sildiğim bir şey olduğundan emin oluyordum. Gerçek şuydu ki bu tek sebep değildi.

Kahkaha atıp gülsem de tamamen normal davransam da içimdeki boşluğu hissedebiliyordum. Korkutucu hiçliği. Eski paslı bir çan misali içimde yankılanıyordu.

Canımı yakıyordu.

Canımı çok yakıyordu.

En kötü tarafı da kimseye anlatamıyor olmamdı. Düzeltilemeyecek kadar berbat bir hâlde olduğumu düşünürlerdi. Düşünmemem gereken tek insanı düşünerek yatağımda dönüp durduğum için deli olduğumu düşünürlerdi.

Derin bir nefes aldım.

Ninova

Bunu yapabilirsin, Elsa. Sen güçlüsün.

Sırt çantamı takıp dışarı çıktım.

Ayaklarım kapının yakınında duraksadı.

Aiden'la Silver, derin bir konuşmaya dalmış hâlde birlikte dikiliyordu.

Dudaklarım titredi. Göğsümdeki boşluk, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi daha yüksek sesle ve daha sertçe tırmalıyordu. O hayvanın dışarı çıkması gerekiyordu. O hayvan kalbimi sökecek, onlara doğru koşup önümdeki sahneyi bozacaktı.

Dur. Kendime bağırdım. *Bitti, hatırladın mı? Onlar nişanlı. Sen hiçbir şeysin.*

Kendime bunu söylerken bile gözyaşlarıyla zar zor savaşıyordum. Tanrım, belki de REO'ya dönmemeliydim.

Yılın geri kalanında onları böyle görüp iyiymiş gibi davranabileceğimi sanmıyordum.

Zırhım çoktan çatlamıştı, böyle manzaralarla karşılaştıkça parçalanmaya devam edecekti.

Bir anlığına gözlerimi kapattım.

Bunu yapabilirdim.

Başımı dik tutarak yanlarından geçecek ve onlar yokmuş gibi davranacaktım.

Adımlarım zorlamaydı ancak çıkışa doğru ilerlerken çenemi yukarı kaldırdım.

Güçlüyüm. Güçlüyüm. Güçlüyüm...

Ben yanlarından geçerken sohbetleri kesildi. Güçlü bir el koluma sarılarak beni durdurdu.

Tüylerim diken diken oldu, tüm bedenim gerildi.

Kokusu burnuma doldu. Artık benim gibi kokmuyordu. Kokusu, Silver'ın pahalı Chanel parfümüyle karışmıştı.

Dokunuşunda kendimi kaybetmemek için dişlerimi sıktım. "Bırak beni, yoksa çığlık atıp burayı başına yıkarım."

"Başka nedenlerle çığlık atmanı tercih ederim." Karanlık, baştan çıkarıcı tonu beni gafil avlamıştı.

Nişanlısının önünde benimle flört mü ediyordu? Bu psikopatın sorunu neydi?

Böyle sitemkâr ve kendimde değilmiş gibi hissetmeseydim, Silver için üzülebilirdim.

"Bırak. Beni." Kelimelerimi vurguladım.

"Bırakırsam kaçacaksın ve bunu istemiyorum." Beni çekiştirip döndürdüğünde, o ve Silver'la yüz yüze geldim.

İkisinin bakışlarıyla buluşurken başım dikti.

Zayıflığımı görmeyeceklerdi. Ne bugün ne de başka bir zaman.

"Sana söyleyecek bir şeyimiz var." Aiden kaşını kaldırdı. "Beni dinleseydin daha önce söylerdim."

"İkinizle de konuşacak hiçbir şeyim yok."

Silver tırnaklarını inceliyordu. Güzel tırnakları şeftali pembesi boyanmıştı. "Otoparkta söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Sen Aiden'la konuşana kadar bir şey söylemeyeceğim.

Bu sözleri söylediğinden beri kafamda dönüp duruyorlardı. Onlara çok önem vermemeye çalışmıştım ancak görmezden gelememiştim. Özellikle de geceleri uyuyamadığımda.

Sırf bu sebepten kalmayı seçtim.

Gitmeyeceğime ikna olmuş gibi görünen Aiden, kolumu bıraktı.

"Aiden'la nişanlı mısın?" diye sordum ona.

Kafasını salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı toparladım, sonra içimde cirit atan kaosu hiç göstermeyen ifadesiz bir tonla konuştum. "Öyleyse konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

Bir adım atabilmiştim ki Aiden omzumu kavrayıp beni yerimde tuttu. "Bir kereliğine dinle ve kaçmayı bırak."

Sarhoş edici dokunuşu yüzünden olabilirdi.

Ya da kafamın üstünde bir giyotin gibi sallanan nişanları.

Ya da Silver gibi kokması.

Bunların hepsinin birleşimi olabilirdi.

Bastırdığım duyguların hepsi patlayarak yüzeye çıktı. Çirkin, mantıksız ve kontrolden çıkmış bir hâldeydi.

Ninova

"Kaçmıyorum." Sesim yükselmişti. "Senden uzaklaşıyorum, Aiden. Benden geriye bir şey kalmayana kadar beni içten dışa yiyip bitiren bir kansersin. Senin piyonun olmaktan sıkıldım. Oyuna getirilmekten bıktım. Bu defa kendimi seçiyorum. Seni değil. *Kendimi!*"

Aldığım her nefesle ciğerlerim kasılıyordu. Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki etrafıma duman gibi yayılan düşüncelerimi güçlükle yakalayabiliyordum.

"Bu akıllıca," dedi Silver.

"Queens," diye uyardı Aiden.

"İyi." Gözlerini devirip bana döndü. "Nişan sahteydi."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

"King'le ben çocukluğumuzdan beri sözlüyüz. Babalarımızın gözüne girmek için bunu kullandık. Bu kadar. Asla gerçekten evlenmeyi planlamadık." Ona ters ters baktı. "Bu piçle evlenmektense ölmeyi tercih ederim. O duygusuz bir psikopat."

"Hislerimiz karşılıklı, Queens." Ona keyifsiz şekilde gülümsedi.

Onlar karikatüre dönüşmüş, bense gerçekliği algılamaya çalışıyormuşum gibi bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu.

"O zaman neden..." Sesim hırıltılı çıkınca boğazımı temizledim. "Neden ona karşı çok sahiplenici davrandın?"

Bir an tereddüt etti. "Başka nedenlerden dolayı onunla nişanlı kalmam gerekiyordu ancak senin yüzünden anlaşmamızı bitirmek istedi. Seni aramızdan çekersem anlaşmaya uyacağını düşündüm."

"Hangi başka nedenler?" diye sordum.

"Söyleyemem. Yani... özel." Kararlı bakışları benimkilerle buluştu. "Anlaşmamızı, haftaya ailemizin önünde bitiriyoruz. Artık sana ayak bağı olmayacağım."

Kimse konuşmadı.

Hâlâ az önce duyduklarımı sindirmeye, sınıflandırmaya çalışıyordum. Aiden, konuşmamızı ifadesiz suratıyla izlemişti. Keşke bu kayıtsız ifadesini aşıp ne düşündüğünü görebilseydim.

"Benden bu kadar." Ellerini umursamaz bir tavırla havaya kaldırdı. "Bu aşağılık herifle iyi şanslar. Bolca ihtiyacın olacak."

Dışarı çıkarken Aiden'a orta parmağını gösterdi. Aiden benimle göz temasını kesmeden ona aynı hareketi yaptı.

Beni yine aynı yoğunlukla izliyordu. Bir yırtıcı gibiydi. Beynimi parçalara ayırıp parmaklarını içine sokmak istiyormuş gibi.

Ardından, konuşmamı beklediğini fark ettim.

"Ne bekliyorsun? Öpücük falan mı?"

Dudakları güzel, zalim bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu iyi bir başlangıç olurdu. Fakat aklımda daha yaramaz şeyler var."

"Şu an gerçekten kollarına atlayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ve yatağıma, koltuğuma, duvarıma da." Yüzü sadistlikle parlıyordu. "Dozumu alacağım."

Vahşi adımlarla bana yaklaştı. Uzun boylu, güçlü ve durdurulamazdı.

"Orada dur." Elimi kaldırdım. "Silver'ın söylediği şeylerin eski defterleri kapatacağını sanıyorsan tamamen yanılıyorsun."

Aiden olduğu yerde durdu, sinir bozucu ifadesiz suratı tüm gücüyle yüzünü ele geçirdi. Bu savunmaya geçtiğini gösteriyordu. Güzel. Ben de savunmadaydım. Savaşıp kimin hayatta kaldığını görecektik.

"Silver'la nişanının sahte olması, bana yalan söylediğin gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Sana yalan söylemedim."

"Bir şeyleri söylememek yine de yalandır, Aiden!" Sözlerimin gücüyle sesim gerilmişti. "Burada dikilip güvenimi kırmamış gibi davranamazsın çünkü kırdın. Sana her şans vermeye karar verişimde, kalbimi ayaklarının altına alıp beni haksız çıkardın. O yüzden kimseye verecek güvenim kalmadığı için kusura bakma."

Bir adım yaklaştı. Neredeyse ayaklarımız birbirine değiyordu. Kokusu etrafımı sardı, erkeksi ve temizdi. Silver artık çer-

Ninova

çevede olmadığı için miydi bilmiyordum. Sıcaklığı ve kokusu hislerimi duyarsızlaştırmaya çalışsam da beni boğuyordu.

O hislerimi çoktan ele geçirmişken, bu mümkün müydü ki?

"Sana asla yalan söylemedim, Elsa. Nişan konusunu açmadım çünkü bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bir amaca giden yoldu, oyundu. Nash'e meydan okumak için oynadım. Senle ben sevgili olmadan çok önceydi." Duraksadı. "Anlamsız şeylere enerjimi harcamam, bunu biliyorsun."

"Anlamsız mı?" Dudak büktüm. "Yatak arkadaşınla nişanlanmak nasıl anlamsız oluyor?"

"Silver'la asla yatmadım," dedi hissiz bir tonla.

Bir dakika. *Ne?*

"Hah. Beni neredeyse kandırıyordun!" Bu zalim bir şaka olmalıydı.

"Onu duydun. Birbirimize katlanamıyoruz."

"Onu becermek için, ona katlanmana gerek yok."

"Evet, var."

Sanki kırmızı boynuzları olan iki kafası çıkmış gibi, onu dikkatle izledim. "Ama onunla yatak arkadaşı olduğunu inkâr etmemiştin."

"Kabul de etmemiştim."

"Neden etmedin?"

"Seni kıskanç görmekten hoşlandım."

Ağzım açık kaldı, çenem neredeyse yere çarpacaktı. Bu kahrolası psikopat ölümüm olacaktı.

"Ayrıca üvey kız kardeşine iki metreden fazla yaklaşırsam, Nash kafamı bir çubuğa geçirir." Omuz silkti. "Kafama ihtiyacım var."

Bu bilgi saldırısı beni şok etmişti. Hayır, şok değildi. Düşüncelerin, anıların içinde debeleniyordum.

Yumuşamalı mı, yoksa suratına bir tane yapıştırmalı mıydım bilmiyordum.

İkisini de yapamaz mıydım?

Kirpiklerimin arasından ona baktım. Tanrım, öyle yapılı, uzun boylu ve güzeldi ki.

Ah... ve sosyopattı.

Beni ele geçiren rahatlamaya karşın, kalbim yediği darbeleri ve Meet Up'ta hissettiğim ihanetin acı tadını unutamazdı.

Aşağılanmayı.

Kalbimin kırılışını.

Bilirsiniz, insanlar kalbiniz kırıldığında bunu hissetmediğinizi söylerdi. Ben kırılma sesini duymuş, parçalara ayrıldığını hissetmiştim.

Hiçbir şey bana bunu unutturmayacaktı.

En azından henüz.

"Sana hâlâ güvenmiyorum, Aiden," diye mırıldandım.

Sol gözü seğirdi. "Dikkatli ol, tatlım. Beni zorluyorsun."

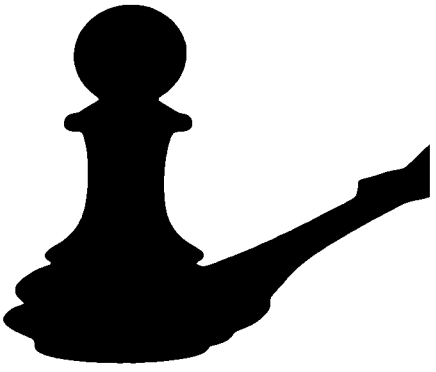
"Önce sen beni zorladın. Savaşı *ilk* sen başlattın. Duvarlar inşa ettiğim için beni suçlama."

Parmağıyla dudağıma dokundu. Tenini benimkinde hissettiğimde nefes almayı bıraktım.

Yakınlığı daima felaketim olmuştu. Hissiz olma nedenimi kaybettiğimden, yapabildiğim tek şey *hissetmekti*.

Sert teni, düz parmağı, karıncalanmalar, ona doğru eğilme ihtiyacı.

"Kaçarsan kovalarım. Saklanırsan fethederim." Ağzımın kenarına masum bir öpücük kondurdu. "Hamleni yapma vaktin geldi, tatlım."

On Yedinci Bölüm

Elsa

Geçmiş

Ellerimi Gri Göz'ün ellerinin etrafına sardım. Soğukluğu, sıcak tenimi şok etti.

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Neden üşüdüğünü söylemedin?"

"Sorun yok."

"Sorun var. Babam çocukların üşümemeleri gerektiğini, yoksa hasta olacaklarını söyler. Hastalanmanı istemiyorum."

Dudakları küçük bir sırıtışla hareket etti. Onun güldüğünü görmek nadirdi. Ona *Maltesers* çikolatalarımı vermiştim, yine de benimki kadar geniş gülümsememişti.

Yüzümde bir şey olduğunda Agnes amcanın yaptığı gibi beni dikkatle izliyordu.

Ağzımın kenarını silsem de orada bir şey yoktu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sözünü tutarsan hastalanmam."

Sırıtıp başımı omzuna yasladım. Vücudu öyle olmasa da omzu sıcaktı.

"Tutacağım! Kesinlikle."

Ninova

Günümüz

Bir düğüm, kement gibi kalbimin etrafına sıkıca sarılmıştı, teller ve mayınlarla doluydu.

Yatakta doğrulup yanağımdan akan gözyaşını sildim. Neden ağladığımı bile bilmiyordum.

Kâbus görmemiştim ama göğsümdeki gerginlik öyle gibi hissettiriyordu.

Vahşi bir şey tenimin altında zonkluyordu, korkutucu olsa da canlandırıcıydı.

Dizlerimi göğsüme çektim, gece lambasının loş ışığında ellerimi izledim. Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onun elini elimde hissetmeyi yeniden canlandırabilecek değildim.

Ya da başımı omzuna yasladığımda hissettiğim sıcaklığı.

Ya da konuşmalarımızın ne kadar rahat olduğunu.

Onunla ben, aynı yapbozun parçaları gibiydik.

Eskiden bile güzeldi, oğlan çocuğu hatları ve dağınık saçlarıyla.

Büyüdüğünde ölümcül hâle gelmişti.

Konuştuklarımız zihnimde dönüp duruyordu. Bir söz vermiştik. Bunu ben neden hatırlamıyordum?

Sözlerini hiç tutmayan sensin.

Eminim ki yedi ve sekiz yaşındaki çocuklar tarafından verilen bir söz bu kadar önemli olamazdı.

Gece üçtü, muhtemelen yakın zamanda uyuyamayacaktım. Kulaklıklarımı takıp *iPod*'umun oynatma tuşuna bastım. Coldplay'in *Paradise* şarkısı kulaklarıma dolarken telefonumu alıp Instagram'da gezindim.

Aiden'la Silver cuma günü benimle konuştuğundan beri Aiden'ı internette gizlice takip etmeye geri dönmüştüm.

Ne?

Arzularımı artık kontrol edemiyordum. Bunu yalnızca kararlılığım ve metres olduğumu sandığım için yapabilmiştim.

Tüm bu sebeplerin ortadan kalkmasıyla, onu merak etme ihtiyacı tarafından ele geçirilmiştim.

Aiden bir uyuşturucuydu. Bense yoksunluk krizi geçiren bir eziktim.

Bu sağlıklı değildi ama her neyse.

Onu özlüyordum. Bildiğim kadarıyla bunun tedavisi yoktu, o yüzden sadece Instagram hesabında gezinecektim.

Son fotoğrafı yarım saat önce yüklemişti. Havuzun yüzeyinin siyah beyaz bir görüntüsüydü.

Açıklama yazmamıştı.

Saat geçti, uyumakta zorlanıyor olmalıydı.

Onun da bodrumdaki günleri düşünüp düşünmediğini merak ettim. Belki o da geçmişteki bir anı tarafından uyandırılmıştı.

Aniden derin bir özlemle doldum. Tatsız olmasına rağmen çok da lezzetliydi.

Fotoğraflarda yüzüne, gece karası saçlarına ve buğulu gözlerine, bulaşıcı gülümsemesine ve içindeki şeytana ne kadar çok bakarsam onunla iletişime geçmek için o kadar cezbediliyordum.

'Beğen' tuşuna basabilir, ona çevrimiçi olduğumu gösterebilirdim. Uyanık olduğumu, onu ve berbat geçmişimizi düşündüğümü.

Şarkı değişti, Bastille'in *Things We Lost in The Fire* şarkısı çalmaya başladı.

Sabah pişman olacağım bir şey yapmadan Aiden'ın Instagram hesabından çıktım. Böyle geç bir saatte karar almama izin verilmemeliydi.

Yatakta yatıp komodinin üzerindeki neon mavisi sayıları izledim, yine de telefonumu elimden bırakamıyordum.

Agnus, hepimize kırmızı yerine mavi rakamları olan aynı çalar saati almıştı. Bunun rahatlama açısından daha iyi olduğunu söylemişti.

Daima hayatımızı en küçük detaylara kadar iyileştirmekle meşguldü. Knox onun son on yıldır onlarla, şirketle ve komadaki babamla ilgilendiğini söylemişti.

Babama olan sadakati hayranlık uyandırıcıydı.

Knox, Agnus'un tek kusurunun çok sessiz olması olduğunu söylüyordu.

Ona katılmıyordum. Nadir bir özellikti. Agnus onunla konuşulmadığı sürece konuşmuyordu, cevaplarıysa daima kısa ve özdü.

Telefonum titrediğinde sıçradım.

Ekrandaki ismi görünce dudaklarım aralanırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Aiden: Uyudun mu?

Kahretsin.

Telepatik güçleri falan mı vardı? Hemen Instagram'a girip yanlışlıkla bir gönderisini beğenip beğenmediğime baktım.

Beğenmemiştim. Tanrıya şükür.

Aiden: Uyumamışsın.

Mesajı görüldü olarak işaretlesem de cevap yazmadım.

Aiden: Hmm. İnatçılık yapmandan hoşlanıyorum, tatlım. Bu direnci seni becererek ortadan kaldırmayı düşündüğümde, aletim taş gibi oluyor.

Kas hafızam hareket geçti.

Aiden'ın elini boğazıma doladığı ve akıl sağlığına ihtiyaç duyan deli bir adam gibi içime girip çıktığı zamanlara geri döndüm. Sanki yeterince derine giremiyor ya da beni yeterince sert beceremiyormuş gibi.

Bu anıyla birlikte bacaklarımın arası hayata döndü.

Uzun süre olmuştu, neredeyse bir aydı. Cinsel arzularım da yoksunluk krizi yaşıyordu. Kendi kendime orgazm olmak sayılmazdı. Aiden'ın yoğunluğuyla kıyaslandığında acınasıydı.

Elbette bunu ona söylemedim. Fakat çok sıcakladığım için örtüyü üzerimden attım.

Ekranımda bir başka mesaj belirdi.

Ninova

Aiden: Seni sonraki görüşümde nasıl becereceğimi hayal ediyorum. Duvara karşı, yerde ya da halka açık tuvalette. Çok fazla seçenek var.

Sonraki görüşmemizde, beni becermesine izin vereceğimden emindi.

Kibirli şerefsiz.

Elsa: Seni affedene kadar bana dokunmayacağını söylemiştin. Hâlâ affetmedim.

Aiden: Beni affetmen için bütün sebepleri verdim. Şimdi sadece elde etmesi zoru oynuyorsun.

Elsa: Oynamıyorum.

Gerçekten oynamıyordum. Yalnızca onun ihanetinin ağırlığını hissetmesini, güvenimi ne kadar sarstığını anlamasını istiyordum. Çok şey istemiyordum.

Aiden: Evet, öyle yapıyorsun. Bu yüzden taktiklerimi değiştiriyorum.

Taktiklerini mi değiştirecekti? Bu da ne demekti?

Sözlerini kafamda evirip çevirirken, bir mesaj daha geldi.

Aiden: Tavşanlı pijamalarını mı giyiyorsun?

Elsa: Hayır.

Aiden: Hmm. Bu hiçbir şey giymiyorsun mu demek?

Kendime rağmen gülümsedim. Aiden ve berbat zihni kitle imha silahı olabilirlerdi.

Elsa: Başka bir şey giyiyorum demek.

Aiden: Yine de altında çıplaksın.

Eh, evet. Pamuklu gecelik dışında bir şey giymiyordum. Ancak onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Aiden: Ne istiyorum biliyor musun?

Mesajı görsem de cevap vermedim.

Yine de noktalar görünüp kaybolurken, meme uçlarım geceliğimin kumaşına karşı sertleşti.

Benimle oynuyordu.

Bu da beni azdırıyordu.

Uzun saniyeler boyunca cevabı gelmedi. Yanıtlamaktan vazgeçtiğini düşündüğümde bir başka mesaj belirdi.

Aiden: Seni mümkün olan her pozisyonda sertçe becerip kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum. Seni dilimle, parmağımla becereceğim ve ağzına boşalacağım. Sonra garanti olsun diye bakire kıçına sahip olacağım. Tamamen benim olacaksın. Her. Bir. Zerrenle. Ah, ayrıca tüm dünyanın duyması için haykıracaksın. Ardından sana banyo yaptırıp kaslarını gevşeteceğim ki bedenine tekrar tapabileyim. Sonunda uyuyakaldığında, bu sen kollarımın arasında yatıp bacakların benimkilerin arasına sıkışmış hâldeyken olacak. Sen dinlenirken, uykudaki tatlı suratını sabaha kadar izleyeceğim.

Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildim, kıyafetlerimin altında ve tenimin her yerinde. Bir arzu dalgası beni bir sis, hale gibi sarmaladı.

Sözlerini tekrar tekrar okurken nefesim kesildi.

Lanet olsun.

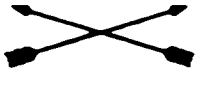
İçten içe, bir yanım bunu istiyordu. O yanım ölümüm olacaktı.

Aiden: Uzun süre bekledim. Sabırlı biri olmadığımı biliyorsun.

Aiden: Sözünü tut.

Ahlaksız sözlerini okuyup bacaklarımı birbirine sürterek on beş dakika daha geçirdim ancak daha fazla mesaj atmadı.

Telefonumu göğsüme bastırıp göğsümdeki yumru ve bacaklarımın arasındaki hoşnutsuzlukla uyuyakaldım.

Sabah babam bizi okula bıraktı. REO'nun müdürüyle cömert bir bağış hakkında görüşecekti.

Bu bağlamda, cömert bağış 'çocuğum altından yapılmadır ve ona dokunulmayacaktır' demekti.

Jonathan bunu hep yapardı. Bu yüzden Levi da Aiden da okulda dokunulmazdı.

Babamı bunu yapmaması için ikna etmeye çalışsam da Agnus, kaynaklarını buna döktüğüne göre fikrini değiştiremeyeceğimi söylemişti.

Babam, Jonathan'ın başına bela olmaya karar vermişti ve bunu yapmak için hiçbir koşulda durmayacaktı.

Bunu kabul etsem de etmesem de ölümüne bir savaştı.

Jonathan'ın okula yaptığı bağışa rakip olmak, babamın gücünü kanıtlama yöntemiydi. Bir şeyden emindim: Kurul, hesaplarına geçen parayla çok mutlu olacaktı.

Teal, Knox ve ben otoparkta babamla ayrıldık. Biz sekizinci kuleye girerken, o idare binasına doğru gidiyordu.

"Bu çok aptalca," diye iç çekti Teal.

"Katılıyorum," dedim.

"Bu eğlenceli!" Knox sırıttı. "Düşünsenize. Güçlerin çatışmasını sevmiyor musunuz? Bu *Game of Thrones** gibi, tabii ejderhalar olmadan."

Ben kafamı sallarken, Teal gözlerini devirdi.

"İkiniz çok sıkıcısınız." Ronan, Xander'la birlikte koridorun sonunda belirince yüzü aydınlandı.

Ölüm, hızla bir şeyler anlatırken Fetih'i kollarının arasında sıkıştırmıştı. Muhtemelen yine didişiyorlardı.

Sanki dünyada yürüyen Tanrılarmış gibi koridordaki kızlar onlara akın ediyordu.

Didişseler bile Ronan da Xander da kızlara göz kırpıp el sallayacak vakti ayırdılar.

Oldukça cana yakındılar. Aiden ve Cole olsaydı etraflarındaki herkesi görmezden gelirlerdi, özellikle de Aiden.

* David Benioff ve D. B. Weiss tarafından yaratılan ve İlk bölümü 17 Nisan 2011'de HBO'da yayımlanan Amerikan fantastik televizyon dizisidir. -e.n.

Cole nazik olabilirdi ancak bize doğru gelen iki kişi gibi insanlarla iletişim kurmak ya da onları partilere çağırmak gibi uğraşlar vermiyordu.

"İşte, *onlar* sıkıcı değiller." Knox onlara el sallarken sırıttı. "Ro!"

"Ah, lütfen. Bu pazartesi sabahı ihtiyaç duyduğum bir baş ağrısı değil." Teal telefonunda gezinmeye başladı.

Dünyayı yok saymaya karar verdiğinde, seçtiği silahın bu cihaz olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Van Doren." Ronan'la Xander tuhaf, kardeşçe bir kucaklaşmayla Knox'a sarıldılar.

İlk antrenman maçından beri birlikte takılıyorlardı. Knox tam da babamın korktuğu gibi Ronan'ın partilerinin müdavimi olmuştu.

Bunun Aiden'ın hoşuna gidip gitmediğinden emin olmasam da Ronan ve Xander'ın umurunda değil gibiydi.

"Verdiğim ot nasıldı?" Ronan, zafer kazanmış misali ifadesiyle onu işaret etti. "Üç kızı altı olarak göreceğini söylemiştim."

Xander bize doğru kafasını salladı.

"*Mesdemoiselles.*•" Ronan etrafımıza bakındı. "Benim Kimmy'm nerede?"

Bu, Xander'ın onun kafasına bir şaplak atmasına neden oldu. Ronan da onun yan tarafına dirseğini geçirdi. "Diyordum ki, *benim* Kimmy'm nerede?"

"Kardeşini okula bırakması gerekti," dedim ona.

"Anlıyorum." Elimi tuttu. "Hafta sonu seni özledim, Ellie. Neden partime gelmedin? İçki yarışmasındaki muhteşem performansımı görmeliydin. Övünmek gibi olmasın ama kazandım."

"Partileri pek sevmediğimi biliyorsun," dedim.

Kaşlarını oynattı. "King orada olmadığı ve sen onunla bebek yapmadığın sürece."

• Fransızca: Hanımlar. -ç.n.

Ninova

Yanaklarım kızardı. Ronan, bizi neredeyse bastığı zamanı unutmama izin vermiyordu.

"Bütün konuşmaların seks ve alkol üzerine olmak zorunda mı?" diye sordu Teal gerçek bir merakla.

"Ve ot." İnci gibi dişlerini göstererek sırıttı. "Bu en önemli kısım, *ma belle*."

Gözlerini devirerek aksi yönümüze doğru ilerledi.

Teal bunu, bir neden göstermeden uzaklaşmayı çok sık yapıyordu ancak Ronan etraftayken daha fazla yapıyordu.

"Bu bir rekor, Astor." Xander gülerek onun omzuna vurdu. "Bir kızın senin yüzünden gideceği günü göreceğimi hiç sanmazdım."

"Değil mi? Ben de öyle düşünüyordum." Ronan çenesini kaşıdı. "O bir uzaylı olmalı. Alınma, Van Doren."

"Uzaylı olmak havalıdır, dostum." Knox sırıtsa da altında uğursuz bir şey yatıyordu. "Ama ona yaklaşırsan seni öldürürüm, insani şekilde."

"Ona yaklaşırsa mı?" Xander güldü. "Sen araya giremeden Ronan'ın hayalarını şişe dizer."

"Aslında, bu doğru." Knox bu aklına yeni gelmiş gibi görünüyordu. "Ona karşı benim hayalarım bile güvende değil."

"Ellie." Ronan fısıldamak için eğildi. "Gerçekten uzaylılar mı? Evde garip, uzaylı ikiz şeyleri yapıyorlar mı? Seni kurtarmam gerekiyor mu? Beyaz atım dışarıda bekliyor."

Kahkahaya boğuldum. Çok tuhaf biri olsa da bu konuda harikaydı.

"Sonunda." Ronan kolunu omzuma attı. "Bu gülüşü özlemiştim."

Dördümüz, Premier Lig hakkında konuşarak sınıfa ilerledik. Aramızda Chelsea'yi destekleyen tek kişi Knox'tu. Xander'la Ronan'ın, bunu burnundan getirdiklerini söylememe gerek yoktu.

Herkes onları dünyanın harikaları gibi izlerken sözlü tartışmaları sınıfa taşındı.

Kim son dakika geldiğinde, trafiğe laf edip Kirian'ı okula zar zor yetiştirdiğini anlatıyordu.

Sebepsizce, yerine oturmadan önce Xander'a dik dik baktı. Fakat o Kim'e nerdeyse bakmadı bile.

Tuhaf.

Ders başladığında ne Aiden ne de Cole ortalıkta yoktu. Bu garipti. Dersi asmazlardı. Hem de hiç.

Özellikle de Cole.

Telefonumu çıkarıp Aiden'ın bana sabah gönderdiği mesajlara baktım.

Aiden: Günaydın, tatlım. Rüyanda beni gördün mü?

Aiden: Ben seni gördüm. Şimdi seni düşünerek, tek başıma mastürbasyon yapmam gerek.

Erotik görseller zihnime doldu. Aiden'ın beni düşünerek sert, maskülen şekilde aletini sıvazlaması ve kendi kendine orgazm olması. Yüzündeki Tanrı misali ifade, karın kaslarının gerilmesi ve boşalmasının şiddeti.

Yerimde kıpırdandım.

Sınıfta düşünülmemesi gereken şeylerdi. Tamamen yanlıştı.

Bay Huntington kitaptan bir şey okurken ona odaklanmaya çalıştım.

"Sürtük kraliçeye yine yumruk mu attın?" diye fısıldadı Kim yanımdan.

"Hayır. Neden?"

"Okula gelmemiş."

Arkama bakındım, gerçekten de Silver burada değildi. Bir dakika. Çılgın bakışların sınıfı inceledi.

Biri daha gelmemişti.

Adam Herran.

Ah, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Silver'ı izleme şeklini, onu otoparkta nasıl kıstırdığını fark ettikten sonra daha akıllı olmalıydım.

Onu gerçekten incitir miydi?

Siktir.

Aiden da Cole da okula gelmemişse, Silver'a yardım ettikleri anlamına mı gelirdi?

Ders boyunca bacaklarım titredi. Türlü teoriler kafama üşüşürken ne kadar denesem de odaklanamadım.

Teorilerin hiçbiri iyi değildi.

Ya Adam, Aiden'ı incitirse? Ya kötü bir şey olursa?

Genellikle acı veren kişi Aiden olurdu, diğer türlü değil ancak ya bir şey ters giderse?

Ya gafil avlanırsa?

Birbiri üstüne ürettiğim karamsar senaryolarla kafayı yiyordum.

Zaman yavaşça geçerken korku midemde düğümleniyordu.

Geri gel.

Geri gel.

Lanet olası geri gel.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Elsa: Neredesin?

Göndermeden sildim, bunun yerine sabahki mesajlarına geç bir cevap yazdım.

Elsa: Ben rüya görmem, unuttun mu?

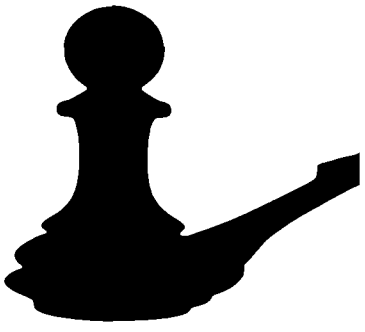
Telefonum gelen yanıtla titrediğinde kalbim yerinden çıkacaktı.

Aiden: Ben ikimiz için de görürüm.

Aniden bir anıyı hatırladım.

"Ben rüyalarımı hatırlamıyorum," dedim gri gözlü çocuğa. Yanağımdan makas aldı. "Ben ikimiz için de görürüm."
"Söz mü?"
"Söz, Elsa."

Ninova

On Sekizinci Bölüm

Elsa

Aiden, öğle yemeği sırasında okula geldi.

Kafeteryaya girdiği anda, gözle görünür şekilde yerimde kıpırdandım.

Ne yapmak içindi?

Ona sarılmak mı? Onu öpmek mi?

Neler oluyor, Elsa? Onun için endişelenmiş olmam, kollarına atlayacağım anlamına gelmiyordu.

Tekrar yerime oturup çatalımı öğle yemeğimde gezdirdim. Kendime yemeğime odaklanmamı, onu görmezden gelmemi söylemek işe yaramıyordu. Aiden'dan kurtulmanın yolu yoktu. Hep orada olacaktı. Daimiydi. Bir baş ağrısı, heyecandı. Tenimin altında, kanımın içindeydi.

Aiden bize yaklaştıkça Xander, Ronan, Knox ve Kim'in sohbeti arka plana karıştı.

Onu hissetmek için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Kanımdaydı, unuttunuz mu? İçimde geziniyordu. Bunu sevsem de sevmesem de onun farkındaydım. Algılarım onun özgüvenli yürüyüşüne, güçlü varlığına hatta kokusuna bile alışmıştı. Kokusunu alabiliyordum; temiz, erkeksi ve tamamen ona özgüydü.

Nereye doğru gittiğine dair hiç tereddüttüm yoktu. Yemekhanedeki herkes onun gözünde görünmez olmuştu. Zalimce olsa da doğruydu.

Ninova

Aiden onları umursamıyordu ve hiç umursamayacaktı.

Fakat beni umursuyordu.

Bunu, suratı ifadesiz kalsa da beni gördüğünde yüzünün aydınlanışından anlıyordum. Tüm vücudunun bana dönmesinden.

Nasıl bunu daha önce göremeyecek kadar kör olabilirdim?

Çocukluğumuzdan beri, hatta şimdi bile Aiden'ın yüzü yalnızca beni gördüğünde aydınlanıyordu.

Sonsuz, zalim döngüyü kıracak tek kişi sensin.

Bana bunu söylemişti ancak onunla ilgili her şeyden şüphe ettiğim bir noktadaydı.

Daha önce söylediği herhangi bir şeye inanmış mıydım? Bu ona nasıl hissettirmişti?

Doğru, güvenilir biri gibi davranmayıp beni manipülasyonlarıyla sinirlendirse de bana baktığı gibi kimseye bakmadığı da doğruydu.

Sürekli kafamın içine hapsolmuş, olayı hiç onun açısından düşünmemiştim. Düşünsem bile bunu onu alt etmek için kullanmıştım, gerçekten anlamak için değil.

Önümüzde durdu. Uzun boylu, geniş... seksiydi.

Evet. Seksiydi, bunu sonunda o bana dokunmadan kabul edebilirdim.

Aiden tanıdığım en seksi insandı. Sahip olduğum tek cinsel partner olması önemli değildi. Dünyadaki hiç kimse onun yoğunluğu ve bedenimdeki hükmüyle yarışamazdı.

Ona verdiğim tepki, dokunuşuyla olduğu kadar karakteriyle de alakalıydı.

"King!" Ronan yanındaki sandalyeye dokundu. "*Viens par ici*."

Aiden ona bakmadı bile, tüm dikkati tamamen yüzümdeydi. "Benimle gel."

Yemeği umursuyormuş gibi yapmayı bırakıp dik dik ona baktım. Üniformasının kaslı kolları ve bacaklarına yapışmasına. Bronz tenini gösteren açık düğmesine.

• Fransızca: buraya gel -ç.n.

Ninova

Kafamı sallayarak, "Seninle mi geleyim?" diye sordum.

"Yolda anlarsın."

"Merhaba?" Ronan ayağa kalkıp Aiden'a doğru el salladı. "Ben buradayım."

"O güzel kıçını kaldır, tatlım."

Çantamı alıp ayağa kalktım.

Bana tekrar tatlım dediğini duyduğum için olabilirdi.

Merkezimi sınırsıklam eden otoriter tonu yüzünden olabilirdi.

İkisi de olabilirdi.

Aiden bir anlığına hareketsiz kaldı. Muhtemelen isteyerek kabul edeceğimi düşünmemişti. Ben de şaşkındım ama artık karşı koyamıyordum.

En azından şimdilik.

Aiden'ın duraksaması bir saniye sürdü, ardından elini benimkine dolayıp yemekhaneden çıkardı.

"Güzel sohbetti!" diye bağırdı Ronan arkamızdan.

Aiden'ın benimkini kavrayan eline baktım. Çocukluğumuzdan kalma anıları depreştiriyordu.

Eskiden elini tutup ona tutunan ben olurdum. Ayrıca arsızca ona sokulup başımı omzuna koymuştum.

Rollerimizin tersine döneceğini kim bilebilirdi ki?

Aiden'ın *Ferrari*'sine binip okulun otoparkından hızla çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sonunda, sırt çantamı göğsüme bastırırken.

Aiden yola odaklanmıştı. "Meet Up'a"

"Neden?"

"Nash orada bizimle buluşmak istedi."

Ah.

Hayal kırıklığıyla savaşmaya çalışsam da kaybettim. Meet Up'a Cole yüzünden gidiyorduk. Hayal kırıklığına uğramama gerek yoktu.

Uğramamalıydım.

"Neden isteyerek benimle geldin?" diye sordu birden.

"Ben... bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum. Kafam yerinde değildi.

Belki onun adına endişeli olduğum ve geçmişi hatırladığım içindi.

Belki de onu özlediğim içindi. Kırıntılarla ve içimdeki açlıkla arzuyu doyurma amacıyla onu görmek için yalvaran bir dilenci gibiydim.

Onu özlediğim için kendimden nefret ediyordum. Neden onu *özlememek* mümkün değildi?

Kafamı yana eğerek onu, siyah saçlarını ve binlerce hikâye anlatabilen karşı konulmaz gözlerini yakından izledim.

Kanında yabancı bir şey olmalıydı. Hayır. Eminim ki vardı. Diğer yandan, beni nasıl böyle rahatlıkla kendine çekiyordu?

"On yıl önce birlikte geçirdiğimiz vakti hatırlıyor musun?" diye sordum kendimi durduramadan.

Gözleri kararırken kafasını salladı. "Ve sen hatırlamıyorsun."

Kalbim tekledi. Bundan nefret ediyordu. Aman Tanrım. Onu geçmişten hatırlamamamdan nefret ediyordu. Bunca zamandır böyle bir şerefsiz olmasının, bana Frozen ve kalpsiz demesinin nedeni bu olmalıydı.

Fakat onu suçlayabilir miydim? O beni unutsaydı kalbim çok kırılırdı.

"Seçme şansım yoktu." Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ayrıca, birkaç şey hatırlıyorum."

"Hmm. Ne gibi?"

"Seninle fazlasıyla vakit geçirip konuşmamız gibi. Bana ismini söylediğini sanmıyorum çünkü seni gri gözlü çocuk olarak hatırlayıp duruyorum."

"Bütün geceyi benimle geçirdin." Hafifçe gülümsedi. "Sana söylediğimde bile yanımdan ayrılmadın."

"Öyle bir şey yapmadım." Yanaklarım utançla yanıyordu.

"Hatıralara sahip olan benim, unuttun mu?" Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Islak bezle yüzümü silip üstüme battaniye örttün, sonra da benimle birlikte altına girdin. Ah, ayrıca elimi tutup yanağımdan öptün. Çocuk Elsa fazlasıyla yapışkandı."

Kendimi içine gömebileceğim bir çukur var mıydı?

Ninova

Yine de çenemi dik tuttum. "Sırf hatırlamadığım için bunları söylüyorsun."

Elimi alıp yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarını avucuma yerleştirdi. Öyle nazikçe öptü ki bir şok dalgası tüm bedenimi sardı.

Sıcaklık, saman alevi gibi tenimi kaplayıp kemiklerime işledi.

Ah, Tanrım.

Aiden'ın yoğun, arsız yanıyla bazen başa çıkabilirdim ancak yumuşak tarafı karşısında tamamen çaresizdim.

"Utandığında çok tatlı görünüyorsun."

Elimi indirdi, kendi elinin arasında en değerli varlığı gibi tutuyordu.

Parmaklarımız iç içe geçti. Onun büyük elinin içindeki küçük elim. Onun uzun, erkeksi parmaklarına karşı kadınsı parmaklarım.

Elimi çekmek istesem de sıcaklığı çok seviyordum. Ayrıca avucumu öpüşü yüzünden hâlâ şoktaydım.

Sırf sert yanının daima kazandığını kanıtlamak için çirkin tarafını dürtmeyi düşünüyordum. Yumuşak yanının bir illüzyon, akıl oyunu olduğunu.

"Eskiden utangaç değildin." Kafasını yana eğdi. "Hiç tereddüt etmeden aldın da *aldın*."

"Almadım."

"Aldın. Sana söylüyorum, Çocuk Elsa belalıydı."

"Tanrım. Küçük bir kız hakkında arsız düşüncelere sahip olduğuna inanamıyorum."

"Artık küçük bir kız değilsin."

"Sen de küçük bir oğlan değilsin."

"Hayır, değilim. O yüzden seni becerebiliyorum."

"Edepsizce konuşmayı bırakacak mısın?"

"Yalnızca seni edepsizce becerdiğimde."

Sesinin gürleyişi, tenimin her zerresine ve merkezime kıvılcımlar gönderdi.

Sesinde tamamen maskülen bir hava vardı; sert, derin... edepsizdi.

Evet, edepsiz. Çok ahlaksızdı.

Alev almıştım, o bana kaba şeyler fısıldarken hassas noktalarımın yanında gürleyen sesini hayal ettiğimde neredeyse patlayacaktım.

Kararlığın için yanlış hayaller, Elsa.

"Bunu kesemez misin?" diye fısıldadım.

"Konu sen olunca, hayır."

"Tabii. Suçu bana at."

"Çocuk Elsa'yı suçluyorum. Daha önce hiç aklıma gelmeyen şeyleri düşünmeme sebep oldu."

"Ne gibi?"

"Yetişkin şeyler. Sana söyledim, o belalıydı."

"Sırf hatırlamadığım için bana söylemediğim sözleri atfediyorsun."

"Ah, hatırlayacaksın. Bu gerçekleştiğinde yüzünün hâlini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hayal kurmaya devam et, pislik herif."

Kıkırdadığında sesi melodi gibi etrafımızda yankılandı. O sese uzanıp kutuya koymak, bir yerde güvende tutmak istedim.

Bir anlığına yüz ifadesi yumuşayıp omuzları rahatlarken orada hapsolmuş, hayran kalmış gibi oturdum.

Şimdi düşünüyordum da Aiden etrafımda çoğunlukla rahattı. Cinsel yoğunluğu, beni deli eden sahiplenici tavrı ya da nadir gülümsemesiyle kahkahası.

Benimle birlikteyken rahattı.

Dürüst olmak gerekirse ben de onunla rahattım.

Ben onun kahkahasına doyamadan Meet Up'a vardık.

Mesafe neden daha uzak değildi?

Cole'un *Jeep*'i çoktan garaj yoluna park edilmişti. Sırt çantamı arabada bırakıp merdivenlerden çıkan Aiden'ı takip ettim.

"Cole neden bizimle burada buluşmak istedi?"

"Bilmiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Buraya plan yapmadan geldiğini mi söylüyorsun?"

"Planım vardı." Başını bana doğru eğdi. "Senin yanımda olmanı içeren her plan mükemmeldir."

Bedenim on derece ısınsa da boğazımı temizledim. "Sabahı Cole'la birlikte mi geçirdin? O yüzden mi okula gelmedin?"

"Danışmanımla Oxford hakkında görüşmem vardı."

Ah.

Doğru.

Aiden Oxford'a gidecekti. Bu bilgi daima aklımın bir köşesinde olsa da yüksek sesle duymak bunu gerçek kılıyordu ve... nihai.

Yıl sonunda, bundan hoşlansak da hoşlanmasak da Aiden'la ben farklı yönlere gidecektik.

Bu düşünce mideme birer birer oturan ağır tuğlalar gibiydi.

Meet Up'a girdiğimizde ayaklarımı sürüyordum.

"Tek kelime etme, Silver." Cole'un çelikten sesi, kulübenin sessizliğini böldü. "Sesini duymak istemiyorum."

"Siktir git, Cole."

Silver da mı buradaydı? Aiden neden bundan bahsetmemişti?

Diğer yandan, Adam tarafından tehlike altında olmadığı anlamına geliyordu.

Silver için endişelenmeme gerek yoktu.

"Burada ne arıyorsun, Queens?" Aiden geldiğini duyurmadan içeri dalmıştı.

"Cole'a sor," diye tısladı. Bu da Aiden'ın onun burada olacağını bilmediğini gösteriyordu.

Dikkatli adımlarla içeri girdim. "Merhaba."

"Elsa." Cole gülümsese de ardında hiç samimiyet yoktu. Gülmek zorundaymış ama istemiyormuş gibiydi. "Otur. Bilmen gereken bir şey var."

Suratımdan belli olan sorularla Aiden'a baktım. Omuz silkip yanıma oturdu. Kolu koltuğun arka kısmına uzanırken tenime değiyor gibi olsa da değmedi.

Baş belası.

Silver karşımızdaki koltukta oturuyordu. Bacakları yana doğru sıkıştırılmıştı. Yüzünün solgunluğu ten rengiyle değil, gözlerindeki vahşi bakışla alakalıydı.

Cole heykel gibi yanında dikiliyordu. Hareketsiz ve soğuktu.

İşin içinde Cole varsa bu ciddi olmalıydı.

Eklemlerim titriyordu. Aiden'ın Silver'la arasında hâlâ bir şey varsa hayatta kalamazdım. Bir şeyden emindim, kendimle birlikte onu da yok ederdim. Beni öyle mahvetmesinin karşılığında bu adil olurdu.

"Söyle onlara," diye emretti Cole. Silver'a küçük bir çocukmuş gibi emir veriyordu.

Onun savaşmasını, her zamanki sürtük hâliyle davranmasını beklesem de yalnızca sessiz kaldı.

"Söylemezsen, ben söyleyeceğim." Cole korkutucu bir soğukkanlılıkla konuşmaya devam etti. "Olayı benim açımdan duymalarını ister misin?"

Silver suratına tokat yemiş gibi gözle görülür şekilde irkildi.

"Elini çabuk tut, Queens." Aiden sabırsızlığı sesinden belli oluyordu. "Bütün gün bekleyemem."

Üvey kardeşler arasındaki elle tutulur gerilimin farkında değil miydi, yoksa umursamıyor muydu bilmiyordum.

İkincisinden yanaydım.

Kafasını kaldırdığında, bakışları anında benimkileri buldu. "Seninle benim kendimizi neden sürekli işin içinde bulduğumuzu bilmiyorum."

Aynen.

"Bu son uyarım," dedi Cole. "Konuş, yoksa ben konuşurum."

"Adam'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Yine canını mı yaktı?" dediğimde Silver yüzünü buruşturdu.

"*Yine* mi?" Cole öyle alçak sesle konuştu ki korkutucuydu. "Yani bu önceden de oldu, değil mi?"

Aiden'ın kolu omzuma yerleşti, beni sıkıca tutarak Cole ve Silver'da olan dikkatimi böldü.

Ninova

Gözlerim onunkileri buldu, çenesindeki gerginliği görünce yutkundum.

Ah, Tanrım. Keyfi yoktu. Hem de *hiç*.

"Bunu nereden biliyorsun, tatlım? Hmm?"

"Silver'ı otoparkta sıkıştırmıştı, ben de onu durdurdum."

"Onu durdurdun," dedi Aiden sakin ama korkutucu bir tonla. "Tam olarak nasıl durdurdun?"

"Müdürü aramakla ve biber gazıyla tehdit ettim."

"Biber gazın yok."

"O olduğuna inandı." Duraksadım. "Neden böyle telaşlandın?"

"Neden böyle telaşlandım mı?" Sesi farklı, sert ve otoriterdi. "Sence neden? O ruh hâlindeyken ikinizi de alıp kim bilir nereye götürürdü. Hiç kendini koruma güdün yok mu?"

"Yalnızca doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Tamam mı?"

"Tamam değil. Kendini öylece tehlikeye atman doğru değil."

Dik bakışlarına karşılık verdim. Peki, belki de Adam gibi iri bir herife karşı çıkmak yapılacak en akıllıca şey değildi. Fakat o Silver'a açıkça zarar vermek isterken orada öylece durmamı nasıl beklerdi?

Adam'ın ona yapabileceklerini düşündüğümde ürperdim.

Silver'la anlaşamıyor olabilirdik ancak en kötü düşmanıma bile kötü bir şey olmasını istemezdim.

Travmayı biliyordum. Travmayı *yaşamıştım*. Kişisel alanınızı işgal eder, duvarlarınızı tırmalar, onlara tırmanıp yok eder ve enkazın üzerinde dans ederdi.

Bu hayatınızı mahvederdi.

"Pekâlâ, Silver. Pekâlâ." Cole onun başının tepesine bakıyordu, onu boğazlamak mı, yoksa kafasını koparmak mı istediğinden emin değildim. "Onlara neden burada olduğumuzu söyle."

Bir dakika. Adam ve o gün yüzünden değil miydi?

"Daha dün öğrendim." Silver zaten kusursuz olan ceketini düzeltip mor tırnaklarına baktı. "Adam geldi ve... eh, bir sürü şey anlattı."

"Söyle," diye irdeledi Cole, daha çok emir vermişti. Daha önce Cole'un bu yanını görmemiştim.

"Adam dedi ki..." Kuru dudaklarını yaladı. "Elsa'yı havuza iten oymuş."

Gözlerim büyüdü.

"Öyle yapmış, ha?" Aiden'ın gözleri neredeyse siyah oldu. Şaşırmış mıydı, yoksa yalnızca düşünüyor muydu emin değildim.

"Devam et," dedi Cole. "Neden yaptığını söyle onlara."

"Benim gözüme girmek için yaptığını söyledi, tamam mı?" Bakışlarımla buluştu. "Yemin ederim, benim hiçbir alakam yok. Ben de yeni öğrendim. Bilseydim sana söylerdim."

Nedenini bilmesem de ona inanıyordum.

Silver kötü niyetli olsa da bir suçlu değildi.

"Ama Adam'ın amacını biliyordun," dedi Cole nötr bir sesle. "Belli ki uzun süredir biliyordun."

"Cole-"

"Tek kelime etme."

"Cole-"

"Git arabada bekle."

Ellerini savurup sinirle nefesini verdi. "Buraya gel, Silver. Oraya git, Silver. Ne olduğumu sanıyorsun? Senin kahrolası oyuncağın mı?"

Onun patlamasına karşı hareketsiz kalıp yalnızca sözlerini tekrarladı. "Git arabada bekle."

Ona orta parmak çekerek hızla girişe doğru ilerledi, sonra durup bakışlarımla buluştu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kapı ardından kapanır kapanmaz Cole Aiden'a odaklandı. "Daha sonra buluşalım."

"İletişime geçeceğim."

Cole başını salladı. "Elsa?"

"Efendim?" Hâlâ açığa çıkanlar yüzünden afallamış hâldeydim.

"Bunu daha dün öğrendi. Onu tekrar dövme."

Bu hatırlatma karşısında yüzümü buruşturdum.

"Konuşan da o dayak yerken izleyen adam," dedi Aiden.

"O defa hak etmişti." Bana gülümseyip Meet Up'tan çıktı.

Uzun bir nefes verdim. "Bunu yapanın Adam olduğuna inanamıyorum."

"O deli herif gerçekten bir şey planlamış." Aiden derin düşüncelere dalmış gibi başını yana eğdi. Kafası eziyet ve acı verme amacı taşıyan sonsuz yöntemle dolu olmalıydı.

"Planladığını nereden biliyorsun?"

"Van Doren'dan sonra havuza kimse gitmedi. Bir süreliğine, seni itenin o olabileceğini düşündüm. Şimdi, Adam'ın havuzda olduğuna ve sen geldiğinde fırsatı değerlendirdiğine eminim."

"Ama Knox onu görmemiş".

"Bir yere saklanmış olmalı. Merdivenlerin altına ya da dolapların içine. Orada hiç kamera yok."

Mantıklıydı.

Bir anlığına sessiz kaldık. Ben olanları sindirmeye çalışıyordum, Aiden da muhtemelen sadist şeyler planlıyordu.

Bir süre sonra, Cole ve Silver'ın gidişiyle burada yalnız kaldığımızı fark ettim.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. Derin düşüncelere dalmış olmasını bekliyordum. Öyleydi, yalnızca tüm dikkati benim üzerimdeydi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Dudakları kurt misali bir gülüşle kıvrıldı. "Şimdi bizim vaktimiz. Ne istersen yapacağız."

"Ya eve gitmek istiyorsam?"

"Öyleyse seni eve götürürüm."

Şüpheyle onu süzdüm. "Gerçekten mi?"

Kolumu yakalayıp çekti. Göğsüne çarparken kolumu beline doladım.

"Sonra. Seni sonra eve götüreceğim."

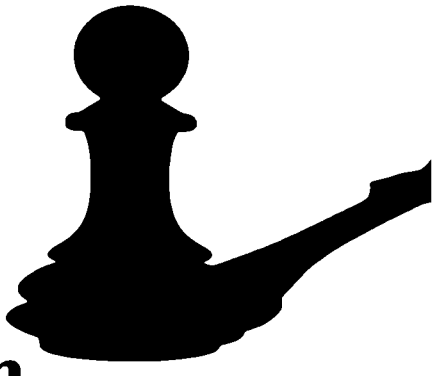
"Aiden!" Doğrulmaya yeltendim.

"Kal," diye mırıldandı gözlerini kapatırken. "Sadece bir süreliğine."

İtirazlar dudaklarımdan dökülmek üzereydi ancak bir şey demedim. Kulağım sakinleştirici kalp atışına yaslandığında dediği şeyi yaptım.

Yanında kaldım.

Ninova

On Dokuzuncu Bölüm

Elsa

İstemesem de uyuyakalmıştım.

Gözlerimi açtığımda, çok tanıdık bir koku burnuma doldu. Son derece erkeksi, güçlü ve... büyüleyiciydi.

Bir kıvılcım omurgamdan aşağı ilerleyip kalbime ulaştı. O kusurlu kalbe. O berbat hâldeki, aptal kalbe.

Aiden'ın göğsüne yayılmıştım. Memelerimin yumuşaklığı, belirgin ve sert kaslarına karşı şekil almıştı. Bacaklarım bile, sanki bu olabilecek en doğal şeymiş gibi onunkilere dolanmıştı. Hep ait olduğum yer burasıymış, başka bir yere gitmek günahmış gibi.

Kıpırdasam da pozisyonumu değiştirmedim.

Hareket edemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. Benimkine değen sıcak teni, başımın tepesindeki nefesi. Güçlü kollarının kozası.

Adam hakkında öğrendiklerimden sonra dış dünyayı düşünecek havamda değildim.

Burada olmak doğru hissettiriyordu.

Bodrumda yalnızca onunla benim olduğum anıları aklıma getiriyordu. Başımı omzuna yasladığım ve başka bir yerde olduğumuzu hayal ettiğimiz zamanları.

Parmakları saçıma dolanıp saç derime masaj yaparken midemdeki kelebekleri uyandırdı. Dokunuşu öyle nazikti ki gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmak istedim.

Ninova

Beni durduran tek şey kendimi koruma güdüsüydü. Aiden'a yakın olmak, asla bu kadar basit olmazdı.

Gardımı indirmek, kendim için yapabileceğim en büyük kötülüktü.

O manipülatif, tahmin edilemez biriydi. Her rahatlamak istediğimde bu gerçekler beni diken üstünde tutuyordu.

Evet, kalbimle bedenim onunla olmak için yalvarıyordu. Bütün doğru sinyalleri de gönderiyorlardı; çarpıntı, karıncalanma, *feromonlar*.

Fakat onlar kaybeden takımın oyuncularıydı, strateji uzmanı beynim onların kazanmasına izin vermezdi.

Sonraki hamlemi yapmadan hissedebiliyormuş gibi Aiden'ın kafamdaki parmakları durdu.

Yan tarafıma doğru yuvarlandım, koltuğun diğer yarısına yaklaşarak doğruldum. Saçlarımı geriye doğru itiyormuş gibi yaparak kendimi toparladım.

Kendimi onun kollarına atma içgüdüsü beni boğuyordu. Serbest kalmak için tırmalayan, bağıran bir hayvan gibiydi.

Mesafemi korumak için tüm gücümü kullandım.

"Yapma." Sesinin sertliği beni düşüncelerimden sıyırdı.

Ona baktım. Yakışıklı yüzündeki uykulu ifade beni afallattı.

"Ne yapmayayım?" Gerçekten anlamamıştım.

"Benden uzaklaşma."

"Uzaklaşmıyorum."

"Saçmalık. Bana yine Frozen gibi davranıyorsun."

"Bunu hak ettiğini düşünmüyor musun?" Ona dik dik baktım.

"Hak ettiğim tek şey sensin."

"Flaş haber, Aiden. Seninle böyle samimi olmam için bana doğru düzgün bir sebep vermedin bile. Kafamı topladığıma göre sana iyi gözle bakmam zor."

"Öyle mi?"

Hayır. Yalandı. Ondan uzak durmak ne kadar mantıklı olsa da içten içe, ruhumun karanlık köşelerinde biliyordum ki Aiden'la olmak beni bütün yapan tek şeydi.

Ninova

O beni tamamlıyordu.

Disney tarzında değildi. Karanlığı, ödümü koparan şekillerde benimle konuşuyordu.

Yani, son kaçma kartımı kullanıyor olabilirdim. Ne? Bir kızın kendini kollaması gerekiyordu.

"Beni sonra eve götüreceğini söylemiştin?" Eteğimi düzelttim. "Sonra oldu."

"Onu siktir et." Elimi tuttuğunda omurgamdan aşağı elektrik akımı ilerledi.

Hayır, hayır, hayır.

Bunların herhangi birinin işe yaraması için bana dokunmayı bırakması gerekiyordu.

Ben elimi geri çekemeden avucumu göğsüne yerleştirdi. Çılgınca atan kalbi karşısında gözlerim büyüdü. Aiden'ın kalp atışının ne kadar düzensiz olduğunu unutup duruyordum.

Fırtınalar gibiydi.

Ölümcül ama canlı.

Çok, *çok* canlı.

"Bana geçmişten borcun var, Elsa."

Farklı bir çarpıntı kalbime sızdı. Bu acı verici, yıkıcıydı. Kucağıma baktım. "O... annemdi, ben değil."

"O öldü. Sen hayattasın." Başını yana eğdi. "Elimdekiyle idare edeceğim."

"Bu adi bir hamle, şerefsiz," diye mırıldandım sessizce.

Annemin yaptıkları hakkında ne kadar suçlu hissettiğimi biliyordu ancak birinci sınıf sosyopat olarak bunu bana karşı kullanıyordu.

Aiden omuz silkti. "Seni elde etmek için her şeyi kullanacağım. Konu sen olduğunda sınırım yok, Elsa."

"Aiden..."

"Ayak bileğimdeki yara, annen beni ağır zincirlerle bağladığı için oldu. Sırtımdaki yaralar, ben bayılana dek kamçıyla defalarca vurduğu için. Ben yerde ölü gibi yatarken bile durduğunu sanmıyorum."

"Aiden. Dur."

Durmadı. Ağzından çıkan her kelimeyle keskin parçayı, tenime daha sert ve derinden batırıyordu.

"Bana yiyecek hiçbir şey vermezken zar zor içecek bir şeyler verdi. Uyuduğum yerde işeyip sıçmak zorunda kaldım. Bana bir köpekten daha kötü muamele etti, komik tarafı da şu ki beni gerçekten görmedi bile. Bana baktığında başkasını gördü. Sonunda eve döndüğümde, her şeyi iyileştirebilecek tek kişi ölmüştü."

Aiden konuşmayı bitirdiğinde gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Dudaklarım titriyor, çenem hıçkırıklarımı tutmaktan ağrıyordu.

Aiden öyle soğukkanlılıkla konuşuyordu ki duygularla konuştuğundan daha korkutucuydu. Şimdi, duygularından neden hoşlanmadığını anlıyordum. Uzun zaman önce ondan çekilip alınmışlardı.

Kırbaç yemiş, aç bırakılmış ve ateşe verilmişlerdi.

"Tenin yarılana kadar kırbaçlanmak nasıl bir his biliyor musun? Kanın yere damlayana kadar?" Çenesi biraz kasıldı, sonra normale döndü. "Çok fena acıttı, özellikle gerçek acının ne olduğunu bilmeyen sekiz yaşında bir çocuk için."

Dur kelimesi dilimin ucundaydı ama onu yuttum.

Aiden bu korkunç şeyleri yaşamıştı, suçlu hissetmemi bana karşı kullanıyor olsa da en azından onu dinleyebilirdim.

Acısını beni yanında tutmak için kullanması daha trajikti. Göğsüm yavaşça kanlı bir yaraya dönüşmüyor olsa özel hissedebilirdim.

"Bunları duymak canını yakıyor mu?" Başparmağıyla gözümün altındaki yaşı sildi. "İstersen durabilirim."

"Durmana gerek yok." Sözler ağzımdan zorla, cansız ve *tuhaf* şekilde çıktı.

"Beni öpüp yaralarımı iyileştirirsen durururum."

Bir titreme bedenimi ele geçirdi. Bunların hepsini, sırf onu öpeyim diye mi yapmıştı?

Ninova

Hayır. Aiden duygusuz bir canavar olabilirdi ama Alicia'nın ölümünün onu her şeyden çok etkilediğini biliyordum.

Onu temelli değiştiren son şeydi.

"Hayır mı?" Omuz silkti. "Denemeye değerdi."

Yanaklarını kavrayıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Aiden bir anlığına şaşırsa da durmadım. Delirmiş bir kadın misali alt dudağını dişleyip ısırdım.

Onu öpüp iyileştirmek istiyordum.

Hayır. Onu öpüp her şeyin geçip gitmesini sağlamak istiyordum.

On yıldır hayatımızı karartan bu gölgenin gitmesi gerekiyordu.

Aiden homurdanarak ağzını açtı. Öpücüğü sertti, hatırladığım diğer seferlerden daha sertti. Beni ele geçiriyor, bütün olarak yutuyordu.

Tutkusunun yoğunluğu beni aleve verirken, kusursuz derecede kusurlu bir uyumla yanıyordu.

Bir anlığına, bu acımasız dünyada yalnızca o ve ben vardık. Onu canavara dönüştüren, benim de hayatımı çalan dünyada.

Bir anlığına, dünyadaki en önemli kişiydi. Kendimi teninin altına işlemek istiyordum ki kimse bizi tekrar ayıramasın.

Onunla bir olmak istiyordum.

Ondan ayrı yaşama fikri, beni her şeyden çok mahvediyordu. Bu düşünce su altında tutulmak gibi bir işkenceydi.

Boğuluyor, sonunda nefes almak için su üstüne çıkıyordum.

İhtiyaç duyduğumuz nefes için ayrıldık ancak Aiden yörüngesinden ayrılmama izin vermedi. O yörüngenin merkezi gibiydim.

Alnını benimkine yasladı. Parmak uçları yanağımı, dudağımın kıvrımını, boynumun girintisini, köprücük kemiğimi okşadı.

Dokunuşu her yerdeydi. Beni tekrar öğreniyor, dozunu alıyormuş gibiydi.

Kesik nefeslerimiz, yalnızca birbirine sığınmak için çarpışan iki çaresiz ruh gibi havayı dolduruyordu.

Her şey yükselmişti. Altımızdaki derinin sesi. Dışarıdan gelen çam ağaçlarının kokusu. Rüzgârın alçak ıslığı.

Ve Aiden...

Erkeksi güzelliğinde ve dağınık saçlarında kaybolmuştum. Tenime değen teninde, metalik bakışlarında.

Tamamen onda yitip gitmiştim.

Tenime doğru sert, hırıltılı sesiyle konuştu. "Seni düşünmediğim bir gün bile olmadı. Uyumayı her başardığımda rüyamda seni gördüm. Çocukluğumuzdan beri takıntımdın ancak şimdi çok daha kötü. Artık seni saatlerce görmeyince boğuluyorken, hayatımda sen olmadan sekiz seneyi nasıl geçirdim bilmiyorum."

Gözlerime yaşlar doldu. "Aiden..."

"Beni seç, Elsa. *Bizi* seç."

Bundan daha çok yapmayı istediğim bir şey yoktu. Onunla olmayı o kadar çok istiyordum ki beni içten içe yiyip tüketiyordu.

Beni delirtiyordu.

Kalbimi paramparça ediyordu.

Eli yüzümden boğazıma indi. Parmaklarını mengene gibi boğazıma sardı. Alnı benimkinden ayrılırken, gözlerindeki bulutlar koyulaştı. "Burada sana nazik davranıyorum, Elsa. Sabırlıydım ancak her şeyi siktir edip seni kendime saklamaya çok *yakınım*. Beni. Sakın. Zorlama." Başparmağı nabız noktamı okşarken sözlerini vurguladı. "Ben bile ne yapacağımı bilmiyorum."

Söyledikleri karşısında öfkem kabardı.

"Ne var, biliyor musun? İşler her zaman istediğin gibi gitmez, Aiden. Benimle olmak istiyorsan, o zaman uzlaşma denen şeyi öğrenmen gerek. Google'da araştır. Sen istediklerini alırken, daima başını eğen kişi olmayacağım. İlişkiler böyle yürümez." Elini itip ayağa kalktım. "Beni eve götür. Babam endişelenmiştir."

Ninova

Sol gözü seğirdiğinde, beni çekip oturtmasını bekledim. Yapmadı. Sadece ayağa kalkıp Meet Up'tan dışarı çıktı.

İçimde kabaran hüsranla, gerilmiş sırtını izledim. Kollarında erimeme saniyeler kalmışken, pislik yöntemlerine geri dönerek her şeyi mahvetmişti.

Ferrari'sine doğru onu takip ettim. Babamın yeni evinin adresini verdikten sonra kimse konuşmadı.

Bütün yolu sessizce geçirdik. Havada tadını alabileceğiniz acı ve tatsız türden bir sessizlikti.

Aiden'ın bir eli direksiyondaydı, diğeri aramızdaki kolçakta yumruk yapılmış olsa da bana dokunmuyordu.

Siktirsin. Şu an sinirli olan tek kişi o değildi.

Bir süre sonra sessizliği bozmayı düşündüm. Söyleyecek bir şey bulamayınca, araba evimin önünde durana kadar sessiz kaldım.

"Teşekkürler." Kapı kolunu kavradım.

Beni duymamış gibi ileriye doğru bakmaya devam etti.

Canıma yetmişti, kahretsin.

Elimi çekip ona döndüm. "Neye bu kadar sinirlisin?"

Cevap yoktu.

"Şimdi de sessiz muamele mi çekiyorsun?"

"Seni kaçırıp aklını kaybedene kadar becermeden önce arabadan in."

Bu görüntüyle nabzım hızlandı, tenim hem sıcak hem soğuktu. Keşke korkudan olsaydı ancak kahrolası heyecan yüzündendi.

Aklımda bir tahtam eksikti.

Aiden'ın edepsiz sözleri beni mahvetmişti.

Hareket etmediğimde başını yana eğdi. Dudakları sadist bir gülüşle kıvrıldı. "Yoksa bunu ister misin, tatlım?"

Biri cama tıklatınca sersem hâlimden sıyrıldım.

Aiden doğrularak direksiyonu bıraktı.

Kafamı kaldırdığımda, camın arkasında bekleyen kişiyi gördüm.

Babam.

Aiden'ı buraya getirirken ne düşünmüştüm? Ah, bir dakika. O zaman tam olarak düşünmüyordum.

Camı indirdim. "Merhaba, baba."

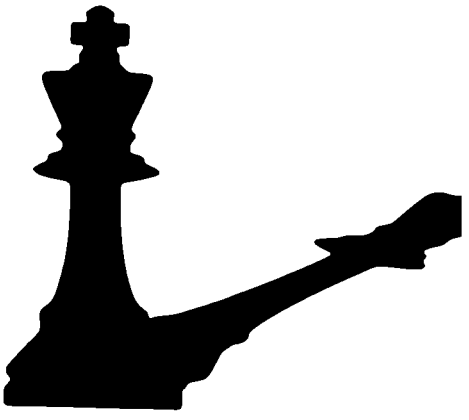
"Merhaba, prenses." Gülümsedi. "İçeri gir."

Kapıyı açmak için uzandım.

Babam camdan içeri baktığında, gülümsemesi soldu. "Sen de, Aiden."

Siktir.

Ninova

Yirminci Bölüm

Aiden

Ethan Steel iri bir adamdı.

Jonathan cılızken, o yapılıydı. Onu çocukken hatırladığım kadar iri değildi ancak bu o küçüldüğü için değil, ben büyüdüğüm içindi.

Aksine hiç komaya girmemiş gibi güçlü kemik yapısı geçmişteki kadar uzun ve kibirliydi.

Maun masasının arkasına oturmuş, şahin gözleriyle beni izliyordu.

Ev ofisi, siyah kahverengi koltukları ve kitaplığıyla sıkıcıydı. Benimle Elsa'nın arasındaki cam sehpada cam satranç takımı bile vardı.

Jonathan'ın bir kopyası değilse kimdi bilmiyordum.

Elsa kucağına, ayakkabılarına, ceketine bakarken bacakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. Ben ve babası dışındaki her yere bakıyordu. Ondan dalgalar hâlinde yayılan endişe, tenime batıyordu.

Ethan'a nötr bakışlarla karşılık verdim. Konuştuğunda ayaklarına kapanmaktan başka seçeneğim kalmasın diye sessizlikle gözümü korkutmaya çalışıyordu.

Jonathan da eskiden bunu yapardı, ta ki bu taktiğin bende işe yaramadığını fark edene kadar.

Manipülasyon bende değil, nörotipik* insanlarda işe yarardı.

* Genel olarak normal zihin işleyişine sahip bireyler için kullanılan terim. -e.n

Ninova

"Kızımla ilgili niyetin nedir?"

Doğrudan konuya girmişti. Buna saygı duyardım. Açık sözlü rakipleri severdim.

"Niyet mi?" Onu öfkelendirmek için sözlerini tekrarladım.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." İki dirseğini de masaya koyup saldırısını planlayan bir imparator gibi öne eğildi." Jonathan sana kızımın hayatını mahvetme emrini vermiş olmalı."

"Bunu..." Elsa boğazını temizledi. "Nereden biliyorsun, baba?"

"Seninle ilgili her şeyi biliyorum, prenses." Ona gülümsedi ancak bana döndüğünde ifadesi sertleşti.

Ethan'la Jonathan aynı paranın iki yüzü olsalar da bir fark vardı. Ethan Elsa'ya sanki tüm dünyasıymış gibi bakıyordu. Onu ve mirasını korumak için her şeyi yapıyordu.

Jonathan yapmıyordu.

Onun dünyası Alicia'nın ölümünden beri kasvetli, keskin bir hâl almıştı. Umurunda olan tek şey intikam ve güçtü. Bu süreçte Levi ya da ben ölürsek gözünü bile kırpacağından şüpheliydim.

Mirasını yaşatacak bir King hayatta kaldığı sürece gayet iyiydi.

"Kızınıza karşı niyetim gayet basit," dedim çıkarabildiğim en sakin, kararlı sesle. "O benim."

"Aiden!" diye tısladı Elsa.

Omuz silktim. Ethan'a yalan söylemeyecektim. Bu konuda olmazdı. Kızı için savaşacağımı bilmeliydi. Onunla, Jonathan'la ve tüm kahrolası dünyayla savaşmaya hazırdım.

Hatta inatçılığını bir kenara bırakmazsa Elsa'yla da savaşmaya hazırdım. Eskiden tatlıydı, şimdiyse canımı sıkıyordu.

Ethan'ın ayağa kalkıp beni evinden atmasını bekledim. Dürüst olmak gerekirse, köpeklerini üzerime salsa şaşırmazdım.

Fakat beni yalnızca izledi.

Bu durumlarla başa çıkmak için yetiştirilmeseydim, bakışlarındaki aşağılama beni sinir edebilirdi.

Ninova

Stresli, korkutucu karşılaşmalar, King ismini taşıyanlara etki etmezdi. Bisiklete binmeyi öğrenmeden önce bunları aşmayı öğrenmiştik.

Elsa oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanırken zaten kusursuz şekilde ütülenmiş ceketini düzeltti.

Stresli olduğunda seğiren burnu, kelimelere dökemeyeceğim kadar sevimliydi. O burna dokunmak, onu öpüp yalamak için can atıyordum.

"Jonathan bu konuda ne düşünüyor?" Ethan'ın sorusu, beni kızının burnuyla ilgili fantezilerimden uyandırdı.

"Jonathan'ın ne düşündüğü önemli değil," dedim tereddüt etmeden.

"O bunu biliyor mu?"

"Her şeyi biliyor."

Ethan'ın yüzünde hafif bir gülüş belirdikten hemen sonra kayboldu. "Ona sandığından daha çok benziyorsun. Sırf bu sebepten kızım konusunda sana güvenmiyorum."

Ona fikrinin önemli olmadığını söyleyecektim ancak sözümü kesti. "Ayrıca, şu an ailelerimiz karşı karşıya ve herkes tarafını seçti."

"Ailelerin karşı karşıya olması umurumda değil. Ben çoktan tarafımı seçtim, Elsa'nın tarafı."

Elsa'nın elektrik mavisi gözleri benimkilere kilitlenirken, yanakları kıpkırmızı oldu. Dolgun dudakları aralandı. O yumuşacık dudaklar. Koltuğun ucunda oturmuştu; oraya gidip onu öpmenin, dudaklarını yiyip tüketmenin ve ısırmanın hayalini kuruyordum.

O kadar sertleşmiştim ki aletimin zonkladığını hissedebiliyordum.

Ethan boğazını temizleyerek aletimin fantezilerini yarıda kesti. "Jonathan seni durdurmak için her şeyi yapacaktır."

Sertleşmiş aletimdeki baskıyı azaltmak için kıpırdandım. İşe yaramıyordu. Aletim kahrolası bir haindi. Elsa etraftayken beni dinlemiyordu. Uzun süredir onun sıcaklığından mahrum

Ninova

kaldığından bahsetmiyordum bile, o yüzden şimdi onun parlayıp şerefsizlik yapma sırasıydı.

Neyse ki Ethan'ın masası sertliğimi görmesini engelliyordu. Aksi takdirde beni çoktan kapı dışarı etmişti.

Fakat Elsa, tüm erotik detayları görüyordu. Mavi gözleri daha da büyümüştü.

'Senin suçun,' dedim bakışlarımla. 'Seni daha önce becerseydim bunların hiçbiri olmazdı.'

Kimi kandırıyordum ki?

Hain olmasının yanı sıra, aletim ilgi bağımlısıydı. Elsa görüş alanına girdiği anda, 'Beni fark et, ağzına al. Seni becermeme izin ver,' dermiş gibi onu işaret ediyordu.

Evet, kelime bilgisi sınırlıydı.

Nerede kalmıştık? Doğru. Ethan'la Jonathan. Zaman kadar eski, bir o kadar da sıkıcı hikâye.

"Bırak da Jonathan hakkında ben endişeleneyim." Duraksadım. "Belki de on yıl önce beni kaçırmasaydınız, bunların hiçbiri yaşanmazdı."

"Aiden..." Elsa beni azarlamaya yeltense de bunu yapmamaya karar verip kafasını salladı.

Ethan parmaklarını birbirine doladı. "Belki Jonathan düzinelerce insanı yakmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı."

Suçluluğa kapılacağını düşünmüştüm ancak o Elsa gibi değildi. Geçmişi gömebilen dirayetli insanlardandı çünkü onun için gelecek daha önemliydi.

Telefonu çaldığında kontrol etti. Ayağa kalkıp telefonu işaret etti. "Bunu açmam gerek."

Kapı ardından kapanır kapanmaz, Elsa ayağa fırlayıp volta atmaya başladı. "Bunu düşünmeliydim. Beni eve bırakmana izin vermemeliydim. Ya bana kızgınsa? Ya beni affetmezse?"

Kızarmış yanaklarını, her hareket ettiğinde eteğinin soluk bacaklarından yukarı sıyrılışını izlerken başımı yana eğdim.

Aletimi indirmeye dair her teşebbüsüm hüsranla sonuçlanıyordu.

Ninova

Haftalardır, sıcaklığına girip çıkarken o eteğin üstünde olmadığını hayal ederek sertleşiyordum.

Hayır. Haftalar değildi.

Aylardı.

Onu masanın üzerine yatırıp arkadan becermeyi düşündüm.

Babası içeri girip beni öldürse bile buna değerdi. Ne de olsa, sevdiğin bir şey bul ve seni öldürmesine izin ver, demezler miydi?

"Aiden."

"Efendim, tatlım?"

Yanakları kıpkırmızıyken tısladı. "Sertleşmişsin!"

Gözlerimdeki arzuyu görebildiğine emindim. Bundan pişman mıydım? Umurumda mıydı? Hayır ve hayır.

Sırıttım. "Bu neden bir sorun olsun?"

"Böyle bir durumda onu düşünmemen gerek."

"*Onu* derken?"

"Biliyorsun." Ellerini havaya kaldırdı.

"Seni becermekten mi bahsediyorsun?"

Elini ağzıma kapatırken, casusmuş gibi etrafını inceledi. "Babamın ofisindeyiz."

Avucunu öptüm.

İrkilerek elini geri çekip daha da kızardı.

Onun teninin altına sızmayı seviyordum. Buzu kırıp kalesinin içine sızan tek kişi olmayı seviyordum. Kapıyı kapatabilir, kaleler inşa edebilirdi ancak ben daima fethedecektim.

"Sen iflah olmazsın," diye azarladı, hâlâ kızarıklığıyla savaşıyordu.

"Konuyu sen açtın."

Sandalyeye oturup satranç tahtasındaki atla oynamaya başladı. Yalnızca üç hamle yapılmıştı, siyah taraf dezavantajlı durumdaydı.

Gerginliğini azaltmak için aklıma bir fikir geldi.

Bana kalsaydı onu becermeyi tercih ederdim ancak bu durumda kafasını meşgul edecek en iyi yöntem olup olmadığından emin değildim.

O yüzden sonraki en iyi yönteme geçtim.

Beyaz taşlar önümde olduğundan, piyonu öne iterek parmaklarında tuttuğu atı engelledim.

Elsa sorgulayıcı bakışlarla kafasını kaldırdı.

Dirseğimi kolçağa yasladım. "Satranç oynadığını söylememiş miydin? Görelim bakalım, tatlım."

Mavi gözleri meydan okumayla parladı. Aletim, pantolonumun dikişlerini zorluyordu.

O bakış. O kıvılcım. O inatçılık. Bunlar Elsa'nın benzersiz olma sebepleriydi.

Atı ilerleterek piyonuma açıklık yarattı. Kaşımı kaldırdım.

Cesurca.

Temkinli olmasını, seçeneklerini gözden geçirmesini beklemiştim. Doğrudan saldırıya geçerek beni şaşırtmıştı.

Sandalyemde doğrularak tahtayı hızla inceledim. Kendiminkileri düşünmeden önce onun seçeneklerini düşündüm. Elsa kendini geri tutan biri değildi, kaybetmesinin sebebi bu olacaktı.

Ben birkaç piyonu hareket ettirirken, o tüm orduyu kullanıyordu.

Her şeyini ortaya koyan bir oyuncuydu.

Bunu seviyordum. Çok.

Aletim de bana katılıyordu.

Vezirimi ortaya çıkardığımda sadistçe gülümsedi. Elsa az önce bana sadistçe sırıtmıştı. "Sonunda, pislik."

Bütün bedeni keskin, odaklıydı. Siktir. Yavaş ama emin adımlarla bir savaşçıya dönüşüyordu. Meydan okuma, dalgalar şeklinde gözlerinden yayılıyordu.

Neden daha önce onunla satranç oynamamıştım?

Bu en az onu becermek kadar erotikti. Bedenindeki güç, hamlelerindeki cesaret, başkaldırısının yok olması. Zihninin benimkiyle çatışması, daha önce deneyimlediğim her şeyden daha fazla coşku yaratıyordu.

"Sen de vezirini saklı tutuyorsun, tatlım. Fark etmedim sanma."

Sırıttığında tamamen haylaz ve çok güzel görünüyordu. "Düşmanından uzaksan, onu yakın olduğuna inandır."

Sun Tzu. En sevdiği kitap olan *Savaş Sanatı*'ndan alıntı yapıyordu. Onun en sevdiği kitap olduğunu öğrendikten sonra Elsa'nın bakış açısından okumayı hayal edebileyim diye tekrar okumuştum.

Bu kıza çok mu âşıktım?

Evet, muhtemelen.

"Tam bir ineksin," diye onunla alay ettim.

"Bu inek seni alaşağı edecek, King." Ceketinin kollarını sıyırdı, gözleri Noel ışıkları gibi parlıyordu, üstelik Noel'i sevmezdim bile.

Kapı açıldığında bizi vahşi savaşımızdan sıyırdı.

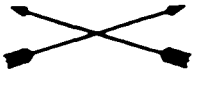
Ethan içeri girip tahtanın yanında durdu. Eleştirel gözlerle oyunu izledi. Elsa tüm piyonlarını ve atını kaybetmişti. Benim piyonlarımın çoğu duruyordu ancak bir kaleyle fili kaybetmiştim.

"İlginç bir oyun," dedi Ethan. "Birinin kaybetmek zorunda olması ne kadar kötü."

Sözlerinin ardındaki anlamı kolayca kavrarken çenem gerildi.

Ethan'la Jonathan, Rhodes'la iş birliğini kapmak için savaştaydı. Sonunda biri kaybedecekti.

O gün geldiğinde, Elsa da ben de bir daha aynı olmayacaktık.

Eve gelir gelmez duşa girdim.

Adam Herran şerefsizini durdurmak için Nash'le buluşmaya karar vermiştik.

Onunla işim bittiğinde Elsa'ya dokunmayı bırakın, ona bakmamış olmayı dileyecekti.

Elsa'nın hayatını tehdit etmişti ve varlığı, bunun bedeli olacaktı.

Dişe diş, göze göz.

Doğmamış olmayı dilecekti.

Duştan çıkınca bir havluyu belime, diğerini boynuma doladım.

Banyonun girişinde durdum. Jonathan ellerini pantolonunun cebine koymuş, yatak odamın ortasında dikiliyordu.

Buraya ilk defa gelmiş gibi duvarları izliyordu. Her yer tertemizdi. Yatak, çalışma masası, dolap. İhtiyacım olan her şey buydu.

Bu odada zar zor vakit geçiriyordum, o yüzden önemli değildi. Fakat Meet Up önemliydi. Orada olmayı tercih ederdim.

"Ethan'ın evine gitmişsin," dedi. Soru sormuyordu, yani hâlâ beni izletiyordu.

Şok edici.

"Gittim," dedim, sırf pislik olsun diye.

Saçımı kurutmak için boynumdaki havluyu kullandım. Siyah tutamlar gözlerimin önüne düşerek, Jonathan'ı görüşümü kısmen engelledi.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil."

Gözlerini kıssa da baskı yapmadı. "Aklını oyunda tut."

Elbette, baba.

B ile başlayan bu kelimeyi duyma hakkını kazanmamıştı. Bok kafalı dışında.

"Jonathan?"

Dursa da arkasını dönmedi. "Efendim?"

"Queens'le olan nişanımı bozuyorum."

Kaskatı bedeniyle yavaşça bana döndü. "Bu saçmalığı unut."

"İznini istemiyorum. Nişanı bozduğum hakkında seni bilgilendiriyorum. Hemen geçerli olacak."

"Ethan'ın tarafını mı seçiyorsun?"

"Onunla hiçbir alakası yok."

"Tamamen alakası var. Sebastian hem müttefikimiz hem de Rhodesların oy komitesinde üye. Kızını terk edersen lehimizde oy kullanmayacaktır."

"Öyleyse başka müttefikler bul. Sebastian Queens, Rhodesların oy komitesindeki tek üye değil."

Ninova

Bir gözünü kıstı. "Bunların hepsi Steellerin kızı yüzünden. Zihnini çürüttüğünü biliyordum."

"O bana ait, Jonathan. *Benim.*" Saç havlumu fırlatıp onunla yüz yüze gelmek için ilerledim. "Bu gerçeği kabul ettiğinde vârisin olmayı kabul edeceğim. O zamana dek düşmanımsın."

Bir anlığına bana baktı. Göz korkutma amaçlı değildi, daha çok düşünüyor gibiydi.

Ne beklediğini bilmiyordum. Öncesinde hiç çaba sarf etmemişken, şimdi bana erişebileceğini mi düşünüyordu?

O gemi Alicia'yla birlikte çoktan kalkmıştı.

"Nankör, şımarık veledin tekisin." Çenesi kasıldı.

"Sana minnettar olmamı gerektirecek bir sebep bulamıyorum."

"Bana değil, annene. Onun hatırasına hiç saygın yok."

"Alicia'yı akıl oyunlarında kullanmayı bırak."

"Oyunlar mı? Onun ölümü oyun muydu? Kazaya kimin sebep olduğunu unuttun mu?" Siyah-gri gözlerindeki manik bakışla kafasını yana eğdi. "Ölene kadar kaç saat boyunca acı çektiğini unuttun mu?"

"Bunun nedeni Elsa değil."

"Babası."

"Ve sen."

Bir anlığına duraksarken çenesindeki kas seğirdi. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun," dedim en derin, alçak tonumla. "Ethan'ın senin en değer verdiğin şeyi inciterek karşılık vereceğini bile bile o fabrikayı yaktın. Ama biliyor musun? Alicia bu yüzden ölmedi. Ruhu başka bir yerdeyken bu dünyaya hapsolduğu için öldü. Burada kök salabilmesi için gerekli tek şey sen ve bendik. Onun ihtiyaçlarını bilsen de ona zar zor vakit ayırdın. Güce duyduğun açlık ve hırsın önce geldi, biz sonradan aklına geldik."

"Onların hepsini sizin için yaptım." Dişlerinin arasından konuştu. "King Enterprises'ı ailemiz için inşa ettim."

"Alicia'nın asla güce ya da bu isme ihtiyacı yoktu, sana ihtiyacı varken onu yüzüstü bıraktın. Onu yavaşça öldürdün, Jonathan. O yüzden işe yaramaz intikam planına inanmıyorsam kusura bakma. Onu hayattayken korumalıydın." Kıyafetlerimi almak için yanından geçtim. "Senin hatanı tekrarlamayacağım."

Jonathan hiçbir şey söylemedi. Arkasını dönüp gitti.

Kapı yüksek sesle ardından kapandı.

Bunu duydun mu, Alicia? Jonathan sonunda acı hissediyor. Şimdi huzur içinde yatabilirsin.

Yatmayacağını biliyordum. Üzgün yüzü hayalimde canlandı. Solgun yanakları, gözlerindeki daimi yaşlar.

Jonathan'ın stresli olmasından ya da acı çekmesinden nefret ederdi. Onu hak ettiğinden çok daha fazla seviyordu, Jonathan ona çok geç karşılık vermişti.

Ben babam olmayacaktım.

Giyindikten sonra Nash'i aradım. İlk çalışta açtı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Her zaman."

"Knight'la Astor orada mı?"

"Kinght burada. Astor'ın kafası hareket edemeyecek kadar iyi."

Elbette. Sonra da onu işlerin dışında tutmamız hakkında sızlanıp duruyordu.

"King?"

"Efendim?"

"Adam'a biraz umut verelim."

"Neden?"

"Onu tamamen yok etmeden önce, güvende olduğunu düşünmesini istiyorum."

Sırıttım, bu fikri sevmiştim. "Anlaştık. Nash?"

"Evet?"

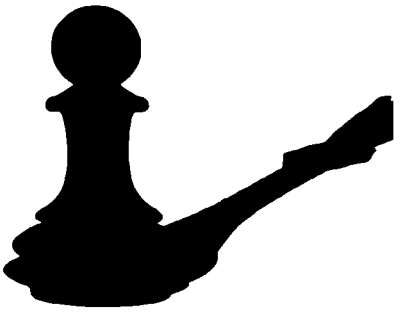
"Queens'le nişanı bozdum, seni küçük, aşağılık sürtük."

Ninova

"Siktir git."

Telefonu kapatırken gülümsedim.

Vakti çoktan geçmiş bazı işlerin icabına bakma zamanıydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Elsa

REO'daki enerji değişkendi.

Koridorlarda yürürken herkes beni bu kadar dikkatle izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Sergilenen bir hayvan gibiydim.

Yanımdaki Teal, üzerimizdeki dikkate ve arkamızdan söylenen sözlere duyarsız bir şekilde telefonunda geziniyordu.

"Onun yüzünden."

"Şimdi ne olacak dersin?"

"Onun için bunca şeye değer mi?"

"Kapa çeneni, yoksa sıradaki sen olursun."

Dramaya bulaşmama çabalarıma rağmen merakım galip geldi.

Bu benim hakkımda olmalıydı, Teal'ın değil. Burada yeni olmasının yanı sıra, kimseyle de konuşmuyordu.

Kim yolundaki öğrencileri kışkışlayarak bana doğru koştu. Nefes nefeseydi, yeşil saçları her yana dağılmıştı. "Sen... Ne olduğunu duydun mu?"

Kafamı salladım.

"Adam Herran." Nefes alırken gülümsedi. "Rugby takımından da okuldan da ayrılıyor. Askeri akademiye kaydolacakmış. Harika, değil mi?"

İlk bakışta evet, öyleydi. Fakat Aiden'la Cole'un dünkü tepkisinden sonra tesadüf olmadığına emindim.

Ninova

Kim'i kolundan tutup öğrencilerden ve kulak misafiri olabileceklerden uzak bir köşeye çektim. Teal arkamızdan gelse de bize dikkatini vermeyecek kadar telefonuna odaklıydı.

"Ne oldu?" diye sordum Kim'e.

Bana yaklaştı. "Atlılar'ın onu iyice benzettiğini duydum. Doping *ve* uyuşturucu kullanımını ifşa etmekle tehdit etmişler. Belli ki sicili varmış."

Aiden.

Bunların hepsinin ardından Aiden'ın sinsi aklının olduğunu hissedebiliyordum.

Silver, Adam'ın beni havuza ittiğini bize söylediğinden beri kötü bir şeyler peşindeydi ve komplo teorilerinde kaybolmuştu.

Adam'a üzüldüğümü söylesem yalan olurdu.

Bunu hak etmişti. Herkes Aiden King'e bulaşılmayacağını bilmeliydi. Rakipleri ayakta duramayana dek onları yok etmekle tanınıyordu.

"Adam'ın ailesi güçlü değil miydi?" diye sordum. "Onu geri getirebilirler."

Kim kafasını çılgınca salladı. "Xander ve Cole'un ailesinden de baskı olduğunu duydum. Adam'ın babasına karşı kozları varmış, ona karşı kullanmışlar. Oğlunun transferi için belgeleri çoktan imzalamış."

İlginç.

Jonathan'ın olayla alakası yoktu. Aiden onu işe karıştırmadığı için miydi, yoksa kendisi yardım etmeyi reddettiği için miydi bilmiyordum.

"Neden babama söylemedin?" diye sordu Teal kafasını kaldırmadan.

"Fırsatını bulamadım. Ayrıca babamın işi başından aşkın."

Teal bakışlarımla buluştu. "Babam için hiçbir şey bizden önemli değil, özellikle de konu sen olduğunda."

Yine de onu rahatsız etmemeyi tercih ederdim. Agnus'la geç saatlere kadar çalışıyordu. Babamla ilgili iyi şey ne miydi?

Ne kadar meşgul olursa olsun, kahvaltıya ve akşam yemeğine katılırdı.

Üçümüz sınıfa girdik. Kim, Atlılar'ın ne kadar havalı olduğundan bahsediyordu, Xander hariç. Ona göre Xander sayılmıyordu.

Sınıfta Ronan, Xander ve Knox'la top oynuyordu. Cole sırasında oturmuş, kurgu dışı gibi görünen *Corpse* isimli kitabı okuyordu. Etrafından tamamen bağımsız görünüyordu.

Öyle olmadığını biliyordum.

Bu bir maskeydi. Cole, çevresine herkesten daha çok duyarlıydı. Yalnızca çok iyi saklıyordu.

Silver onun iki sıra önünde oturuyordu; kulaklıklarını takmış, gözleri uzaklara dalmıştı. Yardakçıları bile yanında değildi. Düşünüyordum da Summer ve Veronica onunla eskisi kadar takılmıyordu.

Aiden görünürde yoktu.

Hayal kırıklığıyla savaştım.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Hem de çok. Planladığı yıkımlar hakkında beni önceden uyarması gerekirdi. Önce ondan duymak isterdim, okulda dolaşan dedikodulardan değil.

Alt dudağımı ısırırken, onun nerede olduğunu diğerlerine sormayı düşündüm.

O sırada cebimdeki telefon titredi. Ekrandaki ismi görünce gülümsedim, belki de telepatik güçleri vardı.

Aiden: Benimle havuzda buluş.

Düşünmedim bile. Dersin başlamasına daha vardı, o yüzden çantamı sandalyeye bırakıp REO'nun havuzuna doğru ilerledim.

Oraya varır varmaz, klor kokusu burnumu tıkadı ve ayaklarım eşikte duraksadı.

Aiden'ı görmek için öyle heyecanlıydım ki derin suyun beni ne kadar korkuttuğunu unutmuştum.

Sabahın erken saatleri olduğundan, havuz boştu. Derin bir nefes alarak titrek bacaklarla son birkaç adım attım.

"Aiden?" Sesim geniş mekânda yankılandı.

"Buradayım, tatlım."

Köşeyi döndüğümde donakaldım. Aiden havuzun derin tarafının önünde dikiliyordu. Cüssesine, alnına düşen başıboş siyah tutamlara hayranlık duymak için vakit ayırırdım ancak yalnız değildi.

Yanında kıpkırmızı, şişmiş ve tuhaf görünen gözleriyle Adam vardı. Gömleği bile sanki geceyi uyuşturucu kartelinde geçirmiş gibi dağılmıştı.

"Neler oluyor?" Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi.

"Herran özür dilemeye geldi." Aiden onun omzuna vurdu ancak hiç arkadaşlık iması yoktu. Aksine, karanlık ve şeytani bir şeyin kıyısında gibi görünüyordu. "Değil mi?"

Adam sessiz kalırken yüzü gitgide kızardı.

"Elsa bekliyor." Aiden rugby takımının eski kaptanının omzunu kavradı.

Aiden'dan daha geniş ve yapılıydı ancak nedense Aiden daha güçlü görünüyordu. Tamamen Tanrı gibi ve yenilmezdi.

O anda, bana hiç savaş kaybetmemiş bir generali anımsatmıştı. Baştan aşağı bir kahraman.

Aiden'ı kahraman olarak düşünmek tuhaftı. O kahraman değil, kötü karakterdi.

Fakat şu an, Adam'ı canımı yaktığı için okuldan attırdıktan sonra omuzundan kavrarken, onu kahraman olarak düşünmeden edemiyordum.

Yalnızca bu seferlik.

"Özür dilerim," dedi Adam.

"Hayır, hayır." Aiden dilini şaklattı. "Tekrar et, bu defa gerçekten kastederek."

"Özrü umurumda değil," dedim. "O bir hiç."

"Doğru." Aiden'ın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Yine de özür dilemesi gerek. Ayakta ya da dizlerinin üstünde yapabilirsin, Herran. Seçim senin."

Adam'ın kızarmış gözleri benimkilerle buluştu, her şeyden çok kötülükle dolulardı.

Piç herif, yaptıkları hakkında suçluluk duymuyordu.

"Özür dilerim."

"Özrün reddedildi." Ona dik dik baktım. "Umarım cehennemde çürürsün, Adam."

Aiden'ın gözlerinde sadist bir kıvılcım belirdi. Şeytanlarını çağırmış, şimdi durumun kontrolünü onlar ele geçiriyor gibiydi.

Belki de onları ben çağırmıştım. Ne de olsa bunu benim için yapıyordu.

Aiden, *benim* için durdurulamaz bir güce dönüşüyordu.

"Onu duydun. Gitmene zaten izin vermeyecektim." Saldırı öncesi bir yırtıcı gibi Adam'ın etrafında daire çiziyordu. Pürüzsüz, sessiz... dehşet vericiydi. "Benim olana bakmakla kalmadın, ona dokundun da. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Herran?"

Adam'ın gırtlağı yutkunurken hareket etti. Nefesini tuttuğunu görebiliyordum, ben de öyle yapıyordum. Aiden'ın metal gözlerindeki karanlık yalnızca bela demekti.

Sonraki sözlerini beklerken diken üstündeydim.

"Oyundan çıktığın anlamına geliyor."

Bir an Adam orada duruyordu, sonrakinde Aiden onu itmişti. Rugby oyuncusu dengesini kaybedip havuza düşerken suyun taşmasına neden oldu.

Aiden'ın işi bitmemişti.

Bitmeye yakın bile değildi.

Havuzun yanında çömeldi. Adam nefes almaya yüzeye çıktığı anda, Aiden başını kavrayıp suyun içine geri soktu.

Tereddüt etmeden.

Merhamet göstermeden.

Adam'ın uzuvları çırpınırken her yere su sıçrattı. Nefes almaya çalışıyor ancak su yutuyordu.

Aiden, parmaklarını rugby oyuncusunun saçına geçirip

Ninova

onu sudan çıkardı. Ölmekte olan bir adam gibi derin nefesler alıyordu.

"Boğuluyor muydun, Herran?"

Aiden onu suya geri soktu. Suratı ifadesiz hatta huzurluydu. "İyi. Şimdi boğulmanın nasıl hissettirdiğini biliyorsun."

Aiden, Adam'ı suyun altında tutarken uzuvlarım titrer hâlde orada dikiliyordum.

Yüzündeki sakinlik tüylerimi ürpertiyordu. Biliyordum ki Aiden, Adam'ı öldürür ve gözünü bile kırpmazdı.

Okul sınırları içinde yapardı.

Geleceğini tehlikeye atardı.

Su korkumu görmezden gelerek yanına koştum. "Kes şunu, Aiden. Onu sudan çıkar."

"Daha değil." Adam'ı suyun altında tutmak için iki elini de kullanıyordu. "Seni incitti. Benim olanın canını yaktı."

"Onu öldüreceksin," diye tısladım.

"Sana dokunduğu için küçük bir bedel."

"Ben de ondan nefret ediyorum ama seni bu şekilde kaybetmeye hazır değilim." Sesim yüksek ve açıktı. "O buna değmez."

Aiden'ın kafası bana doğru döndü. Çelik gözleri benimkilerle buluştuğunda hemen yumuşadı.

Yanında dizlerimin üstüne çöktüm, tenimi ıslatan suyu umursamadan kolunu kavradım. Sıkı kasları dokunuşum altında gerildi.

"O önemli değil, Aiden. Sen önemlisin."

Bu işe yaramış gibiydi.

Yavaşça, çok yavaşça, Aiden ellerini Adam'ın kafasından çekmeme izin verdi. Adam su üstüne çıkıp derin nefesler aldı.

İkimiz de ona dikkat etmiyorduk, ıslak ve bir köpek gibi titreyerek sudan çıktığında bile etmedik.

Etrafımızdaki dünyayı umursamayacak kadar birbirimizin bakışlarında kaybolmuştuk. Zar zor dokunuyorduk ancak onu daimi bir güç gibi her yerimde hissediyordum.

Şu an emindim ki bir şekilde suya düşsem, beni dışarı çıkarırdı. Beni korur, tekrar kahramanım olurdu.

Muhtemelen onu kahraman olarak görmeyi bırakmalıydım.

"Sen kahrolası bir psikopatsın," dedi Adam sudan çıktığında. Islak ve darmadağınıktı, istesem de ona üzülemiyordum.

Adam'ın soluk yüzüyle buluşurken, Aiden'ın sol gözü seğirdi. "Başladığım işi bitirmeden önce siktir git."

Adam, bir korkak gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp havuz alanından topallayarak çıktı.

Ardından Aiden, gözünü koyduğu tek şeymişim gibi beni izlemeye geri döndü.

Bana böyle dikkatle izlediğinde ne görüyordu? Annemi mi? Ona olan benzerliğimi yüzümden silmeye mi çalışıyordu?

Knox da Teal da ona çok benzediğim için beni incitmeyi istediklerini kabul etmişlerdi, belki Aiden da aynı şeyi hissediyordu.

Belki de içten içe, o da beni incitmek istiyordu.

Ya sevdiğim herkes, genlerim yüzünden benden nefret ediyorsa? Bunu yapan Aiden olursa on kat daha acı olurdu.

Fakat durum böyle olsaydı, benim için cinayet işlemeye istekli olur muydu?

Evet, Adam'ı öldürmesine saniyeler vardı. Araya girmeseydim bedeni şu an havuzda yüzüyor olurdu.

Aiden'ın sınır bilmezliği beni korkutmalıydı ancak nedense bir sakinlik dalgası beni sarmaladı.

Onu durdurmuştum. Kolayca devam edebilecekken onu durdurmama izin vermişti. Bu gerçek, beni yoğun bir içsel huzurla doldurdu.

"Tekrar et," dedi Aiden.

"Neyi tekrar edeyim?"

"Önemli olduğumla ilgili kısmı."

Gülümsememi bastırdım. Sadece o kısma odaklanmasına neden şaşırmamıştım acaba?

Aiden'a yaklaştığımda kişisel alanım tamamen ondan ibaret oldu. Kokusu, sıcaklığı. Buğulu gözleri, içlerinde dolaşan kaotik duygular.

Ninova

O duygular benimdi.

Onları yakalayıp sarılmak ve kendi dengesiz hislerimle arkadaşlık edebilmeleri için göğsüme yerleştirmek istiyordum.

Ona ne kadar yakın olursam, etrafımızdaki dünya o kadar çok yok oluyordu. Bütün evren, dizimin hafifçe onunkine dokunduğu küçük yere sığmıştı. "Sen önemlisin."

Güçlü elini enseme dolayıp dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Bu kez direnmedim.

Sonuçlarını düşünmek için durmadım.

Yalnızca anda kaldım.

Öpücüğü dudaklarımda başlamış olsa da tüm bedenimi ele geçirmişti. Midemde birikip omurgamdan aşağı ilerliyordu. Uzuvlarımı felç ediyor, iç organlarımı uyandırıyordu.

Dişi dudağımı ısırırken, bana daha iyi erişebilmek için eli saçlarıma dolanıp kafamı eğdi. Dili benimkini buldu. Benden besleniyor, beni tadıyor, *içine çekiyordu.*

Ben de aynısını yapıyordum.

Beni tükettiği kadar sertçe onu tüketiyordum.

Bir öpücüğün anlamı varsa, bu birbirimizi bulmak hakkında olurdu. Aiden'ı o bodrumda gördüğümden beri var olan bağ hakkında.

Her şey o zaman başlamıştı, o zamandan beri bitmeyi reddediyordu.

Uzun bir süre bağımızla savaşmayı denesem de o kazanmaya devam etmişti.

Kaybetmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Onun gibi dizlerimin üstüne çökerek kollarımı boynuna doladım. Parmaklarım siyah saçlarına dolandığında ağzıma doğru inledi.

Çıkardığı inilti beni gururlandırmıştı. Ona zevk vermek, üstünde bu etkiyi yaratmak beni gururlandırıyordu.

Elleri hâlâ saçımda olan Aiden, saçımı çekti. Sırtım soğuk zemine çarpsa da alev almış tenim bunu hissetmedi bile.

Tüm görkemiyle üstüme çıktı. Sert bedeni benimkini kap-

larken kasları ve kolları bir araya gelen iki yapboz parçasıymışız gibi kıvrımlarıma yerleşti.

O istememem gereken, aynı zamanda ihtiyacım olan her şeydi.

Dizlerini bacaklarımın arasına koyduğunda kendi kendilerine aralandılar. İki kez bile denemesi gerekmemişti. Pantolonunun en hassas yerimle teması karşısında tıslayarak inledim.

Beni öpmeye devam ederken eteğimi yukarı kaldırdı, diğer eliyle kemerini gevşetiyordu.

Hava, gerilim ve sıcaklıkla doluydu. Tadını alabiliyor, diken diken olmuş tüylerimle hissedebiliyordum.

Tırnaklarımı ceketine geçirip tenine doğru sert nefesler alıp verdim. Nefesime, kalbime ve kahrolası akıl sağlığıma el koymuştu.

Aiden yalnızca bir canavar değildi, aynı zamanda hırsızdı, üstelik hiç yakalanmayan türden bir hırsızdı.

"A-Aiden... Her an biri gelebilir." Bu sözleri söylerken bile ıslaklık arsızca bacaklarımı kaplıyordu.

"Onları siktir et." Aiden iki parmağıyla çenemi kavrarken diğer eliyle iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirdi. "Sana ihtiyacım var, tatlım. İçinde olmaya nefes kadar ihtiyacım var."

Benim de sana ihtiyacım var.

Fakat sesli şekilde söylemedim. Aiden gözlerimden okumuş olmalıydı. Beni benden daha iyi tanıyordu.

Elini boğazıma dolayıp içime girerken beni tamamen doldurdu. Derin bir nefes alsam da hiç ses çıkmadı.

Nefes alma, konuşma hatta düşünme yetimi elimden almıştı.

Kalbimi ve ruhumu çalmıştı, onları geri almamın imkânı yoktu.

O bir hırsızdı, unuttunuz mu? Kahrolası bir hırsız.

"Siktir, siktir!" İlk darbesinin etkisiyle tüm bedeni kasıldı. Sıkı kaslarını onlara dokunmadan hissedebiliyordum.

Gözlerime yaşlar doldu. Onun tarafından doldurulduğum için olabilirdi.

Ninova

Eliyle boğazımı sıkıp nefes almama zar zor izin vermesi yüzünden olabilirdi.

Bakışlarındaki yoğunluk yüzünden.

Böylesine tamamlanmış hissetmeyeli uzun zaman olması yüzünden.

Bunların hepsi yüzünden olabilirdi.

Aiden'la olmak, karanlık tünelden geçen hız trenine binmek gibiydi. İnişleri çıkışları vardı. Karanlık ve tehlike vardı. En çok da heyecan ve hayatta olmanın coşkusu vardı.

Hayattaydım.

Aiden'layken canlı hissetmeyi hiç bırakmamıştım.

Hızını artırırken bedeni arzusunu hapsedemeyen deli bir adam gibi içime girip çıkıyordu. Arzusu bedenime doluyor, kıvılcımlar ve havai fişekler gibi içimde parlıyordu.

Biraz canımı yakıyordu, günlerce ağrım olacaktı ama o acıdan zevk alıyordum. Benimleyken kendini kontrol edememesinden zevk alıyordum.

"Seni özledim, tatlım." *Darbe.* "Dar amını özledim." *Darbe.* "Zevk iniltilerini özledim." *Darbe.* "Kahrolası inatçılığını bile özledim."

Nefeslerimiz saf, dengesiz zevkle birlikte sertçe birbirine karışıyordu. Kokularımız karışıp havayı doldururken, klor kokusunu bastırıp feromonlarımızla yer değiştirdi.

Feromonların yalnızca beynimizde olması gerekirken şu an etrafımızda dolaşması tuhaf değil miydi? Aiden'ın teninde onların kokusunu alabiliyor, dilimde tadını hissedebiliyordum.

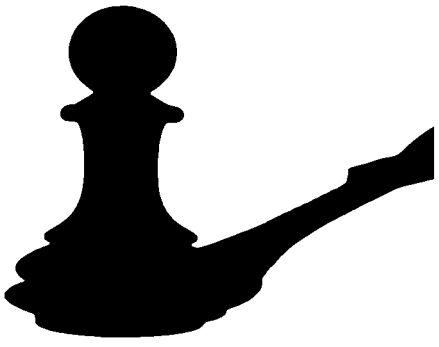
Dizlerimi yukarı itti, içimdeki hassas noktaya vururken nefesim kesildi. Sadece aletinin başı içimde kalacak kadar geri çekildikten sonra tekrar tekrar içime girip çıktı.

Ve *tekrar.*

Orgazm daha önce hissetmediğim bir güçle bana çarptı. Keskin, derin ve şiddetliydi. Haykırırken sırtım yerden yükseldi.

Aiden benimkilere değen dudaklarıyla sesleri yuttu. Orgazmım boyunca beni öpücüklere boğdu. Diliyle ağzıma, aletiyle kadınlığıma tapıyordu.

Hücumuna bir süre daha devam ettikten sonra hırladı. "*Benim.*"

Yirmi İkinci Bölüm

Elsa

Geçmiş

Ağır çantayı sürüklerken zorlandım. Her şeyi getirmem gerekiyordu. Sandviç, resimlerim ve *bütün Maltesers*ları.

Agnus amcayı, babamın haberi olmadan daha fazlasını alması için kandırmıştım.

Gri gözlü çocuk da *Maltesers*'ı seviyor olmalıydı. Çok cömertti, onları hep benimle paylaşıyordu.

Bodrum kapısının yakınında durdum, karanlık koridorlarda göz gezdirdim. Canavarlar burada dolaşıyordu ama onlardan korkmuyordum. Birinin beni takip edip Gri Göz'ü bulmasından korkuyordum.

Dün Reg amca beni az daha bulacaktı. Merdivenlerden indiğini duymasaydım ya da piposunun kokusunu almasaydım zamanında kaçamazdım.

Odamda saklanmış, gri gözlü çocuğu görememiştim.

Onu özlüyordum.

Onu tekrar görüp yanında oturmak ve bütün gece konuşmasını dinlemek için saatleri sayıyordum.

Yine de çok konuşmuyordu. O genellikle sessiz olduğu için ben sürekli konuşmak zorunda kalıyordum.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben geldim!"

Cevap yoktu.

Ninova

"Gri Göz?" Kapıyı kapatırken çantayı arkamda sürükledim. Gıcırtı, sessizliğin içinde tüyler ürperticiydi. Biraz da korkutucu.

Buraya her gelişimde, benimle buluşmak için ayağa kalktığında zincirler şangırdardı.

Işığı köşeye doğru tuttum. Çanta sürükleme sesi aniden durdu.

Köşede yatıyordu, kollarıyla yüzünü kapatmıştı.

Sadece bu da değildi.

Teninden yere kırmızılık uzanıyordu.

Kan gibi kırmızı. Çok fazla *kan* vardı.

"Gri Göz!"

Ona doğru koşarken kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsümden çıkacaktı. Ona dokunacak kadar yaklaştığımda dudaklarım titreyerek önünde çömeldim.

Kıpırdamıyordu.

Neden hareket etmiyordu?

"Gri Göz..." Terlemiş ve soğuk, titrek ellerimle onu sarstım. "Uyan. Sana *Maltesers* ve peynirli salamlı en sevdiğin sandviçi getirdim. Meyve suyu da getirdim."

Suratına yaklaştığımda feneri yere düşürdüm. Yaşlar yanaklarımı sırılsıklam ederken tuz tadı alıyordum. "Gri Göz... N-ne olur, gitme. Eli gibi gitme... Beni bırakma."

"Ben... bırakmayacağım."

"Gri Göz!"

Göz kapakları yavaşça açılsa da ayağa kalkmadı. Gözleri karanlıkta simsiyahtı. Ondan koparılan tüm duygular gibi.

Suratı solgundu, dudakları kuru ve çatlamıştı. Kan, kollarının etrafında yapışkan hâle gelmişti.

Burası çok kirliydi. Canavarlar buraya gelmeden temizlemem gerekiyordu.

Babam köpekbalıklarının kanın kokusunu uzaktan alabildiğini söylemişti, sanırım canavarlar da bunu yapabiliyordu. Gri Göz'ün kanını koklayıp ona saldırırlardı.

Ninova

Canım çok yanıyordu.

Başparmağıyla gözümün altını sildi. "Ağlama."

"Duramıyorum."

"Ağlamandan hoşlanmıyorum." Gözyaşlarımı silmeye devam etti.

"Neden?"

"Çünkü senin canın yandığında benimki de yanıyor."

"B-benim de. O yüzden ağlıyorum. Canının yanmasını istemiyorum."

"İyi olacağım, Elsa."

"Söz mü?"

Cevap vermedi. Doğrulup otururken hıçkırıyor, isteksiz nefesler alıyordum. "S-söz mü?"

"Söz veremem."

"Neden?" diye haykırdım. "Canın çok mu yanıyor? Öpeyim de geçsin."

Eğilip sargısının kenarına öpücük kondurdum. "Babam yarayı öptüğünde iyileştiğini söyler."

Gülümsedi. Zayıf, bitkin şekildeydi ancak gülümsemişti.

"Yemek yemen gerek." Çantamı karıştırıp sandviçi çıkardım.

Onu duvara karşı oturtmak vaktimi aldı. Yerleştiğinde battaniyeyi etrafına sarıp sandviçi parmaklarının arasına koydum.

"İyileşmek için onun hepsini yemelisin."

Yavaşça yedi, çok aç olup hızla yediği günler gibi değildi.

Önünde çöküp kollarımı dizlerine koyarak onu izledim. Yaralı kolu cansızca yanında duruyordu. Etrafındaki sargı çirkindi.

"Bir fikrim var!" Çantayı karıştırıp siyah kalemimi çıkardım. Ona çizdiğim evlerin resmini gösterecek, onun da çizmeyi bilip bilmediğini soracaktım.

Çünkü babama büyüdüğümde evler inşa edeceğimi söylemiştim.

Gri Göz beni yakından izlese de ben yaralı kolunu kavrarken bir şey demedi. Dudağımı ısırarak kolunu kucağıma koydum ve yaralı olmayan tarafı çizmeye başladım.

Çantama doğru koşup kirli zeminin üstünde içini karıştırdım. Harcadığım çabayla şakaklarımdan, burnumdan aşağı ter damlıyordu.

Nefes nefeseyken çantayı karıştırdım. Peçete ve su vardı. Gri Göz sürekli yaralandığından pamuk ve babamın yaralarını temizlemek için kullandığı şişeyi çalmıştım. Yaranın sarılmadan önce temizlenmesi gerektiğini söylemişti.

Kuru peçeteyle yapışkan kanı temizledim. Kan iğrençti. Tenden çıkmazdı.

Dirseğinin yanında derin bir yara vardı.

Canı çok yanmış olmalıydı.

Ağlama ihtiyacı beni ele geçirdi. Burnum sızlasa da gözlerim yansa da ağlamadım. Onun için güçlü olmalıydım.

"Biraz canın yanacak." Dudağımı ısırarak sıvıyı yarasına döktüm.

Beni yarı açık gözlerle izlerken inledi.

"Canın yandığı için üzgünüm. Çok özür dilerim." İstemesem de yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü.

Ağlamaması, canının yanmadığı anlamına gelmiyordu. Ben onun için ağlıyordum, kendim için değil...

Pamuklarla peçeteleri kullanarak, yarayı elimden geldiği kadar sıkıca sardım. Babam sıkı ve temiz şekilde sarılması gerektiğini, yoksa kötü mikropların oraya gireceğini söylemişti.

"B-bunu sana kim yaptı?" diye sordum. "Canavarlar mı?"

Kafasını salladı.

"Seni kurtaracağım. S-söz veriyorum."

Diğer eli koluma sarılıp beni aşağı çekti. Yanına uzandığımda, yaralı eli cansız şekilde aramızdaydı.

"Böyle kal," diye fısıldadı.

Ona bakıp ağlarken dudaklarım titriyor, burnum sızlıyordu. Sonsuz gibi hissettiren bir süre boyunca ağladım. Gözyaşlarım hıçkırıklara, sonra içli ağlamalara dönüştü.

Bu çirkindi, sümük ve yaşlar yüzümü kaplasa da duramıyordum.

İşim bittiğinde çizimi inceledi. "O ne?"

"Bir ok."

"Neden ok çizdin?"

"Babam, kötü hissettiğinde o enerjiyi içinde tutman gerektiğini söyler."

"Neden içeride?"

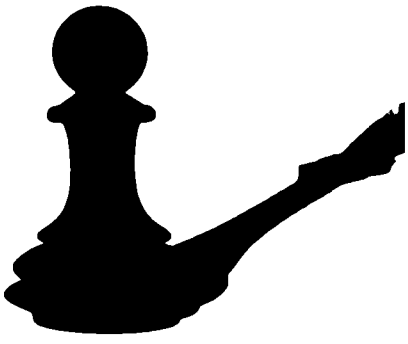
"Sonrası için depolayabilesin diye. Kötü şeyler bir nedenden dolayı gerçekleşir."

"Kötü şeyler bir nedenden dolayı gerçekleşir," diye tekrarladı, bakışları okla benim aramda gidip geldikten sonra gülümsedi.

O gülümsemeyi seviyordum.

Onu öpmek istiyordum. İyileştirmek için değil, sevdiğim için istiyordum.

Ben de öyle yaptım. Eğilip dudaklarımı ağzının kenarına bastırdım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elsa

Günümüz

İrkilerek uyandım. Saçlarım terle suratımın yan tarafına yapışmıştı. Yatakta oturarak, dizlerimi rüyadaki gibi göğsüme çektim.

Fakat o rüya değildi. Aiden'ın kolundaki yarayı aldığı zamana dair bir anıydı.

Saf duygular, o geceki yaratıklar gibi sert ve gizemli bir şekilde tenimin altına sızdı.

Dövmeler.

Ok dövmeleri, o zamanki çizimimden ilham alınmıştı.

Haklıydı. Tıpkı onun benimkinde olduğu gibi, ben de uzun zamandır onun sistemindeydim.

Her şeyi hatırlamasam da bodrumda paylaştığımız güçlü bağı bariz şekilde hatırlıyordum.

Kabul etsem de etmesem de hikâyemiz orada başlamıştı.

Eskiden birbirlerinde arkadaşlığı bulan iki çocuktuk. Gerçek şuydu ki o zaman da şimdi de birbirine sığınan iki kayıp ruhtuk.

Saate baktım, gece yarısını biraz geçmişti. Telefonumu alıp mesaj yazdım.

Elsa: Orada mısın?

Ninova

Aiden, üç gün önce havuzda yaşanan olaydan beri okula gelmemişti. Görünüşe göre, Jonathan Silver nişanını bozmasından hoşlanmamıştı ve bildiği tek yöntemle ona bedelini ödetiyordu, onu uzaklaştırarak.

Çin'e iş gezisine gitmişlerdi. Aiden, vakit buldukça düzensiz şekilde bana mesaj atıyordu.

Onu özlediğimi söylemek az kalır, hislerime hakaret etmek olurdu.

Farklılıklarımızı konuşabileceğimizi, gerçek bir konuşma yapabileceğimizi düşündüğümde Jonathan hepsini mahvetmişti.

Mesajıma cevap gelmedi.

Şu an Çin'de sabah sekizdi ancak cevap veremeyecek kadar meşgul olmalıydı.

Telefonum elimde titreyip irkilmeme sebep olduğunda uyuyakalmak üzereydim.

Aiden: Daima yanındayım, tatlım.

Kalbim, yine Aiden'a âşıkmış gibi tepetaklak olma hissini yaşıyordu.

O evreyi çoktan geçmedik mi, kalbim?

Ben cevap veremedim, ekranım başka bir mesajla aydınlandı.

Aiden: Yine kâbus mu gördün?

Tanrım. Beni çok iyi tanıyordu. Normal şartlar altında, bu saatlerde mışıl mışıl uyuyor olurdum.

Elsa: Yarı kâbus. Yarı rüya.

Aiden: Anlat bana.

Elsa: Seninle ilgiliydi.

Aiden: Sana demiştim, bir gün seni rüyalarımda gördüğüm gibi beni göreceksin. Ahlaksız bir rüya mıydı?

Elsa: Hayır.

Aiden: Yarı ahlaksız mı?

Elsa: Yarı ahlaksız ne demek ki?

Aiden: Seni yatak başlığına bağlayıp bütün gün becerdim demek.

Vücudum ısınırken yanağımın içini ısırdım.

Elsa: Hayır, öyle değildi.

Aiden: Değildi, ha? Komikmiş çünkü ben rüyamda bunu gördüm. Rüyalarımızı senkronize etmeliyiz.

Gülümsememi bastırdım. Aiden beni mesajla bile iyi hissettirebilecek ne tür bir sihir barındırıyordu?

Elsa: Bana geçmişi anlatmanı istesem, anlatır mısın?

Bunu düşünmesini, hazır olmadığımı söylemesini bekledim ancak cevabı hemen geldi.

Aiden: Ne istersen.

Titrek bir nefes vermiştim. Göğsümden ağırlık kaldıran türden bir nefesti. Tüm ağırlığı olmasa da küçük bir rahatlama vardı.

Elsa: Teşekkürler.

Aiden: Bütün gerçekleri bilene kadar bana teşekkür etme.

Ellerim telefonun etrafında yapış yapış olmuştu. Aklımın bir köşesinde, *Gerçek Kolay Değildir* isimli devasa bir kutu vardı ancak sözleri o kutuyu büyütüp kafamın alabileceğinden daha büyük hâle getirmişti.

Babamla yalnız ve Dr. Khan'la birlikte olmak üzere, kayıp anılarım hakkında konuşmuştuk. Doktorum başkalarının anlatışını duymadan kendim hatırlamam gerektiğini söylemişti, babam da buna uymuştu.

Gerçek sinsi bir şeydi. Bir cadı gibi sizi özgür bırakmadan önce büyük bir bedel istiyordu.

Bildiğim hayat küle dönebilirdi, babam ve Aiden'la olan ilişkim de buna dahildi.

Bu korkutucu düşünceyi, o gittiğinden beri sorduğum soruyu bastırdım.

Elsa: Ne zaman dönüyorsun?

Aiden: Bir haftadan az bir sürede.

Aiden: Neden? Beni mi özledin?

Yazarken düşünmedim bile. Artık paranoyamı dinlemiyordum. Aiden'a duyduğum hisleri reddetmek, yalnızca beni içeriden yok etmişti.

Elsa: Özledim.

Telefonun ekranı ismi ve ilk öpücüğümüzün fotoğrafıyla aydınlandı.

Siktir.

Arayacağını düşünmemiştim. Boğazımı temizleyerek telefonu açtım.

"Selam."

"Söyle. Duymam gerek." Sesindeki hırıltı, omurgamdan aşağı ürpertiler göndermişti. O ses ahlaksız, otoriter şeyler söylemek için yaratılmıştı.

"Neyi söyleyeyim?"

"Beni özlediğini."

"Seni özledim." Sesim alçak ve boğuktu. Bu tona ulaşabileceğimi bile bilmiyordum.

"Siktir, tatlım. Sertleştim."

Özlem beni boğazımdan kavradı. Karnımın alt kısmında karıncalanıyor, orada birikiyordu. "Öyle mi?"

"Siktir, kesinlikle öyleyim." Homurtusu sert hatta hayvaniydi.

Tanrım. Gerçek kişiliğini gösterdiğinde sesine bayılıyordum.

"Beni delirtiyorsun, Elsa."

"Ne kadar delirtiyorum?" diye sordum kendime hâkim olamayarak.

"Alt katta olmam gerekirken, bana banyoda mastürbasyon yaptıracak kadar."

Yanaklarım ateşe verilmiş gibi yanıyordu. Bütün bedenim öyleydi.

Aiden'ın sesindeki arzu bulaşıcıydı. Boğazınıza yapışıp bırakmayan türdendi.

"Konuş benimle, güzelim. Sesini duymama izin ver." Duraksadı. "Unut gitsin. Ben yanındaymışım gibi kendine dokun."

Boştaki elim çoktan tişörtümün altına uzanmış, memelerimin yumuşak tenini okşuyordu. Ağırlaşmış, sızlıyorlardı.

"Kendime nasıl dokunmamı istersin?" diye sordum.

"Kıyafetlerini çıkar." Hırıltılı sesi kulağımdan girip doğrudan merkezime ilerledi. "Ben izliyormuşum gibi yavaşça yap."

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp pamuklu şortumu çıkardım. Yumuşak kumaşa rağmen, alevlenmiş tenimde çıldırtan bir sürtünme yarattı.

Telefonu yastığın üstüne koydum, tişörtümü çıkarıp yan tarafa bıraktım.

Odadaki serin hava, sıcak tenimdeki tüyleri diken diken ederken meme uçlarım dokunulmayı isteyerek sertleşti.

"Soyundum," diye mırıldandım telefonu tekrar tutarken.

Diğer taraftan bir homurtu geldi. "Meme uçların sert mi?"

"Evet. O-onlar..."

"Onlar ne?"

"Sızlıyorlar."

"Sızlıyorlar, öyle mi?"

"Evet."

"Neden sızlıyorlar, tatlım?"

"Çünkü üzerlerinde senin ellerini istiyorlar," dedim derin bir nefes alırken.

"Benim yaptığım gibi onlara dokun." Çok otoriterdi. Duyduğum en erotik şeydi.

Başparmağım ve işaret parmağımla meme ucumu tutup sıktım. Dudaklarımdan bir inleme döküldü.

"Sana öyle dokunmuyorum," diye homurdandı.

"Ö-öyle değil mi?"

Ninova

"Hayır. Yapabildiğin kadar sertçe sık."

İniltimi bastırarak hassas meme ucumu daha sert sıktım. Aiden yapıyormuş gibi ona eziyet ettim.

Yanımda olduğunu, dudaklarının diğer meme ucumun etrafında olduğunu, onu emdiğini hayal ediyordum. Sertleşmiş ucu dişleyerek bacaklarımın arasına kıvılcımlar gönderiyordu.

"Aiden..."

"Efendim, tatlım?" Homurtusunu duymak yerine tenimde hissettim.

"Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum."

"Benim için ıslandın mı?"

"Evet." Yüzlerce kez evet. Islaklığım kalçalarımı kaplamıştı, havada yayılıyordu.

"Bacaklarını aç ve orta parmağını sırılsıklam amının içine sok."

İki kere söylemesine gerek kalmamıştı.

Parmağım içime girdiği anda sırtım yataktan yükseldi. Aiden buradaymış, uzun parmağını içime sokup beni tadıyormuş gibiydi.

"Bir parmak daha ekle."

"Ama..."

"Yap."

Ah, Tanrım. Neden emirleri bu gece beni azdırıyordu? Sözlerden daha fazlasıydı, işkence aletiydi.

Dikkatlice bir parmağımı daha ekledim. Etraflarında o kadar sıkıydım ki gözlerim geriye doğru yuvarlandı.

"Onları benim için hareket ettir, tatlım. Çıkardığın sesleri duymama izin ver."

Parmaklarımı içeri dışarı hareket ettirdim. Bütün süre boyunca Aiden'ın parmaklarını içimde çaprazlamasını hayal ediyordum. Benimkine galip gelen vücudunu. Her hareketiyle gerilen kaslarını.

"Klitorisine dokun."

Başparmağım şişmiş klitorisime dokundu. Zevk, işkence edici dalgalar hâlinde beni ele geçirdi. Telefonu yanağımla

omzum arasında tutarken, diğer elimle sert ve sızlayan meme ucumu döndürdüm.

Gözlerimi kapatarak kendimi yoğun duyguların eline bıraktım. Kendime dokunan ben olabilirdim ancak bu zevkin ardındaki ben değildim.

Aiden'ın hırıltılı emirleriydi.

İçime girip çıkan, klitorisimi okşayan ve meme uçlarımla oynayan oymuş gibiydi. Her dokunuşuyla beni sınıra daha da yaklaştırıyordu.

"Aiden... Ah, Tanrım, Aiden."

"Siktir, doğru. Tanrın."

Hızım artarken kulaklarım uğulduyor, karnım kasılıyordu. Altımdaki çarşaf, ısınmış tenimde sert ve acı verici hissettiriyordu.

"Daha sert," diye emretti. "Daha hızlı."

Emrine uydum, her hareketimle kalp atışlarım hızlanıyordu.

"Siktir." Diğer uçta nefesleri derinleşti. "Siktir!"

Benim iniltilerimi dinleyerek kendine dokunuyor olması, beni çılgına çeviriyordu.

Ayaklarının etrafında toplanan pantolonu ve iç çamaşırıyla banyonun ortasında dikildiğini hayal edebiliyordum. Sert, erkeksi şekilde aletini kavramıştı ve sinirliymiş gibi aşağı yukarı hareketlerle mastürbasyon yapıyordu. Benim bedenimin onunkini arzulaması gibi o da benimki için yanıp tutuşuyormuşçasına. Ruhunun tamamlanması için benimkine ihtiyaç duyarmışçasına.

Bu düşünceyle hareketlerim daha çılgın, kontrolden çıkmış bir hâl aldı.

"Ah... Aiden... Çok yakınım..."

"Boşalacağım." Homurdandı. "Benim için hazır mısın, tatlım?"

"Evet... Evet..." Nefesim kesilirken, dalga yıldızsız bir gecedeki kıvılcımlar gibi bana çarptı.

Haykırdım, sonra sesi bastırmak için suratımı yastığa gömdüm.

Parmaklarım ıslaklığımla kaplı hâlde hâlâ içimdeydi. Sanki beni dolduran Aiden'dı, ben değildim.

Ninova

Burada olsaydı daha coşkulu olurdu.

Aiden kendi zirvesine ulaşırken derin bir homurtu kulağıma doldu. Telefona karşı nefes nefeseydim. Keşke burada olsaydı da boşaldığında oluşan Seks Tanrısı ifadesini görebilseydim.

"Bu..." dedim nefes nefese. "Harikaydı."

"İşimiz bitmedi," dedi.

"Bitmedi mi?"

"Parmaklarını içinden çıkar."

Yaptım. "Çıkardım."

"Şimdi em. Tadını almama izin ver."

Bu düşünceyle yanaklarım alev alsa da işaret parmağımla orta parmağımı ağzıma soktum.

Kendi tadımı almak mahrem hissettiriyordu ancak Aiden gibi davranmak daha mahremdi.

Dilimi parmaklarımın etrafında dolaştırarak sesler çıkardım.

"Neyi hayal ediyorum, biliyor musun?" Alçak, derin sesi nedense daha sert emmeme sebep olmuştu.

Parmaklarımı hâlâ ağzımdayken negatif bir ses çıkardım.

"Seni dilimle becerirken, o dolgun dudaklarının aletimin etrafında olduğunu hayal ediyorum."

Bir zevk dalgası bedenimi sarstı, kendime tekrar dokunmak istedim. Aiden'ın arsız kelimelerinin üzerimde böyle bir etkisi vardı.

"Yakında, tatlım. Sana tamamen sahip olacağım."

Sesle birlikte parmaklarımı ağzımdan çıkardım. "Söz mü?"

Diğer taraftan karanlık bir kahkaha geldi. "Ah, söz veriyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aiden

Geçtiğimiz hafta boyunca, Jonathan beni yatırımcıları ve Tanrı bilir başka neler için Çin'de dolaştırdı.

Bir toplantıda daha kukla gibi oturmak zorunda kalırsam buradaki bir şeyleri yok edecektim.

Queens'le nişanı bozduğum için Jonathan böyle intikam alıyordu. Söylediğine göre, Sebastian Queens'le olan kusursuz ilişkisini lekelemiştim ve karşılığında bir şey yapmam gerekiyordu.

Gerçek şuydu ki Alicia konusunda hesap sorduğum için hâlâ sinirliydi.

İş birliği yapmamın tek sebebi, hırsını Elsa'dan çıkarmakla beni tehdit etmesiydi.

Jonathan'a savaş açmakla bir sorunum olmasa da Elsa'yı bir yıkım öznesi olarak kullanmasını izlemeyecektim.

Önce cesedimi çiğnemeliydi.

Yine de eve dönmüş olmam gerekiyordu, çoktan dönmüş olmalıydım.

Nash, Knight ve Astor sohbet grubunu beni sinirlendiren mesajlarla dolduruyorlardı.

Knight: Yani King artık yok, ha?

Nash: Öyle görünüyor.

Astor: İşte budur. Üçlü seks hayallerim gerçek olacak.

Ninova

Astor: 1'den 10'a kadar puanlarsanız, Kimmy ve Ellie'yi tavşan kostümü giymeye ikna etme olasılığım nedir sizce?

Nash: Elsa 0. Kimberly 6. Sarhoşsa 9.

Astor: Öyleyse Kimmy'yi sarhoş etsem iyi olur *sırıtan yüz*

Knight: Canına mı susadın?

O küçük pislik Astor'ın grupta konuşmasına bile şaşırmıştım. Bazen grup yokmuş gibi davranıyor, sonra da onu bilgilendirmediğimiz için kızıp duruyordu.

Uzun lafın kısası, geri dönmem ve Elsa'yı bırakacağımı düşündükleri için bile üçünü mahvetmem gerekiyordu.

Elsa'yı ancak ölürsem bırakırdım. O zaman bile öbür dünyadan ona musallat olabilmek için şeytanla anlaşma yapardım.

Ne? Onu korumam gerekiyordu.

Geçtiğimiz hafta boyunca mesajlaşmıştık, daha doğrusu cinsel mesajlar göndermiştik. Sayamayacağım kadar çok kez sesini dinleyerek boşalmıştım.

Ani ve berbat ayrılışımızdan sonra Elsa cinselliğiyle zevki konusunda daha da özgürleşmişti. Sınıfta beni düşündüğünü söyleyen bir mesaj bile atmıştı.

Kahrolası küçük baş belası.

Diğer zamanlarda son zamanlarda aklına gelen küçük anılardan bahsediyordu. Dövmem ve bodrumda benimle birlikte geçirdiği geceler gibi.

Fakat hiç annesinden ya da bana verdiği sözden bahsetmemişti.

Hafızasının büyük bir kısmı hâlâ kayıptı. Sanırım nasıl geri kazanacağını tam olarak biliyordum. Güçlü bir yöntemdi ancak elimdeki tek seçenek buydu. Ona her şeyi anlatmamı istemişti, bunu yapacaktım. Yalnızca geleneksel yolla olmayacaktı.

Elsa, o gece yaşananları hatırlamadığı sürece bir bütün ola-

mayacaktı. Kahrolası geçmişimizi hatırlamadığı sürece, beni asla tamamen kabul etmeyecekti.

Ne de olsa her şey benim yüzümden olmuştu.

Yaşadığı travmalardan dolayı hafızasını silmiş olabilirdi ancak onun sonunu getiren bendim. Elsa yaptığı şeyleri yapmamış olsaydı belki işler farklı olurdu.

Hayır.

Bu seçeneği düşünmeyecektim. Olan olmuştu. Yalnızca ona söylemek için en iyi yolu bulmam gerekiyordu.

Günün onuncu toplantısı bittikten sonra, Jonathan'ın Çinli yatırımcıları ikimizle el sıkıştı. Kapı arkalarından kapanırken kendimi koltuğa bıraktım.

Jonathan'ın Çin'deki ofisi, Londra'dakinden daha görkemliydi. Gri ve mavi dekoru, cam masası, Shangai'ın uçsuz bucaksız binalarına bakan geniş bir penceresi vardı.

Telefonumu elimde döndürdüm. "İngiltere'ye bilet alıyorum."

Jonathan cam masanın ardından gülümsedi.

Ah, sikeyim. Yüzyılın anlaşmasını yapmış gibi zaferle gülümsemesi asla iyi bir şey olamazdı.

"Biliyorsun." Parmaklarını çenesinin altında birleştirip uzun, deri sandalyesinde öne eğildi. "Ne kadar yok edilemez olursan ol, bir gün kendini yok edeceğini biliyordum."

Kafamı yana eğdim.

Alicia'nın ölümüyle ilgili gerçekleri suratına vurduğumdan beri sinirliydi. Bir şekilde intikam alacağını biliyordum. Bunun Çin'e gelmek olduğunu sanmıştım. Ne de olsa beni Elsa'dan uzak tutmuştu, geçici olsa da.

Daha akıllı olmalıydım.

Jonathan'ın geçici çözümleri, genellikle arka planda hazırlanan daha büyük plan için kamuflajlardı.

"Ne yaptın sen?" Ayağa fırladım. "Yemin ederim, eğer onu incittiysen-"

"Onu incitmeme gerek yok. Yalnızca senden uzak olmasına ihtiyacım var."

Ninova

Sol gözüm seğirdi. "Ne halt ettin, Jonathan?"

"Haklısın, Aiden. Sebastian'dan başka müttefiklerim de var. Rhodesların oy komitesinde olup Ethan'ın şirketine girmemi sağlayacağına söz veren başka bir üye var."

"Ethan Steel'in, birinin ona casusluk yapacak kadar yaklaşmasına izin vereceğini mi sanıyorsun? Gizliliğe senden daha fazla önem verir."

"Gelecekteki damadına izin verir."

Kaslarım gerilirken tısladım. "Ne dedin sen?"

"Seni ondan uzak tutamazsam, onu senden uzak tutarım." İleriyi işaret etti. "Ethan az önce kızını Kont Edric Astor'ın oğluyla evlendirmeyi kabul etti. Artık İngiltere'ye geri dönebilirsin. Elsa'yı benim için de tebrik et."

Kont Edric Astor'ın oğlu.

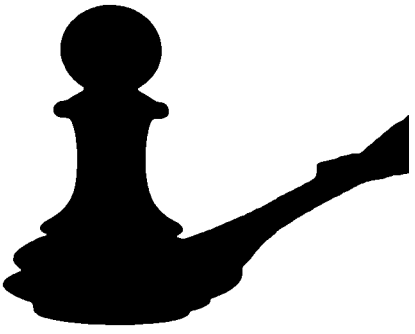
Siktir, hayır.

Hiçbir şey söylemeden ofisten çıkarken göğsüme ağırlık çöktü.

Elsa benimdi.

Kahrolası bana aitti.

Tüm dünyanın bu gerçeği öğrenme vakti gelmişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elsa

Bir şey yanlıştı.

Eve girdiğim anda kemiklerimde hissetmiştim.

Hava boğucuydu.

Knox'la Teal, Agnus ve babamla birlikte salonda oturuyordu. Kanepeler savaş meydanı gibi görünüyordu.

Babamla Agnus sessizce kahvelerini yudumluyordu. Knox düşünceliydi. Teal'ın kaşları çatılmıştı... Şaşkınlıkla mıydı? Sinirli miydi?

Üzerinde '*beni koşarken görürseniz, beni kovalayanı öldürün*' yazan bir kazak giymişti.

Genellikle alaycı yazılarına gülerdim ancak evin bugünkü havası çok tuhaftı.

Onlara yaklaşırken sırt çantamın sapını kavradım.

"Prenses." Babam, gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz gülümsedi. "Sonunda buradasın."

"Üzgünüm, Kim ve Kir'le vakit geçirdim. Birlikte film izlemeye söz vermiştik." Ayrıca yağmurda koşmayı yeni bitirmiştim. Son zamanlarda çok gergindim, rahatlamamı sağlayan tek şey koşmaktı. Elbette, sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi Kim'in evinde değiştirmiştim, yoksa babam bana rahat vermezdi. Teyzem gibi o da kalp sorunumu tehlikeye atma konusunda katıydı.

"Sorun değil." Ayağa kalktı. "Ofisimde konuşalım."

Ninova

Önümden yürüdü. Diğer üçüne son bir bakış attım. Agnus kafasını sallayarak babamı takip etmem konusunda beni cesaretlendirdi.

Knox iç çekti. "Bundan nefret ediyorum."

"Sen..." Teal boğazını temizlerken bana baktı. "Bunu düşünmelisin."

Tamam. Bu, durumu içeri girdiğim zaman olduğundan daha belirsiz yapıyordu. En iyisi babamın arkasından gidip neler olduğunu öğrenmekti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kaslarım korkuyla gerilmişti. Tepeye vardığımda telefonuma baktım.

Aiden'dan mesaj gelmediğini görünce midem düğümlendi. Nedense şu an onunla konuşmak istiyordum.

Hafta boyunca aklıma zar zor mukayyet olmuştum. Onun yokluğunda REO bomboş ve depresifti. Her köşede, her koridorda onu görüyordum. Hatta futbol antrenmanına gidip mükemmel duruşuyla gol atışını hayal etmiştim.

Aiden gidene kadar hayatımda ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum.

Zaman farkından dolayı yalnızca gecenin tuhaf zamanlarında mesajlaşabiliyorduk. Biraz bile yeterli değildi.

Yıl sonunda temelli olarak ayrılacağımızı düşününce midem bulanıyordu.

Bu düşünce nefesimi kesiyordu.

Dikkatimi dağıtmak için geceyi teyzem ve eniştemlerde yoga yaparak geçirmiştim. Atlılar, Knox, Teal ve Kim'le dışarı çıkmıştım. Fakat hiçbir şey, hiç kimse Aiden'ın yerini tutamıyordu.

Yılın başından beri sürekli hayatımdaydı, şimdi burada olmaması tam anlamıyla bir işkenceydi.

Telefonumu arka cebime koydum, sırt çantamı göğsüme bastırıp babamı ofisine kadar takip ettim. Odanın ortasındaki siyah, deri koltukta yan yana oturduk.

"Günün nasıldı?" diye sordu.

"İyi."

Babam daima günümün nasıl geçtiğini, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorardı. Bu beni çoğu gün mutlu ederken, şu an hiç keyifli değildim.

Sessiz kaldığı her dakika, anksiyete midemde birikiyordu.

"Neler oluyor, baba?"

"Fikrinin benim için her şeyden önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nereye varacağından emin olamayarak kafamı salladım.

"Bildiğin üzere Rhodesların bir oy komitesi var. Ortaklığı benim mi Jonathan'ın mı alacağına onun üyeleri karar verecek."

"Biliyorum."

Babamla Jonathan'ın savaşına burnumu sokmasam da Agnus bizi bilgilendiriyordu. İki şirket de onların lehinde oy kullanmaları için üyeleri kendi yanlarına çekiyordu.

Silver'ın babası Sebastian Queens komitenin üyesiydi. Jonathan, Aiden böyle bir zamanda nişanı bozduğu için çok sinirliydi.

Yine de uzun süredir müttefik oldukları göz önüne alınırsa Sebastian'ın oyunu Jonathan'dan yana kullanacağından emindim.

Agnus'un babamın soylu üyeleri yanına çektiğini söylediğini duymuştum. Onlardan birini ikna etmeyi başarırlarsa diğerleri de takip ederdi. Asiller birbirlerine sadıktı.

"Oy komitesinde olası, güçlü bir müttefik buldum," dedi babam.

"Gerçekten mi?" Yüzüm aydınlandı. "Kim?"

"Kont Edric Astor."

"Ah. Ronan'ın babası. Senin adına sevindim, baba."

Fakat onun yüzü hiç neşeli değildi. "Bir pazarlık yapıldı."

"Pazarlık mı?"

"Kont Astor, yalnızca dünür olursak ittifak kurmayı kabul etti. Kızımla oğlu."

Bu bilgi, şimşekleriyle yıldırımlarıyla bir kasırga gibi bana çarptı.

"Yani... Ronan'la evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Ninova

Beynim buna tamamen isyan etmeden önce bile bu düşünce aklıma yatmamıştı. Ronan arkadaşımdı, şapşallığını sevsem de hepsi buydu.

Hepsi bu.

Hayallerimdeki o değildi. Boş, sefil hissederek arzuladığım kişi o değildi.

"Ronan bunu kabul etmez," diye fısıldadım. O kadın avcısıydı, özgürlüğünü dünyadaki her şeyden çok seviyordu.

Babam sakin kaldı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. "Kont Astor, Ronan'ın istediği her şeyi kabul edeceğini söyledi."

Ah, Tanrım.

Kusacaktım.

"Ve..." Babamın bakışlarıyla buluştum. "Ona ne söyledin?"

"Seninle konuşacağımı." Babam elimi güçlü, sıcak ve güvenli eline aldı. "Seni hiçbir şeye zorlamayacağımı biliyorsun, değil mi prenses?"

Ah. Tanrıya şükür.

Babama yardım etmek istiyordum ancak asla anlaşmalı evliliği kabul edemezdim. Sevdiğim biriyle evlenmek istiyordum. Yalnızca var olarak dünyamı altüst eden biriyle.

Aiden gibi biriyle.

Bir dakika... Hayır. Bu da nereden çıkmıştı? Aiden'la evlenmek istemiyordum... değil mi? Aiden'la evlenmeyi düşünmek için bile çok erkendi.

Sakin ol, kalbim. Bu fikre sevinmeyi düşünme bile.

"Bir düşün," dedi babam. "Kararın her neyse, ona uyacağım."

Ona hemen 'hayır' demek istesem de gözlerindeki bakış beni durdurdu. Yalvarmıyordu fakat... çaresizliğe yakındı.

Babamın bu ittifaka ihtiyacı vardı.

Umutlarım tek seferde yok etmek canımı yakıyordu. Şu anda sahip olduğumdan daha fazla cesarete ihtiyacım vardı.

Bunu düşünmeyi kabul ederek odama gittim.

Çantamı sandalyeye fırlatıp yatağa çöktüm. iPod'umun oynatma düğmesine bastığımda, Bastille'in *Another Place* şarkısı havayı doldurdu.

Babamın teklifini, tam bir kaltak olmadan reddetmenin en iyi yolu neydi? Her türlü Kont Astor'ı kaybedecekti, üst sınıf tarafından düşman olarak bile görülebilirdi.

Babam geri dönüşünde çok çaba sarf etmişti. Kahretsin, resmen ölümden dönmüştü. Bütün gayretini mahvedemezdim.

Ah.

Bu çok kafa karıştırıcıydı.

Sakinleşmek için bir bardak sıcak çikolataya ihtiyacım vardı. Ah... ve ilaçlarıma. Onları almadığımı öğrenirse teyzem birazdan arayıp nutuk çekerdi.

Son birkaç gündür kalp çarpıntım artmıştı. Pes edip Dr. Albert'ı ziyaret etmem gerekecekti.

Ameliyat olmamı önermeyeceğini umuyordum. Bir ameliyat daha olma düşüncesi bile ödümü koparıyordu.

Mutfağa giderken telefonum titredi.

Aiden olabileceği düşüncesiyle kalbim yüksek sesle atıyordu. Öğrense ne derdi? Aslında ne söyleyeceğini biliyordum.

Reddetmemi söyleyecekti, reddetmezsem de benim için yapacaktı.

Aiden, babamı iyiliğini ya da Kont Astor'ın desteğini kaybetmenin onu ne kadar mahvedeceğini umursamazdı.

Aiden, istekleri konusunda arsızdı ve dünyaya orta parmağını gösterirdi.

Arayan kişinin Aiden olmadığını görünce kanım çekildi.

İti an çomağı hazırla.

Ekranı kaydırdım. "Selam, Ronan."

"Selam, nişanlım." Alaycı tonu göğsümdeki ağırlığı biraz hafifletti.

"Şaka yapmanın sırası değil."

"Şaka yaptığımı kim söyledi? Babam az önce seninle evleneceğimi söyledi. Turnayı gözünden vurdum! Yapacağımız üçlü seksleri düşünsene, Ellie. Karım olursan Kimmy katılmayı kabul eder. *Le paradis est juste ici**."

* Fransızca: Cennet tam burada. -ç.n.

Ninova

Beni görebilirmiş gibi gözlerimi kıstım. "Neden sesin kulağa bu kadar mutlu geliyor?"

"Çünkü öyleyim! Nişanlım olduğunu öğrendiğinde King'in yüzündeki ifadeyi hayal edip duruyorum," diye mırıldandı. "O kafamı baltayla koparmadan önce surat ifadesini kamerayla çekebilir miyim sence?"

İsteksizce gülümsedim. "Muhtemelen hayır."

"Öyleyse Knight ya da Nash'ten çekmelerini isterim. Arkamda bir miras bırakıyorum. Ah... ve servet. Son derece zengin, üç tane kedisi olan dullardan biri olacaksın."

Köşenin yakınında durup güldüm. "Tam bir pisliksin."

"Gördün mü? Benimle evlenmen o kadar da kötü olmayacak. Çok eğleneceğiz."

"Ciddi ol, Ronan." İç çektim. "Neden babana evlenmek istemediğini söylemiyorsun?"

"Babama hiçbir şey söyleyemem. Evimizde onun sözü kanundur."

"Yani kabul mu edeceksin?"

"Çoktan ettim. Bir kontun tek çocuğu ve vârisiyim, Ellie. Anlaşmalı evlilik yapacağım doğum belgemde yazılı. Seninle olduğu, hayat enerjimi sömürecek bir züppeyle olmadığı için şanslıyım. Bunun ne kadar korkutucu olduğunun farkında mısın?"

Onun açısından düşünmek için durdum. Ronan'ın böyle endişeleri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Daima alaycı ve umursamazdı, kimse omuzlarında taşıdığı yükü göremezdi.

"Ama ben-"

"Biliyorum." Sözümü kesti. "O şanslı piç King, önce geldi. Pislik. Fakat ben kendi tarafımda nişanı reddedemem. Bakir kalbime kılıcı saplayan sen olmalısın."

"Tam bir şapşalsın." Kahkaha attım.

"Senin de erkek zevkin çok kötü," diye dalga geçti Ronan drama havasıyla. "Şimdi müsaade edersen, kırık kalbimi esrarla, bir... ya da iki kızla iyileştireceğim."

Telefonu gülümseyerek kapattım.

Ronan'ın söz hakkı olmadığını, bunu bitiren kişi olmam gerektiğini fark edince gülüşüm soldu. Homurdandım. Babamı incitmekten başka yol yok muydu?

"Kabul edecek misin?"

Teal'ın alçak sesiyle irkildim. Orada olduğunu fark etmemiştim bile.

"Sen biliyor musun?" diye sordum.

"Agnus bahsetti." Bakışlarımla buluşmadan siyah tırnaklarını inceliyordu. "On üç, seninle evlenmeyi kabul etmiş."

Futbol antrenmanından beri Teal, Atlılar'a forma numaralarıyla hitap ediyordu.

"On birle olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim... bir nevi," dedim. "Ronan'la evlenmeyeceğim. Sadece bunu babama uygun dille söylemenin yolunu bulmalıyım."

Teal bakışlarımla buluşsa da sessiz kaldı. "Babamın Astor ailesiyle ittifak yapmaya ihtiyacı var. Kont Astor, komitedeki en yüksek unvana sahip. Babama kefil olursa herkes onun izinden gider."

"Biliyorum." Bu yüzden canım çok yanıyor, beynim fazlasıyla çalışıyordu.

"Biliyorsan, neden bir şey yapmıyorsun?" diye sordu gerçek bir merakla, bunların hepsi çok kolaymış gibi.

"Kalbimde başkası varken anlaşmalı evlilik yapamam."

"O yüzden kalbinde kimsenin olmaması daha iyi. Zayıflık gösteren kaybeder."

"Zayıflığı kime gösterdiğine bağlı, Teal."

Kafasını sertçe salladı, yanımdan geçip odasına gitti.

Arkasından gidip bugün neden normalden daha huysuz olduğunu sormak istedim ancak onu rahat bırakmayı seçtim.

Ayrıca şu an kendi kafamda çok meşguldüm.

Telefonum titredi.

Aiden'ın adını görünce kalbim neşeyle çarptı.

Aiden: Arka kapıdan çık.

Düşünmedim bile. Koridorda ilerleyip doğrudan çalışanların kullandığı arka kapıya gittim.

Dışarıya adım attığım anda, güçlü bir el ağzıma kapandı. Aldığım derin nefesin sesi teninde bastırıldı.

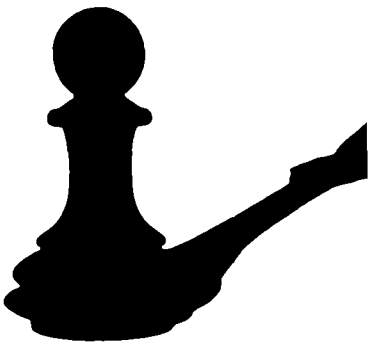
Bu sert, güçlü teni tanıyordum.

Bakışlarım bir anlığına Aiden'ınkiyle buluştuğunda heyecan kemiklerime sızdı.

Ona zar zor bakabilmiştim ki beni kaldırıp mağara adamı gibi omzuna attı.

Cıyaklayarak iki elimle sırtına tutundum. "N-ne yapıyorsun, Aiden?"

"Seni kaçırıyorum, tatlım. Vakti çoktan gelmişti."

Yirmi Altıncı Bölüm

Elsa

Kaçırılıyordum.

Biri kaçırılmaya nasıl tepki verirdi?

El kitabım falan yoktu. Aiden'la ilişkim düşünüldüğünde bir tane almalıydım.

İçten içe bir gün bunu yapacağını biliyordum. Dünyaya orta parmağını gösterip siyah atıyla beni götüreceğini biliyordum.

Eski kafalı bir haydut gibi Aiden ellerimi önümde bağlamıştı, kucağımda duruyorlardı. Yaptığı şeyi kimsenin görmemesi için ellerimi battaniyeyle kapatmıştı.

Ağzımı bantlamadığı için müteşekkir olmalıydım. Fakat bu insanların dikkatini çekerdi, Aiden bunun için fazla zekiydi.

Araba, gülle gibi hızla ilerliyordu. Aiden'ın bütün dikkati yoldaydı. Çenesinde ya da sol gözünde seğirme yoktu.

Onu tanımasaydım sakin göründüğünü söyleyebilirdim. Hatta huzurlu.

Kimi kandırıyordum ki? Aiden'la huzurlu olmak diye bir şey yoktu. Özellikle de nişan haberini aldığına eminken.

Bir saattir ne söyleyeceğimi düşünsem de kokusu ve mutlak varlığı dikkatimi dağıtıyordu.

Koyu renk pantolonunun kaslı bacaklarını sarışında, gri kazağının metal gözlerini ortaya çıkarışında kaybolmuştum. Saçları seksi şekilde dağınık olsa da yorgunluk suratını yıpratmıştı.

Ninova

Çin'den İngiltere'ye uçuşun on iki saatten çok sürdüğünü duymuştum. Çok yorgun olmalıydı. Yine de ilk önce bana gelmiş olmasından zevk duydum.

Benim için denizleri aşmıştı.

Şartlara rağmen aldığım nefesler daha derin, temiz, çok daha özgürleştiriciydi.

Ona sarılıp öpme dürtüsü, ruhum ele geçirilmiş gibi içimde debeleniyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, sakalını yanağımda hissetmek, bana sahip olmasına izin vermek istiyordum.

Tamamen.

Bu ayrılık ve ardından gelen Ronan'la evlenme teklifi sırasında bir aydınlanma yaşamıştım. Daima Aiden'a ait olmuştum, o da daima bana ait olmuştu.

On yıl önce başlamıştı, o zamandan beri devam ediyordu.

Yalnızca bunu kabul edemeyecek kadar inatçı ve korkaktım.

Aiden'ın nişan hakkında hiçbir şey söylememesi beni diken üstünde tutuyordu.

Sessizliği sözlerinden çok daha kötüydü. Sessizliği fırtına öncesi sessizlik, kasırga öncesi rüzgârdı. Depremden önce uzuvlarınızın titrediğini hissetmekti.

Biz devam ettikçe yol daha ıssız bir hâl aldı. Beni Meet Up'a götüreceğini sanmıştım ama Londra'dan ayrılıyorduk.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kaçıran kişi, rehinesine nereye gittiklerini söylemez."

Göz devirme dürtüsüne direndim. "Nişanla hiçbir alakam olmadığını biliyorsun."

Sessizlik.

"Babam yalnızca fikrimi sordu."

"Cevabın neydi?"

"Daha ona söylemedim."

"Yani kabul etmeyi düşünüyorsun."

Siktir. Bu sonuca varmasını istememiştim. "Elbette hayır."

"Aramızdaki fark ne biliyor musun, Elsa?" Sesi sert, hük-

mediciydi. "Ben her şeyimi ortaya koyuyorum ama sen kendini hiç tamamen vermedin. Birlikte olduğumuzda bile beynin sürekli kaçış planını düşünüyor."

Sözleri beni gereğinden sert vurdu.

İşte buydu.

Bunca zamandır Aiden'la benim birlikte olmamız fikriyle savaşmıştım, bilinçsizce olsa bile.

"Sana güvenmem için güçlü neden vermedin," diye fısıldadım. "Sana sebepsizce direnmedim."

"O oyunu mu oynuyoruz? Çünkü senden nefret etmek için daha güçlü sebeplerim vardı." Sesinin sakinliği tüylerimi ürpertti. "Bana çocukluğumu mahveden kadını hatırlattın ama nefretimin kazanmasına izin vermedim. Sen güvensizliğinin her defasında kazanmasına izin verdin."

"Aiden-"

"Seni seçtim, Elsa." Sözümü kesti, direksiyonu öyle sert kavradı eklemleri bembeyaz oldu. "Annemin hatırası, babam ve bildiğim her şey üzerine seni seçtim. Ama sen asla beni seçmedin."

"Nişanı kabul etmeyecektim." Etkilenmemiş gibi görünme çabalarıma rağmen sesim titredi.

"Reddetmedin de. Ben olsaydım anında reddederdim."

"Silver konusunda yaptığın gibi mi?"

"O sahteydi, sen hayatıma girmeden uzun süre önce olduğunu biliyorsun. Hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorsun." Karanlık, sert, neredeyse siyah olan gözleri benimkilerle buluştu. "Sen uygun vakti bekliyordun. Tartışmaya kapalı olması gereken bir şeyi düşünüyordun."

"Babamı incitmeden reddetmenin yolunu arıyordum. Onu yeni geri kazandım, ona ya da şirketine zarar veremem."

Hançer gibi tenimi sıyıran keyifsiz bir kahkaha attı. "Baban, şirket, yeni ailen. Hepsi önce geliyor. Öncelikler listende ben neredeyim, Elsa? Ben hepsinden sonra mı geliyorum?"

"Bu doğru değil."

Ninova

Şu an son derece sinir bozucuyken, ona hayatımın merkezi olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki?

Ona da beni böyle sinir etmesine de lanet olsun.

"Ben dünyanın diğer ucunda yanına daha çabuk gelmenin yollarını düşünürken sen *nişanını* düşünüyordun." Ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi, nişan kelimesini söylerken tısladı.

"Seni düşünüyordum, pislik herif! İçinde sen olmadığında hayatımın bomboş bir kabuk olduğunu düşünüyordum. Seni özlemeyi bırakamadığım için sınıfta eski mesajlarını okuyordum. *Seni* düşündüğüm için yağmurun altında çılgınlar gibi koşmak zorunda kaldım. Yani orada oturup aklıma sonradan gelen biri olduğunu söyleme, Aiden. Öyle olsaydın şu an böylesine acı çekiyor olmazdım."

Göğsüm ham nefeslerle, sözlerimin gerginliğiyle inip kalkıyordu. Ona bakmak istemediğim için kafamı diğer yöne çevirdim.

Araba toprak yola girdi. Birkaç saniye sarsıldıktan sonra bir ağacın altında aniden durduk. Emniyet kemerim takılı olmasaydı düşerdim.

Ona bakmayı reddedip ileriye doğru baktım. Yanaklarımın kızarıklığı yangın gibi tüm bedenime yayılıyordu.

Aiden iki parmağını çenemin altına yerleştirdi. Dokunuşu hem sert hem nazikti.

Geri çekildim. "Şu an sana kızgınım."

"Sana söylemiştim. Ben sana dokunurken birbirimize kızgın olabiliriz."

Çenemi tekrar kavrayıp beni ona bakmaya zorladığında ağzının payım vermeye hazırdım. Yüzündeki açlık beni durdurdu. Elle tutulur, saf şekildeydi. Öyle saftı ki benim açlığım da karşılık verdi.

Arzu dalgası içime dolarken, derin özlem beni merhametsiz pençelerine almıştı.

"Beni özledin, ha?" Metal gözleri parladı, neredeyse siyahtı.

"Belki."

"Belki yeterince iyi." Duraksadı. "Şimdilik."

Ninova

Başparmağı çenemi okşadığında, doğrudan sertleşen meme uçlarımda ve ıslak merkezimde hissettim.

Nefesim kesildi, tek anormal şey bu değildi. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Hastalığım yüzünden miydi, yoksa Aiden yüzünden miydi bilmiyordum.

Parmakları çenemi yukarı kaldırdı. Dudaklarımı yavaş, yumuşak bir öpücükle hapsetti.

Yumuşak olmanın sırası değildi.

Nazik olmasını, ağzımda dilediği kadar vakit geçirmesini istemiyordum. Bana *sahip olmasını* istiyordum. Ben nasıl onsuz nefes alamıyorsam, o da bensiz nefes alamıyormuş gibi beni becermesini istiyordum.

Bağlı ellerimi hareket ettirip boynundan geçirdim. Daha fazlasını isteyerek dilimi damağına doğru ittiğimde parmaklarım ensesindeki saçları kavrıyordu.

Aiden homurdanarak üstüme çıktı. Sert kasları memelerimi eziyor, beni neredeyse boğuyordu.

Çok fazlaydı.

Çok saf.

Çok... gerçek.

Koltuğun yan tarafındaki bir şeyle uğraştı, ikimiz de geriye doğru düştük.

Onu öperken gözlerim kapandı, parmaklarım ensesindeki saçlarla oynuyordu. Nefeslerimiz birbirine karışırken bir senfoni misali sert ve kontrolsüzdü. Sırtımı gererek kalçamı kasığına doğru ittim.

Bu homurdanmasına neden oldu. Derin ve hayvani şekilde.

"Siktir, tatlım. İçinde olmam gerek," diye hırlayıp kemerini çekiştirdi, neredeyse koparacaktı.

"Canını yakacağım." Kararan gözleri meydan okuyormuşçasına benimkilerle buluştu.

"Öyle mi?" diye sordum, heyecanla dolu titreyen sesimle.

"Ah, elbette." Sırıtsa da hâlâ ciddiydi. "Senin de hoşuna gidecek."

Eteğimi yukarı sıyırıp iç çamaşırımı aşağı indirdi. İçime nasıl girdiğini anlamadım ama içimdeydi. Acımasız darbesi beni esnetiyordu. Doluluğu yalnızca kadınlığımda hissetmiyordum, derin ve sert biçimde karnıma vuruyordu.

Dengemi sağlamak için ensesine tutundum, sırtım koltuktan yükseliyordu.

Darbeleri merhametsiz bir hâl alırken sözünü tutmuştu, canımı yakıyordu. Hem de çok. Yalnızca Aiden'ın verebileceği türden zevk dolu bir acıydı.

Onu günlerce içimde hissettiğim geçen haftaki sekste olduğu gibiydi. Her hareket ettiğimde, oturduğumda ya da koştuğumda içimde sürekli bir hatırlatıcıydı.

"Sana bağımlıyım. Takıntılıyım. Sana deli oluyorum." Her kelimesiyle en hassas noktama çarpıyordu.

İniltilerim, her darbesiyle ve dudaklarının ısınan tenime her dokunuşunda boğazında titriyordu.

Çeneme, ağzımın köşesine, dudaklarımın ucuna öpücük üstüne öpücük konduruyordu. Onları yalıyor, tüketiyor, *ziyafet* çekiyordu.

Zevkimin gücüyle kulaklarım çınlıyor, uzuvlarım titriyordu. Orgazm sıcaklık dalgası gibi şiddetli, kontrol edilemez şekilde beni ele geçirdi. Bu artık bedenin tatmininden ibaret değildi. Bana zevki veren kişiden ibaretti.

Kahrolası farkındalık kafama dank etti.

Mahvolmuştum.

Aiden King olmadan yaşamamın imkânı yoktu.

Bedeni kaskatı kesilip menisi içime dolarken gözlerim yaşardı. Üzerime çöktüğünde tüm ağırlığı beni kapladı.

Üzüntüden ağlamıyordum. Hayır. Mutluluk gözyaşları olabilirlerdi. Ya da kabullenme.

Aiden dirsekleri üzerinde doğruldu, tepemde derin nefesler alırken göğsünün inip kalkışı tenimde titreşiyordu. Gözyaşlarımı yaladı. Teker teker.

"Ağlama."

Bunu uzun süre önce söylemişti, değil mi? Canım yandığında onun da canının yandığını.

Ensesindeki saçları okşadım, sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca öyle kaldık.

Bir süreliğine Aiden ve ben dünyadan soyutlanmıştık.

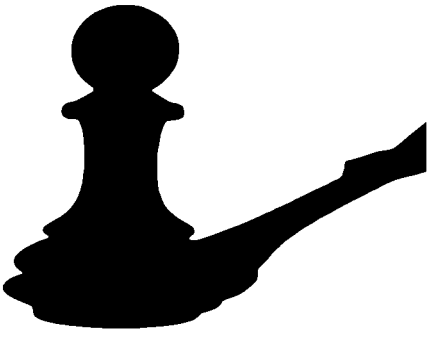
Dışarıda olduğumuzu, geçen arabaların az önce yaşananları tüm detaylarıyla görebileceğini unutmuştum. Görmedilerse bile Aiden'ın sert darbeleri yüzünden arabanın sallanışını fark etmiş olmalılardı.

Gerçek şuydu ki ne gördükleri umurumda değildi.

Umurumda olan tek şey, beni dünyadan koruyan üzerimdeki kişiydi.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım bir süre sonra.

"Şimdi her şeyin başladığı yere geri döneceğiz."

Yirmi Yedinci Bölüm

Elsa

Şimdi her şeyin başladığı yere geri döneceğiz.

O yer, burası oluyordu.

Birmingham'daki evim.

Çam ve bakır kokusu, yoğun bir sis gibi evi doldurmuştu. Soğuk, yorucu rüzgâr uzakta ıslık çalıyordu ve sarı saçlarımı yüzüme doğru savuruyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti ilerleyerek bacaklarımın titremesine neden oldu. Rüzgâr ya da soğuktan değildi.

Hayır.

Burada Aiden'la birlikte dikildiğim içindi. Bu da beni tuhaf, teninizin altına sızıp kemiklerinize dolanan türden bir korkuyla dolduruyordu.

Sağanak yağışın altındaki yaprak gibi titriyordum.

Bu, eskiden kalma korkunç bir hissi hatırlatıyordu. Dilimde acı tadı alabiliyordum. Eli, göle dalıp asla yüzeye çıkmadığında ayak parmaklarım ıslanırken kıyıda durduğum zamanı.

Bir an dokunabileceğim mesafedeydi, sonrakinde gitmişti.

Öylece. *Ölmüştü*.

Bu his beni yaktı ve boğazımı kavradı, çivileri tenimi çiziyordu. Bu his, sözsüz şekilde geçmişin kendini tekrar edeceğini söylüyordu. Bu kez Eli'ı kaybettiğim gibi Aiden'ı kaybedecektim.

"Neden buradayız?" diye sordum.

Ninova

"Gerçeği bilmek istediğini söylemiştin." Aiden dirseğime dokundu. "Bunu her şeyin yaşandığı yerde yapabilirsin."

Kafamı sallamak, Aiden'ı tutup beni en yakındaki otele götürmesini söylemek istedim.

Bir yanım buradan ve karanlık, berbat geçmişimden olabildiğinde uzağa kaçmak istiyordu.

Fakat kaçmak, bana kâbuslar ve cevapsız sorular dışında ne vermişti ki?

Korkak olmaya devam edersem hayatımın büyük bir kısmı kayıp kalacaktı. Yansımama daima kafa karışıklığıyla bakacaktım. Ya olsaydı ve neden dediğim şeyleri düşünüp duracaktım.

Artık yeterdi.

Kaçmaktan sıkılmıştım.

Korkak olmaktan bıkmıştım.

Geçmişimi açığa çıkarma vaktiydi. İyisiyle kötüsüyle.

Aiden kaldırdığı kaşıyla bana bakıyordu. "Hazır olduğunu söylemiştin."

"Hazırım." Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Yapmak istediğin şey bu mu?"

"Yapmak istediğim şey, seni yatağıma bağlayıp hareket edemeyene kadar becermek. Yapmak istediğim şey, yemek yerine amınla ziyafet çekmek ve seni menimle doldurmak."

Açık seçik görüntüler zihnime, merkezime saldırdı. Sinirlenmiş gibi yaptım. "Aiden!"

"Sen sordun." Elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladı. "Sen ihtiyaç duyduğun şeyleri öğrenene kadar isteklerim bekleyebilir."

Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı. Bazen rüya gibi olabiliyordu, anahtar kelime *bazen*di. Çok nadirdi.

"Dolambaçlı yoldan gidelim." Arka girişe doğru ilerlerken beni arkasından sürükledi.

"Neden ön kapıdan girmiyoruz? Ne de olsa bu benim evim," diye fısıldadım, sessiz olmamız gerektiğini düşünerek.

Ninova

"Babanın adamları kapıdadır, geldiğimizi ona hemen bildirirler."

Arabayı bu yüzden arazinin kapısından uzak bir yere park etmiş olmalıydı.

"Neden babam burada olduğumuzu bilmemeli?"

Sırıttı. "Seni kaçırıyorum, unuttun mu?"

"Tek sebep bu değil, değil mi?"

"Rahatsız edilmemeliyiz." Bakışları arka kapıda gezindi, sonra aralık olan kapıyı itti.

Depodan içeri girdik. Burada kimse yoktu. Agnus, şu an Birmingham'da yaşamadığımız için çalışanların çoğunun Londra'ya transfer edildiğini söylemişti.

Fakat birkaç güvenlik ve bir kâhya vardı.

Aiden'ın elini çekiştirdim. Omzunun üstünden sorgulayıcı bir bakış attı.

"Mutfaktan geçmemeliyiz. Kâhya ve kocası oradadır." Onu diğer yöne doğru çektim. "Beni takip et, gizli bir yol var."

Ben onu doğrudan doğu kulesine açılan dar koridorlarda yürütürken Aiden itiraz etmedi.

Dönemeçlerde ilerlerken tereddüt etmedim. Daha önce sayısız kez buraya gelmiştim.

Pencere olmadığından tek ışık kaynağı kulenin açıklığıydı. Duvarlar yenilenmişti ancak önceki karanlığın aynısını yansıtıyorlardı.

Bir dakika.

Depodan bodruma her gün bu yoldan gitmiştim. Soluk ten ve sarı saçlı küçük kızın gece tek başına bu dar, uzun tünellerde feneri taşıyıp ağır çantayı sürüklerken zorlanışını hayal edebiliyordum.

"Her gece seni böyle buluyordum," diye fısıldadım.

Dudakları seğirirken gülümsedi. "Tahmin ettim. Sana söylemiştim, Çocuk Elsa belalıydı."

"O zamanlar çok korkunçtu, tamamen karanlık ve sessizdi," deyiverdim. "Canavarlar beni yakalamasın diye hep şarkı söylerdim."

Ninova

"Yardımcı oldu mu?"

"Hayır. Devam etmemi sağlayan şey, koridorun sonunda seni bulacak olmamdı." Omzumun üstünden ona baktım. "Devam etmemi sağlayan şey *sendin*."

"Benim devam etmemi sağlayan da sendin." Gülümsüyor olsa da ardında neşe yoktu. Aksine biraz üzgün görünüyordu.

Bir kavşağa vardık. Düşünmeden sağa döndüm. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra metal kapının önünde durduk. Parmak iziyle açılıyordu.

Bodrum, daha doğrusu bodruma açılan merdivenler.

"İşte bu," diye mırıldandım, bacaklarımın titremesiyle savaşırken.

"Kimin parmak iziyle açılıyor?" diye sordu Aiden.

"Benim, babamın ve Agnus'un." Nefesimi verdim. "Babam hazır hissettiğimde buraya gelebileceğimi söylemişti."

"Agnus kim?"

"Babamın sağ kolu."

"Demek o."

"Onu tanıyor musun?"

"Jonathan bir iki kere ondan bahsetmişti. Ayrıca eskiden ondan hep bahsederdin."

Titreyen parmağımı kaldırdım, ekrana denk getiremedim. Kırmızı ışık bize göz kırptı.

Aiden elimi tutup parmağımı yavaşça parmak izi okuma ekranına yerleştirdi. Yeşil renk yandı.

İkimiz de içeri adım atarken derin nefesler aldık.

İşte buydu.

Geçmişimize yolculuğa çıkıyorduk.

"Bir dakika." Elini kaldırdı. "Telefonun."

Göz kırptım. "Neden?"

"Bana ver."

Kaşlarımı çatarak telefonumu çıkarıp ona verdim. Aiden kendisininkini de çıkardı, iki cihazı da kapatıp girişte bıraktı.

"Bunu neden yaptın?"

"Rahatsız edilmememiz gerek, unuttun mu?" Tekrar elimi tuttu ve içeride ilerlemeye devam ettik. Merdivenlerdeki otomatik ışık yandı. Bu yeniydi. Eskiden fenerim dışında burada hiç ışık yoktu.

Metalik kapı arkamızdan kapandığında çıkan küçük sesle sıçradım, Aiden başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

Korkmadığımı söylesem yalan olurdu. Gerçekten ödüm kopuyordu.

Karanlık, taş merdivenlerden aşağı inen her basamak Dr. Khan'la bilinçaltıma indiğimde kullandığımın aynısıydı. Aşağıya ulaştığımda bulduğum şey hoş olmayacaktı.

Sonra Aiden'ın dokunuşunu, sıcaklığını, desteğini hissettim. Burada benimle olması beni tuhaf bir huzurla dolduruyordu.

Bunu yapabilirdim.

Aiden'la bir geleceğe sahip olmak istiyorsam önce geçmişi çözmeliydim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım." Nefesimi verdim. "Korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum, temkinliyim."

"Olmalısın. Burası korkunç anılarını hatırlatıyor olmalı."

"Hayır, burası ya da burayla ilgili anılar hakkında temkinli değilim. Gerçeği öğrendikten sonra nasıl tepki vereceğin konusunda temkinliyim."

Önceden endişeliysem şu an kötü ruh hâlim tavan yapmıştı.

Merdivenlerin sonuna ulaştık. Aiden metal kapıyı açarken ciğerlerime hava dolduruyordum.

İkimiz de girişte donakaldık.

Bodrum hatıralarımdakinden daha küçüktü. O zamanlar devasa bir sahaydı; karanlık, kirli ve... korkunçtu.

Ancak insanlar travmalara böyle tepki verirdi. Her şey olduğundan daha büyük ve korkunç hâle gelirdi.

Otomatik ışık, koyu gri duvar ve zeminde parlıyordu. Köşede zincirler yoktu. Babam muhtemelen onlardan kurtulmuştu. Onların yerinde bir tuvalet vardı.

Onun dışında tüm bodrum boştu. Duvarlar da zemin de yenilenmemişti, tıpkı hatırladığım gibi görünüyorlardı.

Fakat şimdi temizdi. İdrar ve kusmuk kokusu yoktu.

Havada nem, sigara kokusunun kalıntıları vardı. Kim sigara içmek için buraya gelmişti?

Odanın ortasında dikilip bir şeyler hatırlamaya çalışarak etrafımı dikkatle inceledim.

Burası anılarla doluydu ancak benim için yalnızca anı değillerdi. Çocukluğumun değerli parçalarıydı. Onları sildiğimden beri eksiktim.

Aiden elimi bıraktı, onu görmeden önce boşluğu hissettim. Bir niyetle köşeye doğru ilerleyip duvarın önünde durdu.

Bir ürperti omurgamdan aşağı ilerleyerek ruhuma sızdı.

Bana sırtı dönük olsa da aç, susuz ve kanayan bir hâlde köşeye zincirlenmiş küçük çocuğu neredeyse görebiliyordum.

Tanrım. Sanırım bunu yapamayacaktım. Onu tutup buradan kaçmak istiyordum.

Onu korumak istiyordum.

Aslında onu gördüğüm ilk andan beri onu korumak istiyordum.

Dengesiz bacaklarımla ona doğru yürüdüm, kollarımı arkadan beline sardım.

Sıcaklığı, titreyen kalbime sızdı. Yanağımı gergin, kamçı izi ve yaralarla dolu sırtına yasladım. *Güçlü*, asla eğilmeyen sırtına.

Gözyaşlarının hücumu beni neredeyse ele geçirecekti. Ona ve yıkıcı duygulara teslim olursam sonsuza dek ağlardım.

O kız olmayacaktım.

Aiden'a yemek getirip iyi olduğundan emin olan yedi yaşındaki Elsa olacaktım.

Güçlü olacaktım.

"Bunu yapabiliriz, Aiden. Kendimize bunu borçluyuz."

Eli benimkine sarıldı. "Yanımda olduğun sürece umurumda değil."

Bir anlığına sessiz kaldık. Arkaya dönmek için hareket etmedi, ben de onu bırakmaya yeltenmedim.

Ninova

"Bana o gece ne olduğunu anlat," diye mırıldandım.

"O gece mi?"

"Yangın gecesini. Seni kaybettiğim geceyi." Titrek bir nefes verdim. "Senden duymak istiyorum."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Aiden

Geçmiş

Elsa gelmemişti.

Bütün gün beklesem de ondan bir iz yoktu.

Odada dolaşırken zincirler ardımda şangırdıyordu.

Kolumun yan tarafına çizdiği oka baktım, silinmeye başlamıştı. Onu saklamak istiyordum. Her gördüğümde, onu çizerken yüzünde oluşan odaklanmış ifadeyi hatırlıyordum. Kaşlarının arasındaki çizgiyi. Burnunun kırışmasını.

Belki de artık gelmeyecekti.

Belki Kırmızılı Kadınonu incitmişti.

Seni kurtaracağım. Yumuşak sesi kafamda yankılanıyordu. *Söz veriyorum.*

Tempom arttı. Beni burada bırakmayacağına söz vermişti, bırakmayacağını biliyordum.

Tekrar oturdum, bakışlarım kapıya kilitlenmişti.

Yaram acıyordu, sıcaklamıştım. Ter şakaklarımı ve sırtımı kaplamıştı. Yaram yüzünden miydi, yoksa hava yüzünden miydi bilmiyordum.

Kafam soğuk duvara yaslanırken gözlerim kapandı. Bir saniye. Yalnızca bir saniyeliğine öyle kaldım.

Kafamı salladım.

Ya Elsa ben uyurken gelirse?

Ninova

Şimdi gelebilirdi...

Ya da şimdi...

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü biri omuzlarımı sarsıyordu. Kırmızılı Kadın'ı düşünürken gerildim.

Hayır.

Onun elleri küçük, yumuşak değildi. Pamuk şeker ve *Maltesers* gibi kokmazdı.

Gözlerimi açtığım anda Elsa'nın sırıtan yüzü beni karşıladı. Eksik dişinin yerine yenisi çıkmaya başlamıştı.

Eğilip kollarını omuzlarıma dolayarak bana sarıldığında neşesi yoğun biçimde aramızda dalgalandı. Canım yansa da yere yığılmak üzere olsam da enerjisi bulaşıcıydı. Neden bu kadar mutlu olduğunu bilmememe rağmen gülümsemeden edemedim.

Onun mutluluğunun beni sevindirmesi tuhaf mıydı?

"Babam eve geldi!" Coşkuyla konuştu. "Annem uyuyana kadar bekleyeceğim, sonra babama seni anlatacağım. Sana yardım edecek!"

Gülümsemem soldu.

Kaşlarını çattı. "Mutlu olmadın mı?"

"Oldum."

"Öyleyse neden üzgün görünüyorsun?"

Çünkü babası bana yardım ederse onu bir daha görmeyecektim.

Annem bensiz bir gün geçirmemişti. Şimdi uzun süredir uzakta olduğum için bir daha dışarı çıkmama izin vermeyecekti. Babam da öyle yapacaktı.

Yani Elsa'yı yakın zamanda bir daha görmeyecektim.

"Gülümse." İşaret parmaklarını ağzımın kenarlarına yerleştirip çekti.

"Gitmemi istiyor musun?" diye sordum.

Çılgınca kafasını salladı. "Kanadığını, üşüdüğünü görmek istemiyorum."

"Gidersem geri gelmeyeceğim."

"Neden? Geri gelebilirsin. Biz arkadaşız." Alt dudağı titredi. "Değil mi?"

"Geri gelebileceğimi sanmıyorum."

"Babama beni sana getirmesini söylerim."

"Baban, benim babamı sevmiyor."

"Umurumda değil. Ben seni seviyorum. Babam bana sevdiğim her şeyi verir." Parmakları saçımda gezindi. "Bu gece artık canın yanmayacak. Beni bekle, tamam mı?"

Elbisesinin cebine uzandı, küçük bir paket *Maltesers* çıkarıp elime tutuşturduğunda şaşırdım. "Onları sana vereceğim."

Ayağa kalktı, sonra çömelip yanağımı öptü. "Beni bekle."

Bekledim.

O gittikten sonra kapıyı ve elime bıraktığı *Maltesers*'ı izleyerek kirli zeminde oturdum.

Onları Elsa döndüğünde yiyecektim. *Maltesers* çok tatlıydı, onları pek sevmiyordum ancak Elsa'ya bunu söylememiştim. Onlar hakkında çok hevesliydi, çikolataları yiyişini izlemeyi seviyordum. Ayrıca çikolata toplarını onunla paylaşmamı seviyordu.

Gözlerim kapandı, tenim ısınıp soğusa da uyumadım. Annemi, geri döndüğümde ne kadar mutlu olacağını düşündüm. Belki Jonathan bizi bir yere götürür, annemi mutlu ederdi.

Kapı aniden açıldı.

Ayağa kalktım. Gelen Elsa değildi.

Kırmızılı Kadın elinde tuttuğu kamçıyla içeri girdi.

Uzun, kolsuz kırmızı bir elbise giyiyordu. Altın rengi saçları omuzlarına düşüyordu, dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Topuklu ayakkabıları bile kırmızıydı.

Kan gibi.

Annem eskiden bana karanlığın gücünü anlatırdı. Gerçek canavarların meleklerden daha güzel olduğunu söylemişti.

Kırmızılı Kadın, bahçemizdeki melek kadar güzeldi.

Maltesers'ı sıkıca tutarken köşeye sığındım. Kırmızılı Kadının ayak sesleri daha da yaklaştı.

Ninova

"Eli... Annen geri döndü."

Sesi, kış geceleri gibi sakin ve karaydı. Böyle zamanlarda, annemin sıcaklığını hissedip yumuşak sözlerini duymayı diliyordum.

Eli rolü yaparsam beni incitmezdi.

"Anneni özledin mi, Eli?" Önümde dikildi, yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

"Özledim." *Annem, Alicia'yı özledim.*

Önümde çömelip kırmızı tırnaklarını yüzümde gezdirdiğinde tüylerim diken diken oldu. "Sana gölde yüzmemeni söyledim. Neden yüzdün?"

"Ü-üzgünüm."

"Bir daha yapmayacaksın, tamam mı?"

İki kez kafamı salladım.

Gülümseyip ayağa kalktı.

Bu kez sinirlenmemişti. Geri oturmak üzereydim ki durup aniden arkasını döndü, duvara doğru kaçtım.

"*O* ne?" Cıyaklayarak elimi işaret etti.

Maltesers.

Onları arkama sakladım. "H-hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme demiştim!" Sesi etrafımızda yankılandı. Elimi kavrarken tırnakları tenime battı.

Çikolata paketini tutmak için elimden geleni yaptım ancak onu elimden aldı.

"Geri ver." Ona dik dik baktım. "O benim."

"Seni küçük, nankör piç." Suratıma tokat attı.

Sert zeminde yan tarafımın üstüne düştüm, yanağım acıyordu.

"Sana her şeyi verdim, her şeyi! Ama yaptığın tek şey yalan söylemek ve yapmaman gerekirken gölde oynamak!"

Kamçının ilk darbesi sırtıma indi. Bir şey tenimi yırttığında çığlık attım.

"Annen bunu düzeltecek, Eli. Annen her şeyi düzeltecek."

Çat.

Haykırdım. Acı, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benze-

miyordu. Kolumu kestiği ya da beni zincirlediği zamanlardan daha çok acıtıyordu.

"Dur..." Ellerimle dizlerimin üstünde köşeye doğru sürünürken titriyordum.

Çat. Çat. Çat.

Devam ediyordu... ve ediyordu.

Yapışkan bir sıvı omurgamdan aşağı inerek yere damladı.

Damla.

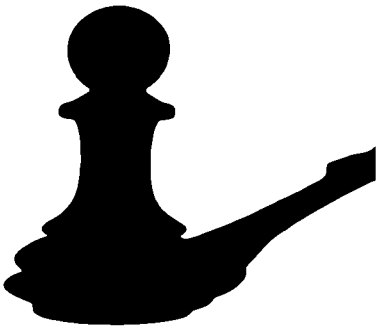
Damla.

Damla.

Gözlerim kapanırken bir yaş yanağımdan aktı.

Üzgünüm, Elsa. Sözümü tutmayacağım.

Ninova

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elsa

Aiden'ın o günü anlatışını dinledim.

Her kelime, her cümle karnımdan bıçaklanmak gibiydi. Kesilip altımızdaki zeminde kanamaya bırakılmak, depremin ortasında olup canlı canlı gömülmek gibiydi.

Birbirimize dokunmadan soğuk zeminde yere oturduk. Konuşmaya başladığından beri Aiden bana hiç bakmamıştı.

Gözlerinin önünde gelişen olayları izliyormuş gibi bakışları uzaklara dalmıştı. Sanki annem oradaydı ve küçük bir çocuğu kanayıp bayılana kadar kırbaçlıyordu.

Kendi zayıf, küçük ve savunmasız hâlini görebiliyormuş gibi köşeyi izliyordu.

Konuşmayı kestiği anda oda ağır bir sessizliğe gömüldü.

Korkutucu sessizlik.

Dünyamı sarsan sessizlik.

Dizlerimi göğsüme çekerken, saklanıp ağlama dürtüme direndim.

Bunu yapmayacaktım.

Bu Aiden'ın anısıydı, benim değildi. Acı çeken oydu, ben değildim.

Ona sırtımı döndüm çünkü uzun süre dayanamayacağımı biliyordum, paramparça olduğumu görmesini istemiyordum.

"Sonra ne oldu?" diye sordum alçak sesle.

"Orası sana ait," dedi. "Seni hatırlamaya zorlamayacağım."

Ninova

"Tamam." Uzun bir nefes verdim. "Tamam," diye tekrarladım çünkü görünüşe göre zihnim döngüde takılıp kalmıştı.

"Elsa?"

Hâlâ ona bakmıyordum, bu yüzden surat ifademi göremiyordu. Kendimi gömmek için çukur kazmamın imkânı var mıydı?

"Ne oldu, tatlım?"

Bana böyle seslendiğinde göğsümde patlamalar, kıvılcımlar oluyordu. Yaşananlardan sonra bana nasıl öyle hitap edebilirdi? Ben anneme çok benzerken; benimle olmayı bırakın, suratıma nasıl bakabiliyordu?

İşkencecisine benziyordum.

"Elsa, bana bak."

"Bakamam. Yapamam, Aiden." Kelimeleri söylerken boğuldum. "Ya eninde sonunda benden nefret edersen? Ya bir gün uyanıp bir canavarın yanında uyuduğunu fark edersen?"

"Bu asla olmayacak."

"Nereden biliyorsun? Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bana bak," diye tekrarladı ancak bu kez daha alçak, derin sesli bir emirdi.

Yanaklarımı silip ona döndüm. Gözlerindeki özlemin derinliği beni şaşırttı.

Ah, Tanrım.

"REO'ya ayak bastığın ilk gün dışında seni asla annen gibi görmedim." Elimi, güçlü ellerinin arasına aldı. "Sen bana yiyecek, içecek ve sinir bozucu *Maltesers* getiren kızsın. Kırmızılı Kadın *değilsin*."

Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı, süzülen bir balta gibi havada asılı kaldı. "Peki ya gelecekte? Ya fikrini değiştirirsen?"

"Asla, tatlım. Neden biliyor musun?" Gözyaşımı silip gözümün kenarını okşadı. "Ona çok benzesen de onun boş bakışlarına, tüyler ürpertici sesine sahip değilsin. Gözlerinde bu kıvılcım olduğu sürece, seni yalnızca *benim* Elsa'm olarak göreceğim."

Ninova

Kalbim ona olanlar yüzünden parçalanmış ve kanıyor olsa da göğsümden bir ağırlık kalktı.

Islak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Onaylayan bir ses çıkardı.

"O zamanlar şiddet yanlısı mıydım? Yani o yaştaki bazı çocuklar, antisosyal belirtiler göstermez mi?"

"Hmm. Şiddet yanlısı değildin ancak adaletsizliği kabul etmezdin. Benim gibi yalnız bir çocuk olduğun barizdi, sırf bu yüzden bağlandık. Aramızdaki fark şuydu, sen enerjini kontrol edip yönlendirmede zorluk yaşıyordun. Kabul edemeyeceğin bir gerçeklikte hapsolmuş gibiydin."

"Bunların hepsini o zaman mı fark ettin?"

"Hayır. Yıllarca seni inceledim." Kafasının yan tarafına dokundu. "Burası boş değil."

"Belli." Hafifçe gülümsedim. "Bahse varım orası çok kalabalıktır."

"İstediğin zaman tura çıkabilirsin." Göz kırptı. "Sadece bil ki bedava değil."

Sesindeki keyifle gülümsedim. "Hangi ödeme şeklini kabul ediyorsun?"

"Basit bir şey. Seks."

Şaka yollu omzumla onunkine dokundum. "Aklın hep oraya mı gidiyor?"

"Seninleyken, evet." Elimi pantolonuna götürüp parmaklarımı belirgin şişkinliğinin etrafına sardı. Dokunuşumla boğazından bir hırıltı kaçtı.

"Burada mı?" Nefesim kesildi, biri duyabilirmiş gibi sesimi alçalttım. "Burası işkence odası."

"İçinde güzel anılarımız da oldu." Sırıttı, aleti elimin altında daha da sertleşti. "Benim için ağzını açarsan onları daha da güzel yapabiliriz."

Hayır diyebilirdim.

Üstelik beni anlardı. Buraya ona oral seks yapmam için değil, hafızamı geri kazanmak için gelmiştik.

Fakat ağzım, beynimin düşündüğü gibi hareket etmedi.

Yaşadığı onca acıdan sonra ona zevk verme ihtiyacıyla dolmuştum.

Önünde dizlerimin üstüne çöktüm ve pantolonunun üstünden onu daha sert kavradım. Devam etmem için gereken tek şey zevkten inlemesiydi. Kemerini çözüp hızlı hareketlerle pantolonunun düğmesini açtım. Aletini iç çamaşırından çıkardığım anda Aiden ellerimi tuttu.

"Ne?" dedim nefes nefese, kafam karışmıştı. "Dudaklarımı aletinin etrafında istediğini sanıyordum?"

"Hâlâ istiyorum. Önce yere uzan."

"Neden?"

"Yap işte." Otoriter tonu sert ve hırıltılıydı.

Ben ne yapacağından emin olamayarak dediğini yaparken, etrafımızdaki hava birikmiş statik arzuyla doluydu.

"İç çamaşırını çıkar. Yavaşça yap ki izleyebileyim."

Bana emir verme şekli sıcaklamama neden oluyordu. Neden emirleri beni bu kadar azdırıyordu?

Parmaklarımı iç çamaşırımın iki yanına geçirerek elimden geldiği kadar yavaşça aşağı indirdim, beni günahkâr bir şekilde izleyişinde kendimi kaybediyordum. Üzerime atlayıp tenimle ziyafet çekmeye hazır bir yırtıcı gibiydi.

Çamaşırım parmaklarımdan sarkarken Aiden elini uzattı. "Şimdi, onu bana ver."

Verdim, daima oraya aitmiş gibi cebine koydu.

Bu neden çok seksiydi?

Göz temasını koruyarak pantolonuyla çamaşırını çıkardı.

Sert, zonklayan aletinin görüntüsü bacaklarımın titremesine yol açtı.

Elini aletinin kökünden başına doğru hareket ettirdi. Manzara karşısında o kadar büyülenmiştim ki dudaklarım aralandı.

"O dudakları sikimin etrafına saracaksın, değil mi tatlım?"

Aletinin ucunda parlayan meni damlasını izlerken dalgınca kafamı salladım. Onu yalamak, emmek, yutmak istiyordum.

Ninova

Karşımda yere yattı, aleti yüzümün önündeydi.

"Ağzına al."

Tereddüt etmedim.

Derin bir nefesin ardından onu alabildiğim kadar ağzıma aldım. Yalayıp emerken, parmaklarım hayalarını kavrıyordu.

Büyüklüğüne yeni alışıyordum ki soğuk hava en hassas noktama dokundu. Aiden'ın kafası eteğimin altında kaybolurken, dudakları ıslaklığımı buldu.

Bu yakın temas beni bir dakikalığına nefessiz bıraktı.

"Durma," diye hırladı girişime doğru, hafif sakalı bacak aramda sert bir sürtünme yaratıyordu.

"Sikimi emerken dudaklarıma boşalacağına söz vermiştim."

Bir ürperti merkezimi ele geçirirken, onu sırılsıklam ve hassas hâle getirdi. Aletini yalamak ve okşamak için dudaklarımla ellerimi kullanıyordum.

Aiden benimle ziyafet çekiyordu, dilini içime sokmadan önce klitorisimi uyarıyordu. Beni resmen diliyle beceriyordu.

Öylesine onunla doluydum ki rüya gibi hissettiriyordu. Onu emmeyi bırakmadım, bedenimde yarattığı uyarıcılara rağmen her şeyimi ortaya koyuyordum.

Menisi dilimi kapladı, tuzlu ve baştan çıkarıcıydı. Hızımı artırdım, yalnızca klitorisimde dişlerini hissettiğimde durdum.

Tüm bedenim ürperirken orgazm içten dışa beni tamamen ele geçirdi.

Ağzımı açarak Aiden'ın kalçalarını birkaç kez daha itmesine izin verdim. Boğazımın o kadar derin bir yerine boşaldı ki neredeyse hiç tat almadım. Yalnızca ağzımdan çıktığında geride kalan hafif tat vardı.

Pelte gibi olmuştum, zar zor hareket edebiliyor ya da düşünebiliyordum. Benden çekip çıkardığı orgazmın şiddetiyle gözlerim kapanmıştı.

"Buraya gel, tatlım."

Sürünüp kendimi Aiden'ın kollarına bıraktım. Kıyafetleri-

Ninova

miz her yerdeydi, ikimiz de yarı çıplak ve dağılmış hâldeydik ama doğru hissettiriyordu.

Çok doğru hissettiriyordu.

Eteğimi düzeltti, aletini pantolonuna geri soktu. Güçlü kolları beni sarmaladığında iyi olacağımı biliyordum.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

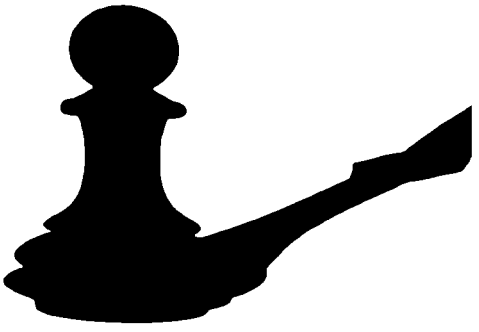
Bir flaş, havai fişek gibi kafamda patladı.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Anılar beynime öyle hızlı ve sertçe doluyordu ki yapabilsem bile onları nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Tıpkı eskiden olduğu gibi...

Ninova

Otuzuncu Bölüm

Elsa

Geçmiş

Ses çıkarmadan balkonda saklanıyordum.

Babam, işle ilgili Agnus amcayla konuşuyordu. İşi bittiğinde, ona Gri Göz'ü anlatacaktım.

Babam ona yardım ettikten sonra Gri Göz'ün evini ziyaret edecektim ve en iyi arkadaşlar olacaktık.

Agnus amca, koltukta oturan babamın yanında kaldı. O amcam oturmayı pek sevmezdi. Konuşmayı da.

Babamın ceketiyle kravatı masanın üzerine atılmıştı, yorgun görünüyordu.

Herkes Reg amcanın tahtalı köye gittiğini söylüyordu. Agnus amcama oranın neresi olduğunu sorduğumda, Eli'ın olduğu yer demişti.

Umarım cennet adı verilen o yerde Eli'a iyi bakardı.

Agnus amca babamın omzunu sıktı. "Her şey yoluna girecek, Ethan."

"Girecek, Agnus." Babam ayağa kalktı. "Girecek."

Agnus amca onu bıraktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Elsa'nın yanına." Gülümsedi. "Uzun zamandır prensesimle vakit geçiremedim."

"Önce sana söylemem gereken bir şey var."

Babam dursa da arkasını dönmedi. "Ne hakkında?"

Ninova

"Abigail. Görünüşe göre Jonathan'ın oğlunu saklıyormuş."

"*Ne?*" Babam arkasına o kadar hızlı döndü ki irkildim.

Agnus amca etkilenmemiş gibiydi, ifadesi her zamanki gibi sakindi. Bir kaya gibiydi, babamın sırtını yaslayabileceği sert bir kaya. "Reginald, onun emriyle çocuğu saklamış."

Babamın çenesi hareket etti. "Bunu neden şimdi öğreniyorum?"

"Çünkü ben de yeni öğrendim. Çalışanlardan biri bodrumun yakınlarında sesler duymuş."

"Sesler," diye tekrarladı babam. "Ne tür *sesler?*"

"İniltiler. Ağlamalar."

"Siktir." Babam masayı tekmeledi. "Sikeyim!"

"Tekrar çocuklara zarar veriyor, Ethan. Bu defa bir şeyler yapmalısın." Duraksadı. "Eğer yapmazsan bir sonraki Elsa olacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Babamın omuzları sert nefeslerle inip kalkıyordu. "Onu akıl hastanesine geri yollayacağım."

"Bu sefer, yalvarırım oradan çıkarma."

"Başından beri haklı olduğunu mu söylememi istiyorsun, Agnus? Öyle mi?"

"Ben daima haklıyım, Ethan. Beni dinleyip onunla evlenmeseydin bu durumda olmazdın."

"Onunla evlenmeseydim Elsa'ya sahip olamazdım. Seçim şansı verilse bunları tekrarlardım. Fakat bu kez, onu kendi ve herkesin iyiliği için bir yere kapatırdım."

Agnus amcanın ifadesi değişmedi. "Bir şey ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

"Eve git. Knox'la Teal'ı kontrol et ve biraz dinlen." Babam iç çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Reginald arkadan bıçaklayan bir hain olsa da kardeşindi."

"Sana ihanet eden bir kardeşim olamaz. Gitmeden önce çalışanları ve güvenliği kontrol edeceğim." Agnus amca kafasını sallayıp dışarı çıktı.

Ninova

Babam da gidiyordu.

Kahretsin. Gidip beni yatakta bulamayacaktı.

Ayrıca, Gri Göz'e yardım etmesi gerekiyordu. Ona *söz* vermiştim. Beni bekliyor olmalıydı.

"B-"

Annem içeri daldığında sözüm kesildi.

Belinde kurdeleleri olan güzel, kırmızı elbisesini giyiyordu. Vişneli parfümü, buradan bile güzel kokuyordu. Gözlerinden yaşlar aksa da üzgün görünmüyordu. O... kaybolmuş gibiydi.

Veranda kapısının arkasına saklanırken parmaklarım perdeyi kavradı.

"Abby." Babam geri çekilerek annemin odaya girmesine izin verdi.

"Ethan... S-sanırım Eli'ın canını yaktım."

"Eli'ın canını mı yaktın, nasıl?" diye sordu yavaşça.

"Onun... kanaması durmak bilmedi." Ona kırmızıya boyanmış ellerini gösterdi. "Kanaması durmadı, Ethan. Artık benimle konuşmuyordu... Sadece güçlü olmasını istedim. Çocuklarımın güçlü olmasını istemek yanlış mı? Elsa'yı o yüzden gölde yüzmeye götürmüştüm."

"Elsa'yı gölde yüzmeye mi götürdün?" Babam dişlerini gıcırdattı.

Ah, hayır. Sinirlenecekti, canavarlar gün yüzüne çıkacaktı.

Annemin gözleri canlandı, babamın masasına gidip arkasına otururken neredeyse ürperticiydi. Bir ayağını diğerinin üstüne atarken kararlı bir tonla konuştu. "Elbette, götürdüm. Yüzme bilmiyor. Eli gibi boğulmaması için ona öğretmem gerek. Zayıf olursa bir Steel olamaz."

"Abby..." dedi babam dişlerinin arasından ama derin bir nefes almak için ona arkasını döndü. "Yarın bir yere gideriz, tamam mı? Şimdi çocuğu kontrol edeceğim. Ona bir şey olursa Jonathan kafayı yer."

Evet! Babam ona yardım edecekti.

Kapıya doğru iki adım attı.

"Dur..." dedi annem titreyen sesiyle. "K-kes şunu, Ethan. Eli'ı benden alırsan seni affetmem."

"O Eli değil, Abby. Jonathan'ın tek oğlu." Kapıya doğru ilerledi. "Geri geleceğim-"

Yüksek sesli bir gürültü havada yankılandı.

Babam gerileyip sandalyeye yığıldı. Beyaz gömleğinin önünde ve arkasında büyük, kırmızı bir leke oluştu.

B-baba?

Arkasına bakarken yüzü şaşkınlık doluydu.

Annem elinde babamın silahını tutarken ağlıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki vücudu titriyordu, silah neredeyse elinden düşecekti.

"N-neden... Abby?" dedi babam. "Neden?"

"Eli'ı benden alamazsın. Sen bile, Ethan. Sen bile..." Elindeki silahla odadan çıktı.

"B-baba?"

İçeri koştum, küçük ayaklarım aniden durdu.

Kan.

Kan gölü, içinde de babam yatıyordu.

Ona yaklaşırken kulaklarım çınlıyordu. "B-baba! Beni Eli gibi bırakmayacağına söz vermiştin."

"E-Elsa..." Sert nefesler alırken yere yığıldı. "Benim... için bir şey yapman gerek, prenses."

"Ne olursa, baba."

"Agnus amcana koşabildiğin kadar hızlı koş."

"Hayır," diye hıçkırdım. "Seni bırakmayacağım."

"K-koş!"

"Baba!"

"KOŞ!"

Aniden sert eller saçımı çekti, resmen kopanıyordu.

Annemin çılgın, mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Elsa! Eli'a ne verdin? Bodruma gitmemen konusunda ne demiştim?"

"A-anne... Babam yaralı." Ağlıyordum. "Yaralı."

"Söylediklerimi yapmazsan sen de onun gibi olacaksın." Beni arkasından sürükledi.

Ninova

"Baba! Baba!" Annemin kollarında çığlık atıyordum.

"A-Abby..." derken nefesini verdi, yüzü Eli'ınki gibi soluk ve cansızdı. "Onu rahat bırak. Hiçbir şey yapmadı."

"Sağlığı için kötüyken Eli'a çikolata verdi. O yüzden uyanmıyor," diye hırladı. "Endişelenme, Ethan. Onu iyi bir kız yapacağım."

"Abby..." Babam elini bana doğru uzatmıştı. Tamamen kırmızıydı. Çok, *çok* kırmızı.

Ben de ona elimi uzattım, anneme direniyordum. "Baba!"

"B-bırak onu... Abby..."

Yüzü yaşlarla dolu olsa da gülümsedi. "Birazdan döneceğiz, tatlım. Seni seviyorum."

Annem beni ardından sürüklüyordu. Kollarında kıvranıyor, savaşıyor, ağlıyordum. Annemin gözlerindeki canavarlar bana gülüyordu. Eli'ı aldıkları gibi babamı da alacaklardı.

Sonra benim için geri geleceklerdi.

"Şimdi, Elsa." Annemin saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Eli'ı iyileştireceğiz, tamam mı?"

"Baba!" diye haykırdım. Sesim kalındı, kısılmıştı.

Eli'ı kaybettiğim gibi babamı da kaybedersem artık burada kalamazdım. Annemle, gözlerindeki canavarlarla kalamazdım.

Beni bodruma doğru merdivenlerden sürükledi. Biz yürüdükçe ayaklarım titriyordu.

Annem kapıyı tekmeleyip açarken kapı duvara çarptı. Ayaklarım taş kesildi.

Gri Göz.

Tişörtünün arkasında büyük kırmızı bir leke vardı. Yüzü duvara dönüktü, hareket etmiyordu.

Neden hareket etmiyordu?

"Uyan!" diye bağırdım. "Annemin gözlerindeki canavarlardan kaçman gerek."

Kıpırdamadı bile.

"Eli, kız kardeşin geldi." Annem yumuşak bir sesle konuşuyordu, elbisesinin cebinden bir anahtar destesi çıkardı. "Hadi, bebeğim. Dışarı çıkalım. Dışarıyı seveceksin."

Önce annemin elindeki anahtarlara, sonra Gri Göz'e baktım.

"Eli uyanmazsan annen kızacak, anladın mı?" Sesi sertleşirken, gözleri bir ileri bir geri gidiyordu.

"Onu uyandıracağım." Ellerimin arkasıyla yanaklarımı sildim. "Anahtarları bana ver, onu uyandırırım."

"Peki, canım." Anahtarları elime bıraktı. "Çok uslu bir kızsın. Babanın kızısın. Ben de öyleydim."

Onu dinlemedim. Anahtarları aldığım anda, günlerime renk katan çocuğun yanına gittim ve ayak bileğindeki zinciri çözdüm. Teni de sırtı gibi kırmızıyla kaplıydı.

"Gri Göz." Ben yanaklarını kavrarken gözyaşlarım solgun yüzüne düştü. "Gri Göz, lütfen... Sen... Söz verdin..."

Neden herkes sözünden dönüyordu? Önce Eli, sonra babam, şimdi de o.

Teni alev almıştı. Alnında terler birikmişti.

"İşin bitti mi?" diye sordu annem girişten, sesi sabırsızdı. Annemin sabrının tükenmesi kötüydü. Canavarların istediklerini yapmalarına izin verirdi.

"Lütfen... Lütfen..." Siyah saçlarını geriye doğru taradım. Terli ve nemliydi.

Kıpırdanırken gözleri yavaşça açıldı. İki kez göz kırpıp mırıldandı. "Elsa?"

"Evet, benim!" Kolunu kavradım. "Hadi, gitmemiz gerek."

Sendeleyerek ayağa kalktı, hafifçe bana yaslanıyordu.

Yavaşça anneme ulaştık. Yüzünde sakin bir ifadeyle bizi izliyordu. "Bebeklerim."

Boyu annemin sadece beline ulaşsa da Gri Göz ona dik dik baktı.

"Önden git, Eli." Ona gülümsedim. "Annemle ben arkandan geleceğiz. Değil mi, anne?"

Annem yavaşça kafasını salladı.

Gri Göz bana bakıp tısladı, "Ne yapıyorsun? Kırmızılı Kadın'ı bırakmalıyız. *Silahı* var."

"Git, Eli!" Onu girişe doğru ittim.

Ninova

"Hayır." Parmaklarını koluma geçirdi. "Birlikte gideceğiz."

"Seninle dışarıda buluşacağım," diye mırıldandım. "Yardım aldığında seni bulacağım."

"Elsa..." İfadesi acı içindeydi, sesindeki yalvarış beni neredeyse ağlatacaktı.

Ağlamadım.

Güçlü olmam gerekiyordu.

"Hatırla." Sırıttım. "Benimle evlenmeye söz verdin."

Hareket etmediğinde onu dışarı itip kapıyı arkasından kapattım.

Diğer taraftan bir darbe sesi geldi, bir tane ve bir tane daha.

İçeri gelmeye çalışıyordu ama izin vermedim. Canavarların onu almasına izin vermeyecektim.

Onu koruyacaktım.

Annem kaşlarını çatarken silahın etrafındaki parmakları gerildi. "Ne yapıyorsun? Abinin arkasından gidelim."

"O abim değil, anne. Eli cennete gitti."

Yüzü bozulurken burun delikleri genişledi. "Onun adını anmamanı söyledim."

"Eli! Eli! Eli!" diye bağırdım. "Onun adı Eli, anne. Adını söylemek istiyorum. Onun hakkında konuşmak istiyorum ve-"

Darbeyi hissetmeden önce sesini duydum.

Acı, aniden havai fişekler gibi vücudumda belirdi. Beni içten dışa yakıyordu.

"A-anne..."

Silahı bana doğrultmuştu, yüzü yaşlarla doluydu. Ben yere yığılırken yaşlar güzel elbisesine düşüyordu.

Kemiklerim altımda eziliyormuş gibiydi.

"Elsa... B-bebeğim... Çok özür dilerim. Annen ç-çok üzgün. Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Ne yaptım ben?" Yanımda çömeldi. Ellerini göğsüme bastırırken silah yere düştü.

Kan dudaklarımdan taşıyordu, annem bulanıklaşırken metal tadını aldım.

Acı beni ele geçirip tenimin altına sızdı. Canım yanıyordu,

belki de iyi olmuştu çünkü annemin gözlerindeki canavarlar gitmişti. Ortadan kaybolup annemi bana geri vermişlerdi.

Üzerime eğilip ellerini yaraya bastırırken ve göğsümü kapatmak için elbisesini yırtarken yüksek sesle ağlıyordu.

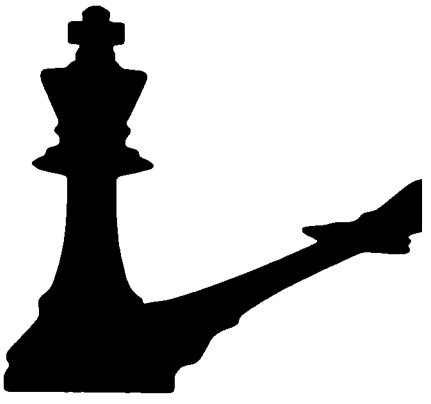
"BABAAA!" diye çığlık attı, sesi histerikti. "Hepsi senin yüzünden, baba. Beni sen bu hâle getirdin. Beni sen *öldürdün.*"

"A-anne..."

"Sus, küçük bebeğim, ağlama. Her şey yoluna girecek..." Bir eliyle göğsüme bastırırken diğeriyle silahı alıp çenesinin altına koydu. "Annen geliyor, bebeğim. Annen her şeyi yoluna koyacak, Eli."

Ardından tetiği çekti.

Ninova

Otuz Birinci Bölüm

Aiden

Günümüz

Elsa göğsümde yavaşça ağlarken kollarımı etrafına doladım. Çok uzun süredir ağlıyordu. Gözlerinden daha fazla yaş akamayacağını düşündüğümde yeni bir dalga onu ele geçiriyordu ve tekrar ona teslim oluyordu.

Geçmişini hatırladığında bunun sonuçları olacağını biliyordum.

O gün, hayatının en karanlık günüydü. İki ebeveynini ve kendinin büyük bir bölümünü kaybetmişti.

Eskiden onu kaybettiğimi sanıyordum.

Her şeyin bittiğini sanıyordum.

O gece artık sesini duyamadığım anlar, kâbuslarımın kalıcı bir parçası olmuştu.

Kırmızılı Kadın'dan, işkencelerinden daha kötüydü.

Karanlığın ortasında ışığı bulduğunuzda ve o ışık söndüğünde bu sizi mahvederdi.

Bu yüzden sonrasında dünyam kararmıştı.

Elsa sessizce ağlarken omzunu okşadım. Elim boynunun girintisinde geziniyordu, nabız noktasında durdum. Atan nabzında. Hayatta olduğunun daimi hatırlatıcısıydı, ölmediğinin.

Yara izi, göğsünde kanamanın olmadığının kanıtıydı. Par-

Ninova

lak sarı saçları, orada cansız yatarken olduğu gibi kırmızıya boyanmamıştı.

Bu yüzden o üç parçasına takıntılıydım.

Onu kendime doğru çektiğimde vücudu titredi.

Ağlamasını durdurmak, geçmişin parçalarına tutunmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Fakat yaşam halatıymışım gibi bana tutunması içimdeki canavarı uyandırıyordu.

Hayatlarımızın geri kalanında, parçalandığına şahit olan ve fırtına boyunca onu destekleyen tek kişi olmak istiyordum. Yatıştırılmaya ihtiyaç duyduğunda sızılarını rahatlatan kişi olmak istiyordum. Gözyaşlarının silinmesi gerektiğinde onları silen kişi olmak. Ayağa kalkması gerektiğinde onu ayağa kaldıran kişi.

Onun yanında olmak istiyordum, sonsuza dek.

O benimdi. *Bana aitti.*

Yalnızca bedeniyle ya da kalbiyle ilgilenmiyordum, bütün ruhunu istiyordum ki beni asla bırakamasın.

Kimileri bunun doğru olmadığını söyleyecekti ama doğru şeyi sikeyim.

Elsa'yla ben doğru şartlar altında karşılaşmamıştık. Sadece karşılaşmıştık, sonra tekrar karşılaşmıştık ve ayrılamaz olmuştuk.

Belki gün gelecek, ona nefes kadar ihtiyaç duymayacaktım. Gün gelecek, sabah uyandığımda ilk düşündüğüm şey o olmayacaktı.

Bundan şüpheliydim. O gün, yalnızca öldüğümde gelecekti.

Başparmağımı şişmiş gözlerinin altında gezdirerek yaşları sildim. Elsa dokunuşuma doğru eğilirken yavaşça gözlerini kapattı.

Siktir.

Sevgi gösterme yöntemleri, beni daima etkiliyordu. Bağımızla savaşmayı kesip bütün dünyasıymışım gibi bana sokulmasını seviyordum.

O da bensiz yaşayamıyormuş gibiydi.

Bir gün, hisleri ve beni ne kadar çok istediği konusunda

Ninova

daha açık olacaktı. Bir gün, yanımda uyanacak; geçmişimizi değil, beni görecekti.

Çok çaba ve ikna gerekecekti çünkü Elsa'nın beyni benimkinden farklı çalışıyordu. Ben yaşananları umursamıyor, yalnızca birlikte gelecek hayal ediyordum. Ancak Elsa, geçmiş tarafından rahatsız ediliyordu ve onunla barışmadığı sürece bütün olamayacaktı.

On yıldır görünmez travma ve şeytanlara zincirlenmişti. Onu tanıyordum, muhtemelen hafızasını sildiği için kötü hissediyordu.

Yaşananların üstesinden gelmesi, parçaları toplayıp hayatına devam etmesi zaman alacaktı.

Her adımında yanında olacaktım.

"Sence..." Kelimeyi hıçkırarak çıkardı, dengesiz nefesler alıyordu. "Babam onu akıl hastanesine kapatsaydı her şey farklı olur muydu?"

"Asla bilemeyeceğiz. Kararı vermek bize düşmüyordu."

Nedense bu olayı daha iyi değil, kötü yapıyordu. Gerçek şuydu ki Elsa'yla ben, Jonathan ve Ethan'ın yerinde olsaydık muhtemelen aynı yanlış kararı verirdik.

İnsan beyni, teori ya da şüphe temelli çalışmazdı. Katı şekilde durumlara bağlıydı. O zaman çocuktuk. Hiçbir şey bilmiyorduk.

Jonathan'la Ethan'ın hataları, onlara aitti. Elsa'yla ben aynılarını yapmadığımızdan emin olacaktık.

Kafasını koluma yaslayarak yaşlarla dolu, mavi gözleriyle bana baktı. "Ondan sonra sana ne oldu?"

"Silah seslerini duydum."

Nefesi kesildi. "Sen... duydun mu?"

"Kapıya vurup sana seslendim ama cevap vermedin."

Adını seslendiğim son seferdi. Parmaklarım kanayana kadar kapıya vururken göğsümün ağrıdığını hissediyordum.

"Nihayetinde kapıyı açmayı başardım. Sen ve Kırmızılı Kadın yerde yatıyordunuz." Girişin yakınındaki bir noktayı

işaret etti. "Kan gölünün içinde. Sen göğsünde kara bir delikle yan yatıyordun. Kırmızılı Kadın'ın suratının yarısı parçalanmıştı, duvara ve yere sıçramıştı ama ona ikinci kez bakmadım. Neden biliyor musun?" Tişörtünün üstünden parmaklarımı yara izine bastırdım. "Sen hareket etmiyordun."

Elini benimkinin üstüne koydu. "Onları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Öldüğünü sandım."

"Ölmedim. Buradayım, Aiden."

Öyleydi. Bu rüya ya da kâbus değildi. Burada benimleydi. Söz verdiği gibi.

"Malikâneden çıkış yolunu buldun mu?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım bayıldım. Sonra bir bakmışım, hastanedeydim ve Jonathan yanımda oturuyordu. İçerideki adamlarından biri ya da güvenlik görevlileri beni dışarı çıkarmış olmalı." Keyifsizce güldüm. "Gözlerimi açıp Alicia yerine onu gördüğümde bir sorun olduğunu anlamıştım."

Küçük elleriyle koluma sarıldı. "Alicia konusunda özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Çenesini kaldırıp hipnotize edici gözlerine baktım. "Suçlanması gereken kişi sen değilsin. Sen de mağdurdun."

Çocukken ağlamak üzere olduğundaki gibi alt dudağı titredi. "Beni mağdur olarak görmedin, Aiden. REO'ya ayak bastığım anda beni mahvedeceğini söyledin."

"O gün Kırmızılı Kadın'ın hayaletini gördüğümü sandım. Ve evet, Elsa. Sözünü tutmadığın için sana kızgındım. Beni hatırlamadığın için daha da kızgındım, bu yüzden bedelini ödemeni istedim." Sırıttım. "Sonra benim olduğuna karar verdim."

Tatlı suratı aydınlandı. "Bu büyük bir değişim."

Omuz silktim. "Olabilir."

"Ve tam bir pisliktin."

"Beni yine de seviyorsun."

Yanakları kızarsa da sessiz kaldı.

Ninova

"Söyle," derken çenesini daha sert kavradım.

"Aiden..." Gözlerindeki tereddütü görebiliyor, sesindeki titremeyi duyabiliyordum. Yakında buzdan kalesine saklanıp herkesin erişimini reddedecekti.

"Söyle, Elsa." Ses tonum sert, tartışmaya kapalı bir hâl almıştı.

İç çekti. "Seni seviyorum, Aiden. Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun, ha?"

"Evet, aptal. Ne olursa olsun."

Küçük kolunu belime sarıp yüzünü göğsüme gömdü. Çenemi altın rengi saçlarının tepesine yaslarken hindistan cevizi kokusunu içime çektim.

"Eskiden pamuk şeker ve yaz gibi kokardın," dedim ona. "Bir de kahrolası *Maltesers*."

"Hey!" Göğsümü itti. "*Maltesers*larımı aşağılama. Onları seviyorum, tamam mı? Ayrıca onları seninle paylaştığım için gururlanmalısın. Çok lezzetliler."

"Pek değil. Onları yalnızca ağzıma tıkıp durduğun için yedim."

"Seni nankör pislik."

Kıkırdarken parmaklarımı saçlarından geçirdim. "O zamandan beri hiç yemedim."

"Ben de. Çocukken onları istediğimi hatırlıyorum ama teyzemin sıkı diyeti çikolata ve şeker yememe izin vermiyordu. Enişte mden de hiç istemedim." Elsa duraksadı. "Sanırım içten içe onları yalnız yememem gerektiğini biliyordum."

"Sana *Maltesers* alacağım." Gülümsedim.

"Ben de seninle paylaşacağım."

Birkaç dakika öylece kaldık. Bir anlığına, Kırmızılı Kadın'ın bana işkence ettiği ve öldüğü bodrumda olduğumuzu unutmuştum.

Elsa'nın kanlar içinde kıpırdamadan yatan görüntüsünü unutmuştum.

Bir süreliğine yalnızca kökenimizi bulan Elsa ve ben vardık.

Onu buraya kaçırdığımda tek istediğim şey ona geçmişiyle bağını vermekti. Ne olacağını bilmemek tehlikeliydi ve

Ninova

beni yedek plansız bırakmıştı, onu kaçırıp geri dönmemek haricinde.

Bilinmeze karşı rahat değildim. Annesinin ve kendisinin mecazi ölümü pahasına beni kurtardığını hatırlarsa benden nefret edeceğini düşünmüştüm.

"Beni kurtardığına pişman mısın?" diye sordum sessiz odada.

Yıllardır kendime sorma izni verdiğim tek hassas soruydu. Beni kurtarmasaydı annesi hâlâ hayatta olurdu.

Elektrik mavisi gözleri, derin bir sevgiyle benimkilerle buluştu. "Birçok şeyden pişmanlık duyuyorum ancak seni kurtarmak asla onlardan biri değildi. Benim ışığımdın, seni korumam gerekiyordu."

"Bedeli annenin hayatı ve hafızan olsa bile mi?"

"O akıl hastalığı. Ne senin ne de benim hatam."

Başımı salladım.

Buna gerçekten inandığından şüphe etsem de kabul edecektim. Bunu tekrar konuşmak için uzun bir geleceğimiz vardı.

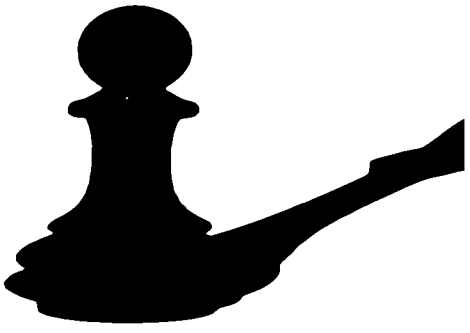
"Beni kim kurtardı sence?" diye sordu.

"Bilmiyorum. O zaman çoktan baygındım."

Derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi alt dudağını ısırdı. Eğilip onu öptüğümde kızardı.

"Annemin tetiği çektiğini hatırlıyorum ama senin sesini duyduğumu hatırlamıyorum," diye düşünceli düşünceli konuştu. "Sonra... biri beni tuttu ve..." Nefesi kesildi. "Aman, Tanrım! Orada başka biri daha vardı."

Ninova

Otuz İkinci Bölüm

Elsa

Geçmiş

Hareket ediyordum.

Zemin altımda kayarken biri beni kollarında tutuyordu.

Babam mıydı?

Hayır. Babamın yardıma ihtiyacı vardı.

Burası karanlıktı. Gözlerimi açamıyordum. Konuşamıyordum.

Yalnızca biri beni taşırken kıpırdamadan durabiliyordum. Duyabildiğim tek şey hafif ayak sesleriydi.

"İyi olacaksın. Sen Steellerin mirasısın."

Ses uzaktı, sanki diğer odadan geliyormuş gibiydi. Belki de farklı bir yerdendi?

Başım beni taşıyan kola yaslandı.

Babam. Babamı da kurtar.

Gri Göz sağ salim çıktı mı?

Bu soruları ve daha fazlasını sormak istesem de ağzım hareket etmiyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Zeminden küçük bir inilti kulaklarıma ulaştı. Ses o kadar ürpertici ve acı içindeydi ki beni delip geçti.

Annem miydi?

Hayal mi görüyordum?

Ses, kış uğultusu gibi tekrar duyuldu.

Bu kez beni taşıyan kişi durup arkasını döndü.

Ninova

"Bir türlü ölmüyorsun, değil mi?" Sesi kınama doluydu, neredeyse sinirliydi. "Bu hayatı hak etmiyorsun, Abigail. Bunu ikimiz de biliyoruz. Her şey bugün bitecek."

Bu sözlerden sonra ilerlemeye devam etti. O yürüdükçe iniltiler uzaklaştı, sessizleşti.

Saklambaç oynuyormuşuz gibi karanlık ve aydınlık arasında hapsolmuştum.

Beni taşıyan kişi yürümeye devam etti.

Babama ya da anneme seslenmek istesem de yapamadım.

Yürümeyi hiç bırakmayacağını düşünüyordum ki durup beni yumuşak bir yere bıraktı. "Onu hastaneye götür. Blair ve Jaxon Quinn'i ara, sonra uzaktan izle. Araya girme, yalnızca kızın güvende olduğundan emin ol."

Babam. Babam. Babamı kurtar.

"Malikâneyi yakıp küle çevir," dedi ses kararlı bir tonla.

"İçeride hayatta kalan var mı?" diye sordu başka biri.

"Hayır," dedi ses. "Gidiyoruz. Şimdi."

Babam.

Babam hâlâ içeride.

Annem de.

Gözlerim hafifçe aralandı. İki adam siyah kamyonetin arkasına bindi. Birisi babamın özel doktoru Dr. Shepherd'dı.

Kanlı beyaz gömlek giyen bir bedenin üzerine eğilmişti.

Babamdı.

Beni bırakma.

Babamın diğer yanında oturan adam, onu dikkatle izliyordu.

"Yak şunu," dedi kamyonetin yanında duran siyah giyimli adama.

Adam eline doğru konuştuğunda malikâne alev aldı.

Babamın yanındaki adama buğulu gözlerle baktım. Malikânenin yanışını içinde kimse yokmuş gibi ifadesiz bir suratla izliyordu. İnleyen, yardım isteyen bir insan yokmuş gibi.

"Gidelim," diye emretti. Kamyonet, ardından gelen diğer siyah arabalarla yola çıktı.

Ninova

Onun sesiydi.

Bu oydu.

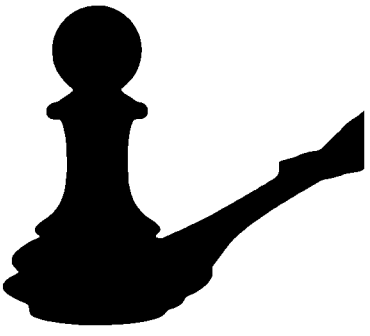
Anneme bu hayatı hak etmediğini, her şeyin bugün bitece-ğini söyleyen.

Şu an içeride olan annemi yakan.

Cennetin Eli'ı aldığı gibi babamı elimden alan.

Bunların hepsini yaparken hiçbir duygu göstermeyen.

Agnus amca.

Otuz Üçüncü Bölüm

Elsa

Günümüz

Ayağa kalkarken, kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. Agnus.

Agnus *amca*.

Yangının arkasında o vardı, annemi öldüren oydu. Kendini vurmuş olsa da henüz ölmemişti. Onun içinde olduğunu bile bile malikâneyi yakmıştı.

Bunca zamandır babamın yanındaydı, bana göz kulak olmuştu.

Ne içindi?

Bunların hepsi tamamen anormaldi.

Aiden ayağa kalkıp ceketimi omuzlarıma koydu. "Ne oldu? Önemli bir şey mi hatırladın?"

Gözlerim onunkilere odaklandığında, nefes alış verişlerim biraz sakinleşti. "Agnus'tu. Babamla beni kurtardı ama annemi öldürdü.

Kaşları çatıldı. "Annen çoktan ölmüştü."

"Hayır! İnlediğini duydum, beni bodrumdan çıkarırken o da duydu. Ama ne yaptı biliyor musun? Öylece yürüyüp gitti. Onun ölmesini istedi, Aiden. Annem içindeyken malikâneyi yaktı."

Ninova

Titriyordum, bütün bedenim aynı anda bir tür şok ve sınır krizine girmişti. "Onu öldürdü... Annemi öldürdü."

"Sakin ol, Elsa." Aiden kolumu ovarken sesi güçlü ama yatıştırıcıydı.

"Sakin olamam. Annemi öldürdü, Aiden!"

"Annen kendini vurdu," dedi dişlerinin arasından, olmayan sabrına tutunarak. "Ölmek istedi."

"Onun ölmesini istemen, annemin ölmek istediği anlamına gelmiyor."

Sol gözü seğirdi, söylediklerime anında pişman oldum. Benim sorunum neydi?

Annem, Aiden'ın gözlerinde bir canavardı. Benim için de öyleydi ancak bir noktada annem olduğu gerçeğine tutunmaya devam ediyordum. Kör edici gülümsemeye sahip, tatlı ve sevecen biri.

"Ö-özür dilerim, Aiden. Öyle demek-"

"Onun ölmesini istemedim. Sadece beni rahat bırakmasını istedim." Omuzlarını dikleştirdi. "Onsuz daha iyisin. Seni ve babanı vurdu. Onu geride bırakmak için daha neye ihtiyacın var?"

Dudaklarım titrerken ona vurup çığlık atma dürtümle savaştım.

Bunları yapmadım çünkü haklıydı.

Annem berbat hâldeydi ancak ondan tamamen nefret edemiyorsam o zaman ben de öyleydim.

Geri döndüğümüzde Dr. Khan'la konuşmam gerekiyordu.

Ya sonunda onun gibi biri olursam? Ya travmasının onun hayatını ele geçirdiği gibi benimki de hayatımı ele geçirirse?

Kapı açıldı.

Gelen kişi bodruma girerken Aiden'la yan yana dikiliyorduk. Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

Agnus.

Ceplerindeki elleriyle kapıda belirmişti.

Şimdi farklı görünüyordu, daha cani ve vahşiydi.

Babamın sağ kolu, Knox'la Teal'ın bakıcısı, kurtarıcımız Agnus aynı zamanda bir katildi.

Bu bilgi, hatlarını daha keskin, genç ve sert yapıyordu.

Saçları geriye doğru taranmıştı, soluk mavi gözleri sakin görünüyordu. Özgüvenli. Tıpkı annem içinde inlerken adamlarına malikâneyi yakma emrini verdiğinde olduğu gibi.

Ona doğru uzandım ancak Aiden korumacı şekilde elini koluma doladı.

Agnus paketinden bir sigara çıkarsa da yakmadan elinde tuttu.

Bodrumdaki sigara kokusunun kaynağı bu olmalıydı.

"Burada olacağımızı nereden bildin?" diye sordum.

"Bu kapı açıldığında bana doğrudan bildirim geliyor."

"Babam bunu biliyor mu?"

"Bilmesine gerek yok." Agnus duraksadı. "Henüz."

Babamın ona güveniyor olması, boğazımı asit gibi yakıyordu.

"Artık hatırlıyorsun sanırım," diye devam etti Agnus. "Ethan'a buraya gelirsen hatırlayacağını söyledim ama konu duygulara gelince inatçı oluyor."

"Annemi öldürdün," derken nefesimi verdim, yüzüm yanıyordu.

"Kapa çeneni, Elsa," diye fısıldadı Aiden sertçe ama yalnızca ben duyabilirdim. "Çıkış planımız yokken onu kışkırtma."

Parmaklarını koluma geçirerek beni yerimde tuttu. Etrafımızı inceliyor, muhtemelen çıkış yolu arıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Agnus, sinir bozucu bir özgüvenle. "Ethan'a mı söyleyeceksin?"

Gözlerini oymak istememe rağmen öfkemi yuttum. Bu adamın annemi dünya üzerinden sildikten sonra babamın yanında kalmış olması beni öldürüyordu.

Fakat Aiden haklıydı. Bu konuda mantıklı davranmalıydım.

"Babama söylersem ne olur?" diye sordum yavaşça.

Agnus sigarayı parmaklarının arasında döndürdü. "Abigail'in öldüğünü gördün."

Ninova

"Ölü değildi. Yardım için yalvarıyor, inliyordu."

"Ben de ona yardım ettim."

"Onu yakarak mı?"

"Ona çıkış yolu sunarak, evet. Kafasının yarısı gitmişti. Her türlü ölecekti." Annem hâlâ orada inleyerek yatıyormuş gibi zemini izledi. "Ayrıca Abigail, Eli boğulduğundan beri ölü gibiydi. Kendini ve herkesi bu acıdan kurtarma kararına saygı duydum."

"Pişman değilsin, değil mi?"

"Tek pişmanlığım, Ethan'ı onu akıl hastanesine kapatmaya daha erken zorlayamamak. Maalesef, yanlış hesaplamışım. Bunu yapsaydı ne Knox ne Teal ne de Aiden zarar görürdü. Bunu yapsaydı ikiniz vurulmazdınız ve on yıl ayrı kalmazdınız. O yüzden hayır, Elsa. Abigail'i ilk başta istemediği hayattan çekip aldığım için pişman değilim."

O bir psikopattı, değil mi?

Birini öldürdükten sonra bu kadar duygusuz olabiliyorsa bir tür psikopat olmalıydı.

Fakat onun fikirlerini dinlerken neden yaptığını sonunda anlayabiliyordum. Aiden'ın bunun doğru olduğunu neden düşündüğünü anlayabiliyordum.

Annem, babamla beni öldürmek istemişti.

Annem Eli öldüğünde annem olmayı bırakmıştı. Onunla birlikte gölde boğulmuştu. O zamandan beri hepimizi kendi cehennemine götürmeye çalışmıştı.

Onun yaşamasını istemem babamla bana bir hakaret olmakla kalmıyordu, ayrıca travmatize ettiği üç çocuğa da hakaretti; Knox, Teal ve Aiden.

On yıl önce Aiden'a verdiğim söze hakaretti.

Her şeye sahip olmayı ummuştum ancak imkânsızdı.

Öyle ya da böyle, annem kendi ailesinin bittiği gibi bizimkini de bitirecekti.

"Çok adil olduğunu düşünüyorsan," diye sordum Agnus'a. "Neden yaptıklarını babama söylemedin?"

"Senin gibi onun da Abigail'e karşı mantıksız hisleri vardı. İkinizi de vurmasına rağmen onun yaşamasını isterdi." Konuşmayı kesti, hâlâ sigarayı döndürüyordu. "On yaşımızdan beri Ethan'ın yanındayım. Deneyimlerimden biliyorum ki birine güvenmeyi bırakırsa onları hayatından tamamen çıkarır. Bunu kabul edemem."

"Ya ona söylersem?" Sesimdeki meydan okumayı silmeye çalıştım.

"Söylemeyeceksin, Elsa. Ethan çok fazla şey kaybetti. Önce Eli, sonra Abigail, sonra da hayatının on yılı. Şimdi sen, Knox ve Teal'la baştan başlayabileceğini düşünüyor. Ona gereksiz şeyler söylersen beni hayatından çıkarır ama bununla iyi baş edemez. Bunun ardındaki sebep olmak istiyorsan istediğin gibi olsun."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Yalnızca gerçekleri söylüyorum."

Gözlerimi kıstım. "Kulağa tehdit gibi geliyor."

Keyifsizce gülümsedi. "İnan bana, insanları böyle tehdit etmem. Asla tehdit etmeyeceğim birkaç insanın arasında olduğun için şanslısın."

Bir saat gibi hissettiren süre boyunca bakışma savaşı yaptık. Agnus ne irkildi ne de göz kırptı.

Kaya. Kahrolası bir kaya gibiydi.

"O haklı." Aiden bana döndü. "Steel şirketi, Agnus sayesinde ayakta kaldı. O giderse bu babana kötü yansır, özellikle de Jonathan'la rekabeti sürerken."

"Benim tarafımda olman gerekiyor," dedim ona dik dik bakarken.

"Öyleyim, tatlım. O yüzden sana duygularını bir kenara bırakıp ipleri beynine vermen gerektiğini söylüyorum." Yanağımı okşadı. "İçten içe yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu biliyorsun."

"Sana düşünmek için vakit vereceğim." Agnus sigarayı dudaklarının arasına koydu. "Ethan'ın kaybolduğunu fark etmesi

Ninova

uzun sürmeyecektir. Kapının içten açılma özelliğini devre dışı bıraktım. Burada kal ve her şeyi dikkatle düşün, Elsa."

Kapı arkasından kapandı.

Aiden girişe doğru, merdivenlerden yukarı koştu ama çok geçti. Metal kapının ışığı çoktan kırmızı parlıyordu.

Yanında durup parmağımı ekrana bastırdım. Kırmızı parlamaya devam etti.

"Siktir," diye küfretti Aiden.

"Bizi içeri mi kilitledi?" diye mırıldandım şaşkınlıkla.

"Telefonlarımız dışarıda." Aiden tekrar küfretti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Babam onu asla affetmeyecek."

"Babana söyleyeceklerini dikkatle düşünmeni istiyor." Aiden bana baktı. "Muhtemelen seni incitmek istemiyor. Ona istediğini verirsen bizi bırakır."

"Nasıl? Bizi içeri kilitledi?" Hüsranla haykırışımı bastırdım.

Manyak herif.

Sinyalleri daha önce görmediğime inanamıyordum. Sessiz kişiliğinin babama arka planda yardım etmeyi tercih etmesinden kaynaklandığını sanıyordum ancak yardım ederken bir yandan da kaos planlıyordu.

Eskiden de Agnus, ikizi ve tek ailesi olan Reg amcanın ölümü hakkında üzgün görünmüyordu.

Yalnızca Reg amcanın Jonathan'la birlik olarak ve anneme yardım ederek babama ihanet etmesini umursamıştı.

Aklıma korkutucu bir fikir geldi.

"Ya o..." Yutkundum, bu fikir bana fırtına gibi çarpmıştı. "Ya babama zarar verirse?"

"Onu zarar vermek için kurtarmadı," dedi Aiden. "Ayrıca, düşünsene. Agnus'un bütün hamleleri Ethan'a çıkıyor. Ona hiçbir zaman zarar vermeyeceğini söyleyebilirim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sırıttı, derin bir sadizm buğulu gözlerinde parladı. "Kendi türümle karşılaştığımda onu tanırım."

"Senin... türün mü?"

"Agnus'la ben aynıyız. Bize istediğimiz şeyi verdiği sürece anarşi yaratmaktan çekinmiyoruz."

"Yani anarşi mi planlıyor?"

"Bunu zaten yangınla yaptı."

"Bu yalnızca durdurulamaz olduğu anlamına gelir."

Kaşını kaldırdı. "Ben durdurulamaz biri miyim, tatlım?"

"Öylesin."

"Peki konu sen olduğunda?"

"Yine öylesin... bazen. Yani, beni önemsediğini biliyorum ama bu adil olduğun anlamına gelmiyor."

"Olmayacağım da." Basitçe geçiştirdi. "Zihninde, seni incitmek mi, yoksa korumak mı istiyorum?"

"Korumak." Düşünmemiştim bile.

Aiden başta beni incitmek istemiş olabilirdi ancak bu değişmişti. Artık canımı yakmak istemiyordu. Sadece bazen sekste yaptıkları vardı, o da ön sevişmenin parçasıydı.

Aiden artık en büyük koruyucumdu, bunu yüksek sesle kabul edebilirdim.

"Agnus benim gibi," diye her kelimeyi vurguladı. "Tıpkı *benim* gibi."

Farkındalık bir volkanın patlayışı gibi bana çarptı. "Babamı korumak istiyor."

"Aynen öyle."

Nefesim kesildi. "Sence ona karşı hisleri mi var? O... gey mi?"

"Olabilir de olmayabilir de."

"Onunla babam arasında hiçbir şey fark etmedim ama..." Herhangi şüpheli bir anı düşünmeye çalışırken sözlerim kesildi ancak hiçbir şey bulamadım, en azından dışarıdan bakarken.

"Yalnızca sağ kolu ve en yakın arkadaşı olmayı umursuyor olabilir," dedi Aiden. "Agnus gibi insanlar söz konusu olduğunda, kendileri söylemediği sürece bilemezsin."

Sözlerini düşündüm. Şimdi dönüp bakıyordum da Agnus, Knox ve Teal'ı babam istediği için yanına almıştı. Babam

Ninova

için ne kadar önemli olduğumu bildiğinden beni kurtarmış ve uzaktan izlemişti.

Bütün hareketleri babamın iyiliğine çıkıyordu.

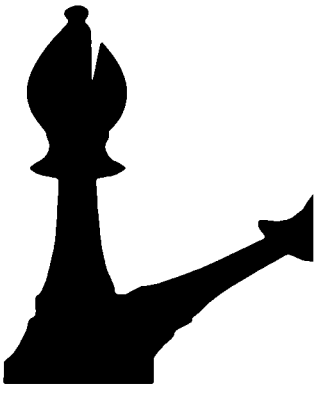
Ah, beni çıkış yolu olmadan bodruma hapsetmek hariç.

Aiden kapıyı boş yere itip dururken farkındalık beni tekrar ele geçirdi.

Kapana kısılmıştık.

Ninova

Otuz Dördüncü Bölüm

Ethan

Hayatıma dönüp baktığımda, hiçbir şey başarmadığıma dair acı bir hisse kapılıyordum.

Dünya etrafımda dönerken uyuyarak geçirdiğim dokuz yılla bir alakası yoktu.

O yıllarda, normal bir ailenin hayalini kurmuştum. Abby'nin melekleri andıran gülümsemesini, Eli'ın kahkahasını, Elsa'nın kahkahasını.

Küçük şeyler. İmkânsız şeyler.

Gerçek şuydu ki Agnus haklıydı. Akli dengesi yerinde olmayan bir kadınla aile kurmuştum, düzgün düşünemeyecek kadar âşıktım.

Çocuk sahibi olmaması gereken bir kadınla aile kurmuştum.

Elsa bunu hiç bilmeyecekti ama Eli, Abby'nin ihmali yüzünden boğulmuştu. Can yeleğini çıkarıp suya girmesini istemişti. Özgür olmasını söylemişti.

Bunların hepsini onun cenazesinde bana itiraf etmişti.

Belki de Abby, bu yüzden onun ölümünden sonra aklını tamamen kaybetmişti.

Özgürlük anlayışı hepimizinkinden farklıydı.

Abby küçük yaştan beri sorunlu hâldeydi. Paramparçaydı ama gülümserdi. Masumdu ama vahşi olmak isterdi.

Farklıydı, tam da bu yüzden ondan hoşlanmıştım. Nihayetinde beni yakan ateşe doğru çekilen bir güveydim.

Ninova

Geçmişi tekrar yaşayabilseydim Elsa doğduğu anda Abby'yi bir yere kapatırdım. Terapistin tavsiyelerine uyar, onu çocuklardan uzak tutardım.

İşin aslı şuydu ki bencildim ve şimdi bencilliğimi düzeltmenin yolu yoktu.

Bu yüzden kırk dört senelik hayatımda hiçbir şey başarmamış gibi hissediyordum. Yaptığım işler ve ekonomik başarı sayılmazdı. On yıl önce çalışanlarımı yangından bile koruyamamıştım.

Fakat Teal'a bakıp sözlerini işitirken yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. Çok şey başarmamış olabilirdim ancak en azından onunla Knox'u kurtarmıştım. Elsa'dan sonra hayatıma giren en güzel şeylerdi.

Ve Agnus.

Teal'ın konuşmayı bitirmesini bekledim. Hızlı konuşuyor, kelimeleri yutuyordu ve aklındakileri dile döküyordu.

Teal konuşkan değildi ancak konuştuğunda nasıl duracağını bilmiyordu. Devam etmesine izin verdim çünkü akışını bozarsam düşünce bütünlüğünü kaybedecekti.

"Bunu yapmana gerek yok," dedim ona konuşmayı bitirdiğinde. "Başka bir yol bulurum."

"Hayır." Ayağa kalkarken tepindi. "Ben varım, baba. Kararımı verdim."

"Daha dikkatli düşün, Teal."

"Düşündüm. Bu yüzden seninle konuşuyorum. Bunu yapmak istiyorum."

"Neyi?" Knox içeri daldı, Teal'ın sandalyesinin kolçağına oturdu.

Kafamı salladım. Bu çocuk baş belasıydı. Son derece hayat dolu ve enerjikti, bazen beni deli ediyordu.

Sürekli en iyi oğlum olmak istediğini söyleyip duruyordu, araya girmemeleri için Elsa'yla Teal'ı tehdit ediyordu. Zaten en iyi oğlumdu, yalnızca enerjisini kaybetmemesi için ona söylemiyordum.

Knox'un, istediğini aldığında ilgisini kaybetme gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

"Ne yapacaksın, T?" Kardeşinin saçlarını çekiştirdi. "Babamın, göbek deliğini deldirmene izin verdiğini söyleme."

"Göbek deliğini deldirmek mi?" Ona baktım.

Yanakları kızarırken dirseğiyle Knox'a vurdu.

"Hay aksi. Bunu bilmiyor muydun?" Bana sırıttı. "Söylediklerimi unut."

"Tenini deldirmek falan yok, Teal," dedim ona sert bir sesle.

Hâlâ keskin objelerin travmasını yaşıyorlardı, Teal'ınki Knox'unkinden daha derindi. Cesur bir tavır takınsa da bunu yapmasına izin vermeyecektim.

"Defol git, Knox." Ona dik dik baktı, Knox sadece omuz silkti.

"Elsa nerede?" diye sordum. "Kararını ona söylemeliyiz."

"Ah, dün akşam dışarı çıktı," dedi Knox.

"Dışarı mı çıktı?" Bunca zamandır odasında olduğunu sanıyordum. Bu yüzden onu rahatsız etmek istememiştim.

"Aiden King onu arabasıyla alıp götürdü." Knox kaşlarını oynattı. "Komşuyla flört ederken onları gördüm. Eh, yani komşuyu selamlarken."

Aiden King onu alıp götürdü.

Kaslarım gerildi. Onu bütün gece için nereye götürmüş olabilirdi?

Elsa'yı aradım. Telefonu açmadı.

Siktir.

"Sende arkadaşlarının numarası var mı?" diye sordum Knox'a.

"Bir saniye." Telefonunu çıkarıp bir şey yazdı, sonra kulağına götürdü. "Hey Ro, Aiden'ı gördün mü?"

Sessizlik.

"Anlıyorum, anlıyorum. İyi saklan. Sonra konuşuruz, dostum." Telefonu kapatıp bana döndü. "Kimse onu görmemiş. O

Ninova

da telefonunu açmıyor. Ronan, Aiden her an kafasını koparmaya gelebileceği için evinde saklandığını söyledi."

Bu kötüydü.

Aiden da telefonunu açmıyorsa bu iki anlama gelebilirdi.

Kaçmışlardı.

Ya da kaçırılmışlardı.

Olasılıkları düşünürken çenemi sıvazladım. Aiden'ın karakteri sinir bozucu derecede Jonathan'ınkine benzese de Elsa'yı incitmezdi. Ofisimdeyken gözlerinde gördüğüm sevgi ve sahiplenmeyle bunu yapamazdı.

Ayrıca Elsa da bana haber vermeden gitmezdi.

Geriye tek seçenek kalıyordu: Onlara bir şey olmuştu. Onların isteğiyle ya da istekleri dışında.

Kahretsin.

Telefonumda gezindim, öldüğüm güne kadar aramak istemediğim kişinin ismini buldum.

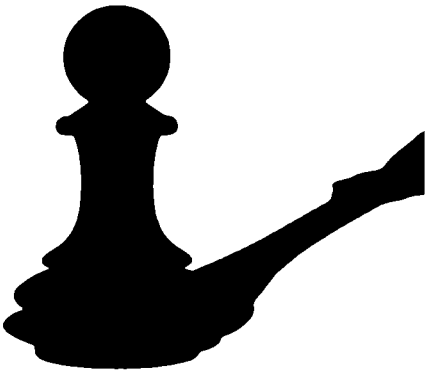
Arkadaşlığımız bir nedenden dolayı düşmanlığa dönmüştü. İkimiz de kaybetmekten nefret ediyor, bir numara olmak için elimizden geleni yapıyorduk.

Fakat kaderin hayatlarımıza müdahale ederken komik yolları vardı.

Numarasına bastım. İki çalıştan sonra açtı. "Yenilgiyi kabullenmeye hazır mısın?"

"Bir sorunumuz var, Jonathan."

Duzenleme
Ny.Ozlem

Otuz Beşinci Bölüm

Elsa

Günlerce gibi gelen süre boyunca burada oturduk. Aiden'ın saatine göre yalnızca bir gün olmuştu.

Otuz beş saattir buradaydık, daha da devam ediyordu.

Her şeyi yapmıştık. Kapıyı denemiştik, çığlık atmıştık, daha çok ben çığlık atmıştım. Fakat birinin yardıma geleceğine dair işaret yoktu.

Annemin bu yeri seçmesinin bir nedeni olduğu belliydi. Doğu kanadının en uzak noktasındaydı, kimse buraya gelmezdi ve bir şekilde sesleri engellediğine emindim.

Son birkaç saattir enerjim azalıyordu. Musluk suyu dışında hiçbir şeyimiz yoktu.

Yemek yoktu. Battaniye yoktu. Tıpkı on yıl önceki gibiydi.

İçerisi soğuk olmasa da kapı Agnus'un ardından kapandığından beri uzuvlarımda hafif bir titreme vardı.

Göğsümde de bir gerginlik vardı, boğucu ve şiddetliydi. Düşünüyordum da Aiden bana mesaj attığında ilaçlarımı almadan evden kaçmıştım.

Lütfen şimdi sorun çıkarma, kalbim. Çok kötü bir zaman.

Aiden sırtını duvara dayayıp yere oturmuştu, ben de uzun ve güçlü bacaklarının arasına yerleşmiştim. Sırtım onun göğsüne yaslıydı, kafamı sert omzuna dayamıştım.

Böylesine sert bir kasın bu kadar rahatlatıcı olması tuhaftı.

"Belki bizim için geri gelmeyecektir," diye fısıldadım ses-

Ninova

sizliğe doğru. "Belki de yolundan çekilmemin daha iyi olduğuna karar vermiştir."

"Gelecek."

"Nereden biliyorsun? Ya kaza geçirip ölürse ve bizi aramaya kimse gelmezse?"

"Dramatik davranıyorsun, tatlım."

"Bu bir olasılık."

Kafamı kaldırıp onu dikkatle izledim; ifadesiz suratını, rahat gözlerini. Nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Ben umudumu kaybedip titrerken ve volta atarken, sanki pikniğe gelmişiz gibi orada oturuyordu.

Benden daha soğukkanlı olduğunu kabul ediyordum ama bu ölüm kalım meselesiydi. Kafam, bundan aylar sonra çürümüş ve kokuşmuş cesetlerimizi bulacaklarına dair korkunç görsellerle doluydu.

Gözlerime yaşlar doldu. Ölmek istemiyordum. Şimdi olmazdı.

Travmamı aşmaya hazırken, hayatımın kontrolünü nihayet elime almışken olmazdı.

"Hey." Aiden'ın uzun parmakları yüzümü kavrayıp titreyen çenemi okşadı.

"Ölümü düşünmeden duramıyorum."

"Öyleyse kafanı başka şeylerle meşgul edelim." Sırıttığında, sızlayan kalbim kıvılcımlarla çarptı.

"Ne gibi?"

"Küçük, meraklı bir kedi olduğun için bana istediğin soruları sormana izin vereceğim."

Gözlerim büyüdü. "İstediğim her soruyu mu?"

Kafasını salladı.

Vay canına. Şeytana göre bu büyük bir teslimiyetti.

Doğrulduğumda sırt çantam onun dizine yaslandı. "Ve hepsini cevaplayacaksın."

Bundan emin olmalıydım çünkü Aiden'ın manipülatif kelimeleriyle, 'bana istediğin soruları sorabilirsin' aslında cevap vermeyeceği anlamına gelebilirdi.

Aklımı okuyormuş gibi sırıtışı büyüdü. "Hepsini bir şartla cevaplayacağım."

Elbette.

Burnumdan soludum. "Ne?"

"Cevapladığım her soru karşılığında bir parça kıyafetini çıkaracaksın."

"Hey! Bu adil değil."

Omuz silkti. "Teklif var, ısrar yok."

Anlaşmanın onun lehine sonuçlanacağını bilmeliydim.

Ceketim kucağında duruyordu. Onu geri almayı denedim. Alabildiğim tüm kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Aiden ceketimi geri çekti. "Bunu zaten çıkarmıştın. Sayılmaz."

Pislik.

İç çamaşırım erken saatlerdeki sevişmemizden beri cebinde olduğu için geriye üç parça kıyafetim kalıyordu; gömleğim, eteğim ve sutyenim.

Üç parça, üç soru.

Ona dik dik baktım.

Şerefsiz herif bunu dikkatle düşünmüş olmalıydı.

Yine de oynayacaktım. Haklıydı. Kafamı içinde dolaşan karanlık düşüncelerden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Aklım sormak istediğim sorularla dolu olsa da onlardan hep kaçınmıştı. İlki kolaydı.

"Alicia'yı özlüyor musun?" diye sordum.

Bir anlığına derin düşüncelere dalmış gibi göründü. "Bazen evin içinde yürürken onun evde olmasının nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Fakat hâlâ Jonathan'la evli olacağını hatırlıyorum çünkü ona deli gibi âşıktı. Sonra merak etmeyi bırakıyorum."

Bu ilginçti.

Aiden'ın empati yoksunluğu, mantıklı ve duygusuz yirmi dört yaşında birinin zihninde olmak gibiydi. Bu zihin yapısı, annesini doğru düzgün özlemesini de engelliyordu çünkü hayatını Jonathan'ın karısı olarak sürdürürse acı çekeceğini düşünüyordu.

Ninova

"Gömleğini çıkar," diye emretti ağız sulandıran, derin tonuyla. "Seksi bir şekilde."

İç çekerek gömleğimin düğmelerini açtım. Bunu nasıl seksi hâle getireceğimi bilmiyordum, bu yüzden aceleye getirmeden pamuklu sutyenimle kaplı memelerimi ortaya sererek yavaşça yaptım.

Aiden beni karanlık, yırtıcı bir avcı misali bakışlarla izliyordu. Daha iyi görebilmek için başını yana eğdi.

İnceleyen bakışları altında meme uçlarım sertleşti, ilgi için sızlıyorlardı.

Şimdi olmaz.

Gömleği yere bırakırken sonraki soruya hazırdım. Onu duyduğumdan beri soruyu sormak için yanıp tutuşuyordum.

"Cole'la birlikte üçlü seks yaptığınız kız kimdi?"

Kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, Astor bizi 'sapıkça şeyler' yaparken bastığını söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorsun."

"Kafası iyiyken gördüğü şeyler hakkında konuşup duran klasik Astor. Nash'le ben hiç üçlü seks yapmadık. İkimiz de paylaşmayı sevmeyiz."

"Ama Ronan sizi gördüğünü söyledi."

"Aptal herifin kafası o kadar iyiydi ki saç rengini karıştırmış. Astor beni iplerle uğraşırken gördüğünde kızı bağladığımı sanmış. Aslında ipleri çözüyor ve onu Nash'in çılgın fantezilerinden kurtarıyordum. Gördün mü? Bir şeyi mahvetmek istediğimde centilmen olabiliyorum."

Aiden'la Cole hiç üçlü seks yapmamıştı. Hayali bir insan yüzünden kıskançlıktan moranıyordum.

"O kimdi ki?" diye sordum.

Sırıttı. "Nash'in laneti."

Nash'in laneti.

İlginç. Aiden'ın neden öyle tarif ettiğini merak ettim.

"Şimdi," derken sesi arzuyla kalınlaştı. "Sutyeninle eteğini çıkar."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Neden ikisini de? Sadece bir soru sordum."

"Aslında iki." Muzipçe sırıttı. "Üçlü seks yaptığım kızın kim olduğunu sordun. Sonra onu becermediğimi öğrenmene rağmen kim olduğunu sordun."

Kahretsin.

Aiden'ın bana tuzak kuracağını bilmeliydim.

"Anlaşma anlaşmadır, tatlım. Merakın çok tatlı."

"Ah, kapa çeneni." Burnumdan soluyarak sutyenimin kopçasını çözdüm ve yan tarafıma bıraktım.

Aiden'ın gözleri, idam edilmeden önce yiyeceği en sevdiği yemekmişim gibi bedenimle ziyafet çekiyordu.

Sonra eteğimi çıkardım, çıplak hâlde önünde diz çöktüm.

Uzun saniyeler boyunca Aiden beni izledi. Avını tartan bir yırtıcı gibi kaşları kararan gözlerinin üstünde çatılmıştı.

"Hmm." Uzanıp sertleşen meme ucumun etrafında gezindi. "Üşüdün mü, tatlım?"

Üşümüş olsam bile dokunuşu beni ısıtıyordu.

"Hayır," dedim.

"Öyleyse seni ısıtmama gerek yok, değil mi?"

Ah. Sözlerimi geri almanın yolu var mıydı?

"Aiden..."

"Efendim, tatlım?" İki meme ucumu da parmaklarının arasında yuvarladı, onları döndürüp işkence ediyordu.

Bir zevk dalgası merkezime ulaştı, bacak aramın ıslaklığımla parladığını görebildiğinden neredeyse emindim.

Meme ucumu sertçe sıktığında inleyerek kafamı geriye doğru attım.

"Bekliyorum." Sesi arzuyla hırıltılı olmuştu. "Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?"

İsteksizce gözleriyle buluştum, bana hemen sahip olması için yalvarıyordum. "Ben... Ben..."

"Ne istiyorsun?" Eğilip meme ucumu emdi. Dili etrafında dolanıyor, yalıyor ve dişliyordu.

Ninova

Karnım bin tane kelebekle dolmuştu.

"Beni istediğini söyle." Yumuşak tenime karşı konuşurken sakalı gıdıklıyordu.

"Seni istiyorum." Sözler, zorlu nefeslerimle birlikte çıktı.

Memelerimde oynadığında kendimi kaybediyordum. Meme uçlarım sızlayıp acısa da daha fazlasını istiyordum.

Onun tamamını istiyordum. İyi, kötü ve çirkin... Hepsini.

Kazağını çıkarırken, siyah tutamları dağıldı. Sızlayan meme uçlarımdaki boşluğu zar zor fark etmiştim ki dudakları, dili ve dişleriyle onları emmeye, işkence etmeye devam etti.

Aynı anda pantolonuyla çamaşırını çıkardı. Aletinin kalınlığı bacağıma yaslanıyordu, sıcak ve hazırdı.

"Başka ne istiyorsun, tatlım?"

Aletinin mükemmelliği ve kaslarının belirginliği tarafından dikkatim dağılmıştı. Kollarıyla bacaklarının sert, güçlü kasları istese beni ikiye bölebilirdi.

Belki birkaç ay önce buna inanabilirdim ancak şimdi inanmıyordum. Artık Aiden'a güveniyordum.

Beni incitmeyeceğine güveniyordum.

Benim için dünyayı dize getireceğine güveniyordum.

"Kraliçen olmak istiyorum."

"Zaten öylesin." Tenime doğru homurdandı, bu hisle gözlerimi kapattım.

Parmaklarım kolunda, ok dövmesinde geziniyordu. Benim için yaptırdığına emin olduğum dövmede. Teninde geçmişimizin hatırlatıcısıydı. İkimizin yara izleri gibi.

İkimizin de hayatta kaldığının kanıtıydı.

İkimiz de sağ kalmıştık.

"Başka ne istiyorsun?" diye mırıldandı. Memelerimin kıvrımına, sertleşmiş meme uçlarıma ve yumuşak karnıma öpücükler konduruyordu.

Zar zor yetiyordu.

Unutun gitsin. Yeterli *değildi.*

Şu an saf gücünü hissetmek istiyordum. Onda ve yoğunluğunda kaybolmak istiyordum, bu sahip olduğum tek şeydi.

"Beni becer, Aiden." İki parmağını içime soktuğunda sözlerim inlemeyle son buldu. O kadar ıslaktım ki herhangi bir direnç bulamadı.

"Hmm. Benim için sırılsıklam olmana bayılıyorum, tatlım." Kulağıma giden yolda öpücükler kondurdu, sonra kulağımı dişledi. "Benim olmana bayılıyorum. Şimdi, söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"Benim olduğunu."

"Seninim, Aiden." En derin, karanlık sırrımı söylüyormuş gibi mırıltı hâlinde ağzımdan çıktı.

Çünkü bu gerçekti, değil mi? Ona ait olduğumu bütün kalbimle kabul etmek hem özgürleştirici hem de korkutucuydu ama bu adımı atmaya hazırdım.

Onunla her şeye hazırdım.

Aiden içimde parmaklarını kıvırdı. Bana zevk verirken ruhuma da dokunuyor ve kendine kalıcı bir yer yaratıyordu.

"Bana ait olmadığın bir gün bile olmadı, Elsa. Buraya adım attığın ilk günden beri benimdin."

"Evet, evet."

Dudakları kulağımı bulduğunda hırıltılı sözler fısıldadı. "Ben de senindim."

Göğsüm bir anda patlayan kıvılcımlar ve havai fişeklerle titredi. Bu sözler benim sonumdu. Önceden biraz akıl sağlığım varsa da şimdi hepsi gitmişti. Yok olmuştu.

Dudaklarım onunkileri bulduğunda onu coşkuyla öptüm. Ciğerlerim yanıp nefes için yalvarana kadar onu öptüm. Nefesim onun kokusuyla karışana kadar öptüm.

Aiden parmaklarını içimden çıkardığında duvarlarım onu içeride tutma ihtiyacıyla kasıldı. Ben itiraz edemeden beni döndürdüğünde kucağına oturdum ve tek acımasız darbeyle aletini içime soktu.

Haykırırken dengemi sağlamak için omzuna tutundum. Tırnaklarım daha uzun olsaydı sırtını çizerdim.

Beni daha önce hiç becermediği gibi beceriyordu. Ritmi

Ninova

ruhuma dokunan yavaş, miskin darbelerden beni kucağında zıplatan hızlı, merhametsiz olanlara dönüşüyordu. Kalçalarının her itişiyle sert ve beni tüketen zevkin çıldırtıcı kollarına atılıyordum.

Kişisel alanım onunla doluydu. Kokusu. Gücü. Yoğun bakışları.

Yaklaşan orgazmımla birlikte kadınlığımın duvarları onun etrafında daralıyordu.

"Siktir, tatlım." Küfrederken yavaşlamadı. "Dar amın sikimi sıkıyor."

Bunu nasıl yapıyordu? Edepsiz sözleriyle bedenimi nasıl daha fazla uyarabiliyordu? Ben ona doğru sürtünüp hızına yetişmeye çalışırken alnımda terler birikmişti.

"Benim için boşalacak mısın, tatlım?" Omzumla boynumu dişledi, muhtemelen kızarıklıklar bırakıyordu. "Sikimin etrafında kasılacak mısın?"

Zevk kontrol edemeyeceğim yüksekliklere çıkarken birkaç kez kafamı salladım.

Şiddetli dalgalar bana çarparken haykırdım. Bu delilikti, artık emindim. Tıpkı bunun bitmesini istemediğimden emin olduğum gibi. Orgazmın keyfini çıkarırken parmaklarım alnını okşadı. Onu ve bu anı aklıma kazımaya ihtiyaç duyarak parmak uçlarımı gözünün kenarındaki bende gezdirdim.

Aiden parmağını bacaklarımın arasına götürdü, onu ıslaklığımla kaplayıp kıçıma doğru ilerledi.

Orgazmın ortasında olduğum için olabilirdi ancak parmağını arkadaki girişime soktuğunda, aletinin etrafında hiç olmadığım kadar daralırken haykırdım.

Ah, Tanrım.

Bana neler oluyordu?

Aiden durmadı. Parmağı daha önce el değmemiş yerimde hareket ederken, aleti daha derin ve sertçe içime giriyordu. Beni iki uçtan da doldururken parmağıyla aleti arasındaki ince duvarı hissedebiliyordum.

Ritmini artırırken omuzlarına tutundum. Beni ileriye doğru ittiğinde, aleti her darbesiyle klitorisime çarpıyordu.

Karnımın alt kısmında farklı tür bir his baş gösterdi. Klitorisimi okşadıkça, kıçımdaki parmağının baskısı azalıyordu.

Sürtünme beni parlak ve kör edici kıvılcımlarla doldurmuştu.

"Siktir, günah gibi hissettiriyorsun." Parmağını kıçımda ileri geri hareket ettirdikten sonra bir parmağını daha ekledi.

Nefesim kesilirken, girişin genişlediğini hissettim.

Tanrım.

Ah, Tanrım.

Acı neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

"Çok darsın. Hmm. Sikimi kullanırsam seni gevşetebilirim."

Bu düşünceyle kesik nefesler aldım ama ıslaklığım onu kaplıyor, kalçalarımdan aşağı damlıyordu.

"Y-yap," diye fısıldadım.

İçime girip çıkmayı kesti. "Ne dedin?"

"Becer beni. Her yerimi."

Göğsü etrafımızdaki boşluğu dolduran bir homurtuyla titredi, erkeksi ve çok seksiydi. "Benim mi olacaksın? Tamamen *bana ait?*"

"Senin. Tamamen senin."

Bana uyarı vermedi. Aiden içimden çıkarken parmağını da çekti. Ben boşluk hissine odaklanamadan beni yüzüstü çevirdi.

"Dirseklerinle dizlerinin üstünde dur."

Önünde o pozisyona geçerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Güm.

Güm.

Güm.

Aiden elini sırtıma koyup biraz daha eğilmemi sağladığında kıçım havada, o da arkamdaydı. Kısa süre önce ona karşı bu kadar açık seçik bir pozisyonda olma konusunda utanırdım. Şimdi utanmıyordum.

Şimdi tenim yanıyordu, daha fazlasını istiyordum.

Ninova

İki parmağı kadınlığıma girdi. Aleti ıslaklığımı tekrar tekrar arka girişime bulaştırırken yüksek sesle inledim.

O anda onu kayganlaştırıcı olarak kullandığını fark ettim.

"Canın yanacak," dedi. Sesinde sadist, karanlık bir ton vardı.

Bu cayma şansımdı, gerçek şuydu ki caymak istemiyordum.

İçten içe canımın yanmasını istiyordum.

Aiden beni ne kadar sapıkça istediğini açık şekilde kabul edebiliyor ve bana doyamıyorsa, ben de aynısını yapabilirdim.

"Yap şunu," diye mırıldandım.

"Canın yanacak olsa bile mi?"

"Özellikle acıtacaksa."

Hırlarken yavaşça dar girişime girdi. Hareketsiz kaldım, nefes almıyordum.

"Rahatla," diye homurdandı. "Bana alış. Benimle savaşma."

Omuzlarımdaki gerginliği azaltmak için elimden geleni yaptım. Aiden'ın aleti zar zor içimdeydi ve canım yanıyordu.

Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, çaprazlıyordu. Zevk kaslarımın gevşemesini sağlamıştı.

Aiden'ın boştaki eli kalçamı kavradı ve tek seferde içime girdi.

Haykırdım, acı beni içten dışa parçalıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu.

Ah, Tanrım.

Canım yanıyordu. Hem de çok. Bekaretimi aldığında olduğundan daha kötüydü.

Fikrimi değiştirmek, ona durmasını söylemek üzereydim ama hareket etmeye başladı. Hem önümde hem arkamda. Parmakları ince duvarın ardından aletiyle buluşurken, başparmağı klitorisimi okşuyordu.

"Ah... Ahhh..."

"Bunu sevdin, öyle mi?" Aiden'ın derin sesi beni daha da azdırıyordu.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kıçımı kalçasına doğru ittim.

Uzanıp meme ucumu sıktı. Acı verici hisle haykırdım.

"Bana cevap ver," diye emretti.

"Ben..." Nefesim kesildi. "Sevdim."

"Sevdin, ha?"

"E-evet..."

"Sikimi amında mı daha çok seviyorsun, yoksa kıçında mı?"

"Ben... Bilmiyorum."

"Hmm. Kıçını da amın kadar seviyorum." Hızını artırdı. "Bunun mümkün olacağını hiç sanmazdım."

"Aiden..."

"Burası çok dar, tatlım. Zar zor hareket edebiliyorum. Sikimi nasıl sıktığını hissedebiliyor musun?"

Aiden'ın edepsiz sözleri bulaşıcı olmalıydı çünkü tek söyleyebildiğim, "Evet," oldu.

Bana zevk veren uzun, işkence edici bir ritimle içime girip çıkıyordu. "Bunu seviyor musun?"

"E-evet."

"Öyleyse benim için boşal." Otoriter tonu doğrudan merkezime çarptı.

Hızlı bir zevk, kasırga gibi üzerimden geçti. Sinir uçlarım o kadar uyarılmıştı ki iki defa boşaldım, aynı anda. Belki de birbirine karışan tek, uzun bir orgazmdı.

Bunu kontrol etme şansı bile bulamamıştım. Ruhumun ele geçirilmesi gibiydi, dünya dışı bir güç gibi.

Sırtımı gererken Aiden'ın adını dua misali tekrarlıyordum. Şu an bedenime değil de ruhuma dokunuyor olabilirdi.

"Beni sevdiğini söyle," dedi kulağımın yakınında, darbeleri vahşi bir hâl alırken.

"Seni seviyorum," dedim nefes nefese.

Aç bir hırıltıyla benim zevk dalgama katıldı. "Benim. Tamamen *benimsin*."

Öyleydim.

Artık bunu reddetmek faydasızdı.

Ninova

Buradan çıkmanın yolunu asla bulamasak bile en çok sevdiğim insanla birlikte olduğumu bilerek mutlu ölecektim.

Yedi yaşından beri sevdiğim çocukla.

Otuz Altıncı Bölüm

Aiden

"Viagra* mı kullanıyorsun?" Elsa, kafasını koluma yaslarken nefes nefeseydi.

Kıyafetlerini giymeyi bitirmişti, hepsini. Bu yüzden onu yiyip yutmaya artık devam edemiyordum.

Kıyafetlerinin beni ondan uzak tutacağını düşünmesi çok tatlıydı.

Hiçbir şey tutamazdı.

"Viagra, öyle mi?" Ona doğru sırıttım.

"Yani, ekstrem şartlar altında bile cinsel dürtün bitmek bilmiyor. Çok ağrım var." O kızarırken kendimi durduramayıp yanağından makas aldım.

Onu arzulamayı bırakmak imkânsızdı.

Belki bir gün yaşlandığımızda ve onu mümkün olan her şekilde becerdikten sonra ona doyabilirdim.

Bu bile küçük bir olasılıktı.

"Benim hakkımda en çok neyi seviyorsun?" diye sordu, yanaklarını boyayan kırmızılıkla.

"En çok mu?"

"Bilirsin işte, bende en çok neyi seksi buluyorsun?"

Kıkırdadım. "Beni tekrar baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun, tatlım?"

"Sadece cevap ver." Kazağımın kumaşıyla oynuyordu.

* Cinsel uyarılmayı artırıcı bir ilaç –ç.n.

Ninova

Onunla ilgili beni en çok azdıran şeyleri düşünmeye çalıştım. Yeni duş aldığında saçındaki hindistan cevizi kokusu. Orgazm olurken kafası geriye doğru düştüğünde gözlerinin kapanışı. Adımı söylerken ağzının aldığı şekil. Bana tutunurken dokunuşunun yumuşaklığı.

Onun hakkında seksi ve son derece karşı konulamaz bulduğum çok fazla şey vardı. Burnundaki kırışmadan dudağını hafifçe ısırmasına ve gözlerindeki parıltıya kadar.

Belirli bir cevap vermem gerekiyorsa kolaydı. "Her şey," dedim.

"Her şey mi?" diye sordu, sesi kafa karışıklığıyla doluydu.

"Tutkun, karanlığın, alevin hatta kahrolası inatçılığın. Hepsini seksi buluyorum, seninle ilgili değiştirmek isteyeceğim hiçbir şey yok. O yüzden evet, her şey."

Dudakları aralanırken gözleri derin bir sevgiyle yumuşadı, sonra tepkisini gizlercesine bakışlarını kaçırdı.

"Etkilendin, değil mi?" Kolunu dürttüm.

"Kes sesini." Yanakları kıpkırmızı oldu.

Gülümsedim. "Bana geri ödeme yap, tatlım."

"Geri ödeme mi?"

"Evet. Benim hakkımda en çok neyi sevdiğini söyle."

"Hayır."

Benim ona iki kez bakma sıramdı. "Hayır mı?"

Kafasını meydan okurcasına kaldırırken gözleri parlıyordu. "Bu bir sır."

"Benden sır saklayamazsın."

"Evet, saklarım." Başını koluma yasladı. "Bana olan ilgini kaybedemem."

"İnan bana, bu asla olmayacak."

"Yine de hayır. Zorluğa ihtiyacın var, unuttun mu? Ben bu zorluk ve daha fazlası olacağım."

Kendi kendime gülümsedim. Elsa bu yüzden benzersizdi. Bu yüzden hep benim olacaktı.

Beni kimse onun anladığı kadar iyi anlayamıyordu.

Nefesleri yavaşlarken esnedi. "Şu an yiyeceğe sahip olmak için birini öldürebilirdim."

Sonra gözleri kapandı. Zayıf bedeni yan tarafıma doğru sokuldu, göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyordu.

Muhtemelen onu çok yormuştum. Baştan beri amacım buydu.

Elsa'nın karanlık gerçeği düşünmeyi bırakmasını sağlamanın tek yolu dikkatini dağıtmaktı. Bu yüzden bakire kıçına sahip olmuştum, amına bir kez daha boşalmış ve onu daha da rahatlatmak için oral seks yapmıştım.

Onu sürekli farklı pozisyonlarda becereceksem yogaya geri dönmesi gerektiğini söylerken inlemişti.

Sarı saçlarını alnından çektim, başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Midesi yüksek sesle guruldadı. Hafifçe homurdanırken yüzünü buruşturdu.

Agnus'un geri döneceğini söylemiştim ancak neredeyse iki gün olmuştu.

Baştaki mantığım, onu Ethan'ın gözünden tamamen düşürecek bir şey yapmayacağı yönündeydi. Elsa'ya bir ders verip onu annesinin ölümü hakkında konuşmamaya zorlamak istese bile bizi iki gün boyunca burada bırakmak biraz fazlaydı.

Yine de Ethan'ın gazabına uğramak istemeyeceğine emindim.

Bir şeyleri yanlış mı hesaplamıştı?

Elsa'nın kafasını seksle dağıtmıştım ancak ikimiz de enerjimizi kaybediyorduk. Bir sorun hâline gelmeden önce, yalnızca suyla bir yere kadar idare edebilirdik. Burası dışarısı kadar soğuk olmadığı için şanslı olsak da zeminden gelen soğuk kemiklerime işliyordu.

"Pişman mısın?" diye mırıldandı, küçük eli kolumu kavrarken.

Tüm gücüyle bana tutunmasını seviyordum. Bütün bedeni, olması gereken en doğal yerdeymiş gibi benimkine yapışmıştı.

"Neyden pişman mıyım?" diye sordum.

"Beni tanımaktan. Peşime düşmekten. Hepsi." Titrek bir nefes boğazında kaldı. "Benden uzak kalsaydın burada olmazdın."

Ninova

"Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum, tatlım. En çok da seni tanımaktan."

"Geçmişten iki şeye pişmanlık duyduğunu söylemiştin, ben de üçüncüyüm."

"Hmm. Sana söylediğim her şeyi aklında mı tutuyorsun?"

"Evet," dedi huysuzca. "Sanırım öyle yapıyorum."

Ona söylememeyi düşünsem de Elsa'yla arama duvar örmek mantıksızdı. Ayrıca kafasını meşgul etmek daha iyiydi.

"Ben çocukken, Alicia'ya hep Jonathan'ı terk etmesini söylemek istedim. Onu ne kadar çok sevdiğini gördüğüm için söylemedim, konuşmamaktan pişmanlık duyuyorum. İkinci pişmanlığım, beni bu odadan dışarı çıkardığında seninle kalmak için savaşmamak. Üçüncüsü de öldüğüne inanıp seni aramamak."

Sessiz kalsa da kafasını salladı.

"Peki ya sen?" diye sordum yavaşça. "Hiç pişmanlığın var mı?"

Bir anlığına uyuduğunu sandım ama alçak sesi etrafımda yankılandı. "Annemin bana sinsice istismarda bulunduğunu babama söylememiş olmaktan pişmanım. Beni Eli'ın boğulduğu göle götürmüş, öleceğimi sanana dek beni suyun altında tutmuştu. Onu dinlemediğimde bana vururdu. Babam ona kızacağı ve kavga edecekleri için bir şey dememiştim. Yapılması gereken bu değildi. Babam onun bana nasıl davrandığını bilse annemi akıl hastanesine yatırırdı. Knox'u, Teal'ı ve seni incitemezdi."

"Çocuktun ve anneni seviyordun."

"Sevginin insana taviz hakkı verdiğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen?"

"Bazen, evet."

Çocukluğundan, uzun süredir bastırdığı anılarından bahsederken beni daha sert kavradı. Çoğu abisi, babası, hatta Reg ve Agnus amcaları hakkında mutlu anılardı.

Konuşmak onun kafa dağıtma yöntemiydi.

Kendimi, bacaklarını açıp onu tekrar becerme isteğim yerine sözlerine odaklanmaya zorladım. Tek durma sebebim, son kalan enerjimize ihtiyacımız olmasıydı.

Hayatta kalmak tam bir sürtüktü.

"O zaman seninle tanıştığım için mutluyum," dedi bir süre sonra. "Karanlığın içindeki ışığımdın."

Göğsüm, tuhaf hislerin karışımıyla kabardı. Elsa'nın bana geçmiş zamanda bile olsa ışığım diyeceği bir gün olacağını hiç düşünmemiştim

Daima onun en karanlık arzularının gölgesi olmuştum, bununla yetineceğimi sanıyordum. Görünüşe göre her şeyi isteyen bencil bir piçtim. Onun hem ışığı hem de karanlığıydım.

En iyisi ve kötüsü.

Her şeyi.

"Peki ya şimdi?" diye sordum.

"Şimdi sadece sensin." İç çekti.

"Yani?"

"Yani beni deli ediyorsun ama her saniyesini seviyorum."

Sırıttım. "Demek her saniyesini seviyorsun, ha?"

"Evet, pislik." Beni itti, sonra parmaklarını kazağıma geçirip kendine çekti. Yanağını koluma yaslarken teni sıcaktı.

"Geçen gün dediklerimin arkasındayım, beni sevmek dönüşü olmayan bir yol. Geri dönemezsin."

"Ah, biliyorum... Ben..." Sesi alçaktı.

Tekrar uykuya dalmıştı. Rüyasında bir şey mırıldanmaya başlayana kadar yarım saat boyunca öyle kaldık.

"Elsa?" Yanaklarını kavradım, alev almış olduklarını hissettiğimde duraksadım.

Kızarıklığının ve sıcaklığının onu sertçe becermemden kaynaklandığını düşünmüştüm.

Ateşi mi çıkmıştı?

"Elsa, gözlerini aç."

"Seni seviyorum, Aiden. Gerçekten, *gerçekten* seviyorum." Ellerini kazağımın etrafında bir kez daha sıktı, sonra iki yanına düştüler.

Ninova

Siktir! Siktir!

Elini tuttum, o da sıcaktı.

"Yine yağmurun altında mı koşuyordun, Elsa?" Sessizce küfrettim.

Neden kalp rahatsızlığı varken yağmurun altında koşma gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı?

Açlık ve yorgunluk işleri daha da kötüleştiriyor olmalıydı.

Kaslarım gerilirken kafama binlerce senaryo doldu.

İlk olarak ateşini düşürmeliydim.

Bacaklarını dikkatlice zemine koydum, ceketini başının altına yerleştirdim. Bacaklarını göğsüne çekip cenin pozisyonunu aldı.

Kazağımı çıkardım, onu musluğun altında ıslatıp başına sardım.

Renksiz dudaklarından bir inilti döküldü. Yüzü her geçen saniye daha da kızarıyordu.

Alnında, şakaklarında terler birikmişti.

Elimi kalbinin üstüne koydum. Yavaş başlayan ritim aniden hızlanıyordu.

Bu iyiye işaret değildi.

Basit bir ateş değildi. Kalp sorunu nüksediyordu, babasıyla gittikten sonra kalp doktoruna görünmediği üzerine bahse girebilirdim.

O gün yağmurda koştuktan sonra bayıldığında, aile doktorumuz en kısa sürede kendi doktoruna gitmesini söylemişti. Elsa'yı tanıyordum, muhtemelen onunla yeni bir araya gelmişken babasını endişelendirmek istememişti.

"Siktir, Elsa. Siktir!"

Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Hemen.

Doğru düzgün tedavi edilmezse kalp sorunu olan biri için ateş ölümcül olabilirdi.

Biliyordum çünkü hastalığını öğrendiğimden beri onunla ilgili çalışmalar yapıyordum.

Ninova

Bu yüzden özel yemekleri konusunda teyzesinden daha sıkı olmuştum. Ona mineral oranı en yüksek suları getiriyordum çünkü sağlığına iyi geleceğini okumuştum. Koştuğunda onu izliyor, nefesleri konusunda ipuçları arıyordum.

Fakat yağmurda koşmasını engelleyememiştim çünkü genellikle herkesten gizli yapıyordu.

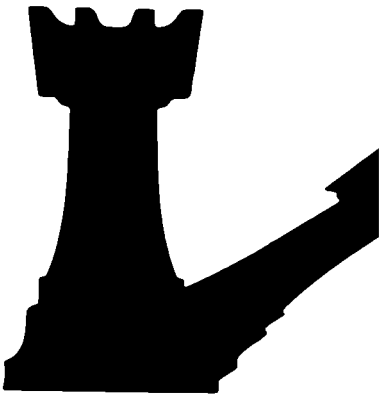
Kazağımı alıp tekrar suyla ıslattım, sonra başının etrafına sardım.

Dudaklarım son kez alnına dokundu, ardından ayağa kalktım.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, beni tek bir amaçla dolduruyordu. Omuzlarım yerinden çıksa bile o kapıyı açacaktım.

Elsa'yla ben buradan çıkacaktık.

Bir kez daha hayatlarımızı bu bodrumda kaybetmeyecektik.

Otuz Yedinci Bölüm

Jonathan

Genel inanışın aksine, kötü adamlar şeytani değildir. Kötü adamlar, yalnızca herkesi çiğnemek anlamına gelse bile istediklerinin peşinden giden insanlardır.

Bu hikâyenin kötü adamı olarak görülebilirdim, bununla bir sorunum da yoktu. İnançlarım bana aitti, başka kimseyi ilgilendirmezdi.

İtalyan politikacının dediği gibi korku duyulmak sevilmekten iyidir.

Korku verim getirir, işlerin halledilmesini sağlardı.

Sevgi mazoşist aptallar içindi.

Bir zamanlar âşıktım. Mantıksız, kontrol dışı bir şeydi.

Belki bu yüzden kendi kafamda hapsolmuş ve birbiri ardında intikam planları yapıp duruyordum.

Alicia'yı geri getirmeyeceğini bilsem de yapmaya devam ediyordum.

Çünkü mantıksız ve kontrol dışıydı.

İntikama odaklanırsam boşluğu hissetmeyecektim. İntikama odaklanırsam, acıyı içerisi yerine dışarıya yöneltirdim.

Ethan'ın numarası ekranımda belirdiğinde, Aiden'ı tekrar hizaya sokmaya hazır şekilde havaalanındaydım. Eski oyunlarımızı oynamaya geri döndüğümüzü sanmıştım. Fakat Aiden'la Elsa'nın kayıp olduğunu söylediğinde her şey değişmişti.

Ninova

Son görülmelerinin üzerinden elli beş saat geçmişti.

Aiden küçük bir pislikti ama oğlumdu, Alicia'dan bana kalan tek şeydi. Onu geri getirmeliydim.

Ethan'ın ve benim güvenlik ekiplerimiz, Aiden'la Elsa'nın kaçırılmış olabileceği her yeri arıyordu.

Arkadaşlarını sorguya çekmiş, hiçbir sonuca varamamıştık.

Ethan'la ben telefonlarının sinyalinin son alındığı, Northampton yakınlarından bir yere giderken kamyonetin arkasında oturuyorduk.

"Banka?" diye sordu Ethan. Soğukkanlılığı benimki gibi yalnızca maskeydi.

"Olumsuz. Kredi kartını kullanmamış."

İç çekti. "Elsa da."

Aiden kaçmak istiyorsa kredi kartını kullanmayacak kadar akıllıydı. Fakat Ethan da ben de bu seçeneği düşünmüyorduk.

Bir. Elsa babasıyla yeni buluştuktan sonra onu asla terk etmezdi, Aiden için bile.

İki. Aiden kaçmayı planladıysa ellerinde nakit olması için geçtiğimiz aylar boyunca bankadan küçük miktarlarda para çekerdi.

Bunlar da zorla alıkoyuldukları anlamına geliyordu.

"Aiden onu götürdü," dedi Ethan dişlerinin arasından. "Götürmeseydi bunların hiçbiri yaşanmazdı."

"Elsa onunla gitti." Şakağımı ovdum. "Kızın azizeymiş gibi davranmayı bırak. Bunca zamandır ne yaptıysam oğlumun yanından ayrılmadı."

Bana dik dik baksa da bir şey demedi.

Güvenlik ekibimden gelen metni okumaya geri döndüm. Aiden'ın arabası henüz bulunamamıştı.

Harika.

"Köpeğin nerede?" Ethan'ı dürttüm. "Tasmasını mı kaybettin?"

"Laflarına dikkat et, Jonathan. Agnus'a saygısızlık etmene izin vermem."

Ninova

"Bakıyorum da duygusalız."

"O gün Aiden'ı kurtardı," dedi kibirli bir tonla. "Agnus olmasaydı tek oğlunu kaybederdin."

"Kurtarıcı Agnus," diye alay ettim. "Seni hayata geri döndüreceğini bilmeliydim. Kara büyü yapabilecek biri varsa odur."

"Senin için kötü oldu."

"Geri dönmen yazık oldu, Ethan." Karanlık anılar aklıma dolarken omuzlarım gerildi. "Alicia'nın o arabada yavaşça ölürken geçirdiği her saniye için hayatını cehenneme çevireceğim."

"Kör müsün?"

Cevabı beni şaşırttığında duraksadım. Ben şaşırmazdım.

Genellikle, Ethan meydan okumaya karşılık verir ve Birmingham fabrikası için yaptığım planın her şeyi mahvettiğini söylerdi. Aiden gibi Alicia'nın ölüm sebebinin araba kazası olduğunu ama yıllardır yavaşça öldüğünü söylerdi.

"Neye?" diye sordum.

"Aiden ve Elsa'ya, şerefsiz herif. Onları benden daha uzun süredir gözlemliyordun, öyleyse nasıl buna kör kalabilirsin? İkisi on yıldır birbirlerine bağlı. O bağı ne sen ne de ben kırabiliriz."

"Bırak da bunun için ben endişeleneyim."

"Satranç oynayışlarını gördün mü?" Kaşını kaldırdı. "Görmelisin. Fikrini değiştirebilir."

"Oğlum senin kızınla olmayacak, kararım kesin."

"Oğlun bunu biliyor mu?"

Çenemdeki kas seğirdi.

"Ben de öyle düşündüm. Onun kontrolünü kaybediyorsun, çoktan kaybetmediysen tabii. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Jonathan?" diye sordu, cevap beklemediği için devam etti. "Onu zorlamaya devam edersen, seni ve tüm mirasını arkasında bırakıp gidecek demek."

Sakin, odaklı kalmak için bütün kontrolümü kullandım.

Bunu kabul etmekten nefret etsem de Ethan haklıydı. Aiden ellerimden kayıp gidiyordu. Çin'de yaptığım gibi onu bir yerde hapsedebilirdim ama o tek seferlikti. Onu yanımda tutmak istiyorsam taktiklerimi değiştirmeliydim.

"Bu, onların saçmalığını kabul ediyorsun mu demek?"

"Hayır, etmiyorum. Aiden sana çok benziyor, kızımdan uzak durmasını tercih ederim. Ama aramızdaki fark ne biliyor musun? Kendimden önce Elsa'nın iyiliğini düşünüyorum."

"Onca yıldır uyurken bir şey aklını yitirmene sebep olmuş olmalı."

Yolda yamndan geçip gittiğimiz ağaçlara baktım.

"Biz her şeyi mahvettik, Jonathan. İkimiz de. Bunu kabul edecek kadar cesurum."

Ona dik dik baktım. "Öyleyse Rhodes'la anlaşmayı bana bırakmaya ne dersin?"

"O iş anlaşması, en iyi olan kazanır." Duraksadı. "Geçmiş geçmişte kaldı. Hatalarımızın bedelini çocuklarımız ödememeli."

Duygusal herif.

Ben bir şey diyemeden telefonu titredi.

"Agnus, nerelerdeydin? Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım." Ethan diğer tarafı dinledi. "Şarjının bitmesinin sırası değil. Elsa kayıp."

Kaşları çatıldı. "Bana mesaj mı attın? Peki, bakayım. Sen de hemen Londra'ya dön."

Telefonu kapatıp mesajı kontrol ettikten sonra çenesi gerildi.

Alicia'nın ölümünden beri hissettiğim boşluk, beni tekrar ele geçirdi. Fakat şimdi daha keskin ve sertti.

Aiden'la ilgili bir sorun vardı.

"Ne oldu?" diye sordum, tanıyamadığım bir sesle.

Ninova

Ethan bana telefonunu gösterdi.

Agnus: Birmingham'daki malikânenin kilidi aktive olmuş.

"Elsa bodruma tekrar gitmiş," diye mırıldandı Ethan. "Hiç mantıklı değil. İki gün önce gittilerse neden hâlâ dönmediler?"

"Aiden ölümden dönmüştü," dedim kararlılıkla.

"Elsa da."

Yönümüzü Birmingham'a çevirmesi için şoföre bağırdım.

Her şey başladığı yerde bitecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Aiden

Bir saattir omzumla metal kapıya vurup duruyordum. Ağırlıklı olarak kullandığım sol omzumun çıktığından emindim, bu yüzden sağ omzuma geçtim.

İtme, çekme hatta tekmeleme dahil her şeyi denemiştim. Metal kapıya karşı hepsi faydasızdı.

Mantık olarak bunu anlasam da durmadım. Buradan çıkmamızın tek yoluydu.

Ara sıra kazağımı suyla ıslatıyor, Elsa'nın başına koyuyordum.

Bilinci gidip gelirken abisi, annesi ve babası hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Hatta kulağa İngilizce gibi bile gelmeyen bir dilde Eli'la sohbet ediyordu.

Durumu kötüleştikçe kapıyı daha sert tekmeliyordum.

Güm. Güm. Güm.

Çaresizliğin acı tadı, on yıl önce kapıya vururken hissettiklerimi hatırlatıyordu. Eskiden, öldüğünü sanmıştım. Eskiden, umudumu kaybetmiştim.

Şimdi öyle değildi.

Ölemezdi.

"Aiden..." Hırıltılı sesi, kaslarımı geren adrenalin hücumu gibiydi.

Kapıyı bırakıp ona ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer indim. Yan tarafına yatmıştı, gözleri kapalı ve yüzü soluktu.

Ninova

Öncekinden daha solgundu. Yanağına dokundum, yanıyordu, eskisinden daha kötüydü.

Siktir.

Kazağımı alıp üstüne soğuk su döktüm, sonra tekrar başına koydum.

"Aiden..." diye mırıldandı ateşin yarattığı puslu zihniyle.

Gözbebekleri kapalı göz kapaklarının ardında hızla hareket ediyordu. Rüya görüyor olmalıydı.

Yere oturdum, çıkan omzumun gevşemesine izin verdim. Hareket ettirdiğimde fena acıyordu. Onu yerine oturtma çabalarım hüsranla sonuçlanmıştı.

Fakat acı önemli değildi. Önümde çaresizce yatan kız önemliydi. Eğilip kuru dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Buradayım, tatlım. Hep yanında olacağım."

"Seni seviyorum, Aiden." Alçak bir fısıltıydı ancak doğrudan ruhumun karanlık bir köşesine çarptı.

Beni seviyordu.

Elsa beni seviyordu.

Bu kelimeleri onun ağzından duymaya asla doyamayacaktım.

Elini tutup avucunu öptüm. "Benimle kal, Elsa. Söz verdin, unuttun mu?"

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

Çatlamış dudaklarını hızlı bir öpücükle hapsettim, alt dudağını gereğinden fazla dişlemiştim.

"Söyle, Aiden... S-söyle..."

"Gözlerini açtığında söyleyeceğim."

"Ben birçok kez söyledim. Adil değilsin."

Alnında oluşan kırışıklıklara güldüm. Ateşi varken bile kaşlarını çatıyor ve inatçılık yapıyordu.

"Sana karşı hissettiğim şey sadece sevgi değil, takıntı, belki de bağımlılık. Bunların hepsi ve daha fazlası. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, tatlım? Sensiz yaşayamam demek, o yüzden beni bırakmayı aklından bile geçirme."

Hafifçe gülümsedi, sonra gülüşü soldu. Elimdeki eli cansızlaşıyordu.

Nabzını kontrol ettim. Bir saattir düzenli ve düzensiz atıyordu. Teni, ateşi olan birine göre endişe verici derecede beyaza dönmüştü.

Dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkmaya yeltendim. Yapacağım son şey olsa bile onu buradan çıkaracaktım.

Bu süreçte bir uzvumu kaybetmem gerekse bile.

Kapının sesi havada yankılandı.

Hızlı ayak sesleri aşağı doğru gelirken kafamı kaldırdım. Jonathan'ın suratını gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmezdim.

On yıl önce hastanede uyanıp Alicia'nınki yerine onun yüzünü gördüğümde karanlığa bürünmüştüm. Şimdi tam tersiydi. Bu kez kötü haber vermeye değil, bize yardım etmeye gelmişti.

Yanında Ethan'la eşikte duruyordu.

Ne gördüklerini az çok hayal edebiliyordum.

Sol omzum gevşekçe dururken yarı çıplaktım. Elsa anlamsız şeyler mırıldanırken yerde yatıyordu.

"Bir doktora ihtiyacı var," diye emrettim. "Hemen."

Ninova

O dokunuş.

"Ağlak bebek?" Eli'ın gözleri yaşlarla doldu. Abimin ağlamasından nefret ediyordum.

"Benimle kal, Elsa," dedi ses.

"Lütfen, ağlak bebek. Beni yalnız bırakma."

"Elsa!"

"Eli ve Elsa sonsuza dek birlikte olacak, değil mi?"

İki sesin hücumu tekrar tekrar bana çarpıyordu. Acı dokunaçları kalbimin etrafına sarılmıştı. Nefes alamıyordum.

Lanet olsun, nefes alamıyordum.

"Onu geri getir!" diye bağırdı ses. "Ben burayı yerle bir etmeden önce onu geri getir."

O seste çok fazla acı vardı. Çok fazla tutku. Çok fazla... ilgi.

Benim için savaştığını duymak, bulutların üstüne çıkmak gibiydi. Huzurlu ama korkutucuydu.

"Ağlak bebek?"

Eli'ın eli hâlâ bana uzanıyordu. Yalvarırken yüzü düşmüştü.

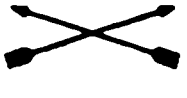
"Artık ağlak bir bebek değilim." Bunu söylerken yanaklarımdan yaşlar akıyordu. Elimi geri çekerken kesinliği hissettim. "Hoşça kal, Eli."

Eli, dumana dönüşüp havaya dağıldı.

Onu yakalamayı denemek, onunla daha fazla vakit geçirmek istesem de içten içe olmam gereken yerin burası olmadığını biliyordum.

Biri beni bekliyordu.

Tutmam gereken bir söz vardı.

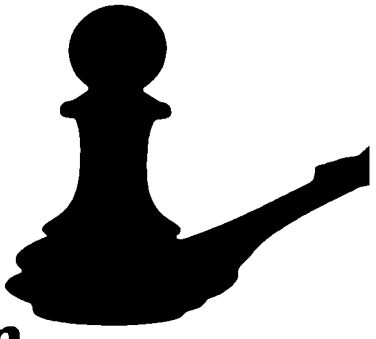

Gözlerimi açtığım anda şakaklarıma ağrı girdi. Birkaç saniye sersemlemiş hâldeydim. Gözlerimi kırpıştırarak etrafımdaki duvarlara odaklandım.

Hastane. Hastanedeydim.

"Elsa, uyanmışsın."

Ninova

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Elsa

Eli bana gülümsüyordu.

Yüzü cam gibi netti. Saçları babamınkinden biraz daha koyuydu, gözleri de babamınkiyle aynıydı.

Sürekli babamın en sevdiği çocuğu olduğunu söylerdi, ben de babamın beni de sevdiğini söylemesi için ağlayarak yanına giderdim.

Yanaklarındaki çiller, yüzüne çocuksu bir hava katıyordu.

Eli çok güzeldi.

Tek fark küçük olmasıydı. Ben değildim.

Büyük ağaçları, telleri olan arka bahçemizde onunla birlikte dikilirken REO üniformamı giyiyordum.

"Neden gittin, Eli?" diye fısıldadım.

"Hadi ama ağlak bebek." Elini bana uzattı. "Eğleneceğiz."

"Eğlenmek mi?"

"Özgür olacağımız bir yere gideceğiz."

Özgür.

Eli ve ben. Özgür.

"Acele et, ağlak bebek."

Elimi onunkine koymak üzereydim ki sesler kafama doluştu. Sert dudaklar, benimkilere öpücük üstüne öpücük konduruyordu.

"Benimle kal, Elsa. Beni bırakmayı aklından bile geçirme."

O ses.

Ninova

Babamın sesi bilincime girdi. Yanımda oturuyordu, sakalı birkaç gündür kesilmemiş gibiydi.

"Ah, tatlım." Teyzem elimi tuttu, enişte yüzündeki rahatlamış ifadeyle yanında duruyordu.

"Ne oldu?" Boğazım acıyordu ve kuruydu, yine de sözlerim açıkça duyulmuştu.

"Ateşin vardı," dedi teyzem hızla. "Dr. Albert çarpıntın olduğunu söyledi. Test sonuçlarına bakılırsa haplarının dozunu değiştirmek yeterli olacak ama önümüzdeki aylarda başka komplikasyonlar olursa ameliyat etmesi gerekebilirmiş. Kalp ritminin sorun çıkardığını bize söylemediğine inanamıyorum."

"Blair." Enişte ona doğru kafasını salladı.

"Peki." Babamla beni işaret etti. "Bundan sonra randevuların hakkında yakandan düşmeyeceğime emin olabilirsiniz."

"Ne kadardır baygındım?" diye sordum alçak sesle.

"İki gün," dedi babam.

İki gün. Vay canına. Bu çok fazlaydı.

Teyzem testleri, doktorun tavsiyelerini anlatmaya devam etti. Kimse unutmasın diye hepsini hem kendi planlayıcısına hem de eniştemle babamın ajandasına yazmıştı.

Onları dinlesem de bir şey yanlış hissettiriyordu. Yaşananları tam olarak hatırlamaya çalıştım.

Aiden beni kaçırmıştı. Tamam.

Birmingham'a gitmiştik. Tamam.

Geçmişi hatırlamıştım. Tamam.

Agnus gelip bizi içeri hapsetmişti. Tamam.

Çok fazla seks yapmıştık. Tamam.

Ondan sonrası, uyumsuz mozaik renklerin bulanıklığından ibaretti.

Etrafıma bakındım ancak Aiden'dan bir iz yoktu. Bir panik dalgası, rüyamdaki dokunaçlar gibi beni kavradı.

"Aiden nerede?" Boğuk sesimle onları böldüm.

"Kahve almak için Agnus'la dışarı çıktı," dedi babam.

"A-Agnus'la mı?" Neredeyse bağırmıştım.

Ninova

Neden Agnus, Aiden'la yalnız vakit geçirsindi ki? Başka bir şey mi planlıyordu?

Ah, Tanrım. Ya sırf babam onu sevmiyor diye Aiden'ı incitmeye karar verirse? Ya on yıl önce yaptığı gibi bunun herkes için en iyi çözüm olduğunu düşünürse?

Ne de olsa onun büyük planına uymayan insanları öldürmekten alıkoyacak ahlak pusulası yoktu.

Beynim aşırı yükleniyordu. Düşünmeyi bırakın, doğru düzgün görmek bile zordu.

"Evet, Agnus'la." Babam gülümsedi. "Sizi onun sayesinde bulduk. Mesajına daha erken baksaydım bunların hepsinden kaçınabilirdik."

Yani Agnus babama söylemişti.

Kafam karışmıştı. Aiden'ın söylediği doğru muydu? Agnus'un bizi incitmeyeceğiyle ilgili kısım.

"Diğer yönden bakarsak," dedi eniştem elimi sıkarken. "Belki de orada sıkışıp kalman iyi olmuştur. Kalmasaydın bu rahatsızlığını çok geç öğrenebilirdik."

"Aman Tanrım, haklısın." Teyzemin gözleri büyüdü. "Sonraki randevusu aylar sonra. O zaman her şey için çok geç olurdu."

Uzun zaman önce Aiden'a söylediğim şeyi düşünmeden edemedim.

Kötü şeyler bir nedenden dolayı gerçekleşir.

Kapı açıldı. Aiden'la Agnus derin bir sohbete dalmış hâlde içeri girdiler.

Kahrolası derin bir sohbet.

Aiden'ın metal gözleri benimkiyle buluştuğunda durdular. Benim etrafımdayken, o gözler asla boşluktan ibaret değildi. Sol kolu askıya alınmıştı, daha az kullandığı ve baskın olmayan diğer elinde kahveyi tutuyordu.

Yanında Agnus dikiliyor olmasına rağmen kalbim çırpınıyordu.

Aiden buradaydı.

Her şey yoluna girecekti.

Ninova

Kahveyi hızla yakınındaki masaya bıraktı, eline sıçramasını umursamadan bana doğru koştu.

Doğrulmaya çalıştım.

Babamla teyzem itiraz etmeye yelteneceklerdi. Aiden onları yenip elini göğsüme koydu ve beni nazikçe tekrar yatmaya zorladı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi sert, tartışmaya kapalıydı. "Hâlâ hassassın, dinlenmen gerek."

Son derece iyi olduğumu söylemek istesem de bunun oyların çoğunu toplayacağından emin değildim, doğrusu bir oy bile alamazdı.

Aiden'ı pek sevmeyen teyzem bile ona katılarak başını salladı.

"Dışarıda olacağız," dedi babam teyzemle enişteme. "Blair. Jaxon."

Eniştem alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı.

Teyzem yanağımı okşarken battaniyeyi boğazıma kadar çekti. "Bil diye söylüyorum, sana rahat vermeyeceğim, tatlım. Babanla enişte nin dedikleri umurumda değil."

Eniştem kolunu onun omuzlarına dolayıp teyzemi dışarı çıkarırken gülümsedim.

Agnus, babama anlaşılmaz bir bakış attı. Sözler olmadan iletişim kurabilmeleri tuhaftı. On yaşından beri arkadaş oldukları için bu muhtemeldi sanırım.

Babam eşikte durdu. "Doğru. Elsa, Agnus bana söyleyecek önemli bir şeyin olduğunu söyledi."

Bakışlarım Agnus'la Aiden arasında gidip gelirken kalbim yerinden çıkacaktı. Aiden omuz silkerek battaniyeyi düzeltti, hiçbir şeyin farkında değil gibi duruyordu.

Agnus'un suratı tamamen ifadesizdi.

Neden babama böyle bir şey söylemişti? Geçmişte olanları açığa çıkarmamı mı istiyordu? Sonuçlarına hazır mıydı?

Babamın bakışlarıyla buluştum, bu kararı sandığımdan daha kolay vermiştim.

"Var, baba." Gülümsedim. "Geçmişi hatırlıyorum."

Agnus kıpırdamadı, ifadesi de aynı kaldı. Gerçekten hazırdı, değil mi?

"Hatırlıyor musun?" Yüzü sertleşti. Hatırlamamı istediğini sanmıyordum.

Teyzem gibi o da bütün travmaya maruz kalmamı istemiyordu. Fakat travmayı atlatmak için onu hatırlamam gerektiğini de anlıyorlardı.

"O geceyi hatırlıyorum." Babamın sağ koluna doğru gülümsedim. "Agnus hepimizi kurtardı."

"Öyle yaptı." Babam neredeyse gururlu görünüyordu. "Gerçekten yaptı."

Agnus bana doğru kaşlarını kaldırdı. Aiden yalnızca gülümserken kafasını salladı.

Agnus'un duygusuz bakışlarına karşılık verdim.

"Sonra konuşuruz, prenses." Babam önce bana sonra Agnus'a gülümseyip hastane odasından çıktı.

Agnus bana doğru kafasını salladı. "Teşekkürler."

"Bunu senin için değil, babam için yaptım."

"Yine de minnettarım. Ethan senin gibi bir kızı hak ediyor."

Sonra odadan çıktı.

"Ethan senin gibi bir kızı hak ediyor," diye alay ettim. "O üçkâğıtçı adama inanabiliyor musun?"

"İnanabiliyorum aslında." Aiden bana dokunmayı bırakamıyormuş gibi saçlarımı geriye doğru taradı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Hey, neye gülüyorsun sen?"

"Agnus kesinlikle Ethan'a doğruyu söyleyeceğini düşünüyordu çünkü baban gibi adilsin. Şirketteki işlerini toparlıyordu. Ona bir şey demeyeceğini söyledim."

"Nasıl bu kadar emin oldun?" Daha öncesinde ben bile emin değildim.

"Çünkü babanı seviyorsun, sevdikleri için fedakârlık yapan birisin. Ethan'ın ailesini kaybederek ne kadar acı çektiğini ve

Ninova

otuz dört yıllık en yakın arkadaşını kaybetmenin onu mahvedeceğini biliyorsun. Agnus'un yaptıklarını onaylamasan da bunu neden yaptığını anlıyor, babanı asla incitmeyeceğini biliyorsun. İçten içe, babanı koruyacak Agnus gibi biri olduğu için rahat hissediyorsun."

Homurdandım. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Seni Instagram'da stalklıyorum." Göz kırptı.

Kıkırdamadan edemedim. Bu ses öksürüğe dönüştü.

"Hey, yavaş ol." Yanağımı okşarken başparmağı dudağıma dokundu. "Beni bir daha öyle korkutursan yemin ederim-"

Kafamı kaldırıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı onunkine bastırdım. Bir anlığına ölmüş olsam da beni hayata geri döndürmüştü.

Yalnızca bana dokunduğu sürece hayattaymış gibi hissediyordum.

Adımı söylüyor, beni tekrar yaşamaya çağırıyorsa. Bana şöyle sözler söylüyorsa...

Sana karşı hissettiğim şey sadece sevgi değil, takıntı, belki de bağımlılık. Bunların hepsi ve daha fazlası.

Hızla geri çekildim. "Ben... ateşliyken beni sevdiğini söylemiş olma ihtimalin nedir?"

Gözleri parladı. "Belki."

"Aiden! Bu hiç adil değil. Bunu bilincim yerindeyken söylemen gerekiyor."

"Hmm. Şimdi gibi mi?"

Çılgınca kafamı salladım. "Evet, tam olarak şimdi gibi."

"Hmm. Hiç canım istemiyor ama beni doğru havaya sokarsan bunu düzeltebiliriz."

"Aiden!"

"Ne? Bu senin cezan."

"Peki. Yapacağım."

Mümkünmüş gibi gözlerindeki kıvılcımlar daha da parladı. "Aklında ne var, tatlım?"

"Sanırım ben hastaneden çıkana kadar beklemen gerekecek."

Sırıttı. "Sinsice."

"En iyisinden öğrendim."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda kokusunu içime çektim. Onun kokusu ve sıcaklığı karşısında hastane kokusu solmuştu.

Parmaklarım siyah saçlarına dolandı, beni yiyip bitirmesine izin verdim. Onun için ne kadar önemli olduğumu yavaşça göstermesine izin verdim.

Aiden'la ben karanlık ve aydınlık değildik. İkimizin de zihinleri, ruhları lekelenmişti.

Fakat ruh eşi değildik.

Kusursuzca kusurlu şekilde birbirine uyan, iki kayıp ruhtuk.

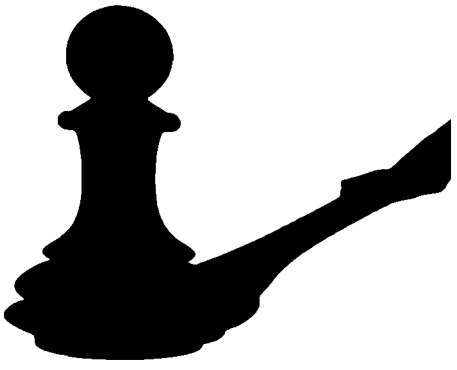
Aramızdaki bağı korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Bir dakika," dedim ağzına doğru. "Agnus'la ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Bir şey planlıyoruz. Eğlenceli olacak."

Aiden'la Agnus bir şey planlıyordu.

Bu iki psikopat neyin 'eğlenceli' olduğunu düşünüyor olabilirdi?

Kırkıncı Bölüm

Elsa

Hastanede birkaç gün daha geçirdim.

Yaptırdığım testlerin miktarı beni tüketmişti, şikâyet bile edemiyordum.

Babamla teyzem, ölüm melekleri gibi yanımda durup bir şey söylememe izin vermiyorlardı.

Görünüşe göre konu sağlığım olduğunda Aiden onlardan daha beterdi.

Her testim için yanımda olmuş, beni tekerlekli sandalyeyle bir departmandan diğerine götürmüştü. Ona yürüyebileceğimi söylediğimde beni duymazdan gelip yoluna devam etmişti.

Fakat geceleri odama gizlice geliyor, bacaklarımı ayırıp akşam yemeği olarak beni yiyordu. Becerilemeyecek kadar hassas olduğumu, beni yine de diliyle rahatlatabileceğini söylemişti.

Beni rahatlatacakmış. Tabii.

Babamla teyzem, zevk iniltilerimi diğer odadan duymasın diye suratımı yastıkla kapatmak zorunda kalmıştım.

Aiden bir seks tanrısıydı. Beni uzun süre uyarmasına gerek yoktu, çok geçmeden adını haykırıyordum.

Çıkan omzu iyileşmişti. Askısını çıkardıklarından beri kimsenin bana dokunmasına izin vermiyordu. Hemşirelerin bile.

Bir tanesi bana Aiden'ın abayı yaktığını söylemişti, ben de aynı fikirdeydim.

Ninova

Aiden'ın bu tarafını seveceğimi hiç düşünmezdim ama seviyordum. Bana gösterdiği ilgi ve endişeye tanıklık ettikçe göğsüm kabarıyordu. Beni özel, kıymetli hissettiriyordu.

Ne de olsa Aiden böyleydi. Bu tarafını başka kimseye göstermiyordu, ailesine bile.

Levi ve Astrid dün beni ziyaret ettiğinde ne tür bir büyü kullandığımı sormuşlardı.

Diğer herkes de uğramıştı. Knox'la Teal uyandığım ilk gün dışarıda bekliyorlardı, sonra geceyi burada geçirdiler.

Bugün, üç Atlı ve Kim'le birlikte yine buradalardı.

Aiden köşede oyalanıyordu. Benim için elma doğrarken yüzü sakindi. Fakat yüzeyin altındaki karanlık, dalgalar hâlinde havada yayılıyordu. Ona bakmadan hissedebiliyordum.

Şeytanlarının neden dışarı çıkıp oynamayı düşündüğünü çok iyi biliyordum.

Aiden sahipleniciydi, hem de çok fazla. Ronan, Xander ve Knox'un etrafımı sarıp yatağa oturmasından, sıradan şeyler hakkında konuşup gülmesinden pek de memnun değildi.

Aiden'a kalsa hepsi dışarı atılırdı, tabii Kim ve Teal dışında. Aslında kızların kalması bile tartışılırdı.

Fakat onların yanımda olmasından mutlu olduğumu bildiğinden, bu tarafını kontrol etmeye çalışıyordu.

Şu ana kadar başarılı olmuştu.

Knox bana son maçlarını ve 'kahramanca' performansını anlatırken farkında değilmiş gibi davranıyordum.

"Sana diyorum, Ellie." Knox kendini gösterdi. "Elitelerin yeni yıldız forvetiyim."

"Üzgünüm, dostum." Xander etkileyici gamzelerini göstererek sırıttı. "O pozisyon benim tarafımdan dolduruldu."

"İkiniz de siktirin gidin." Ronan onları gerçekten itip elimi tuttu. "Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun, Ellie? Bir haftadır parti vermedim."

"Bir şeytana göre büyük taviz," diye mırıldandı Teal, Cole'un yanında oturduğu yerden.

Ninova

O ikisi buradaki tek sakin insanlardı.

Teal'ın bugünkü tişörtünde, *Sana katılırdım ama ikimiz de yanılmış olurduk* yazıyordu.

Ronan onu umursamadan, dramatik konuşmasına devam etti. "*Bah alors**, Ellie. Evleneceksek incinemezsin."

"Tanrı'ya kavuşmak mı istiyorsun, Astor?" Aiden'ın karanlık tonu, keskin bıçaklar gibi bize doğru geldi.

Elimin arkasıyla sırıtışımı kapattım.

Ronan derin düşünceler içindeymiş gibi kafasını eğdi. "Hayır?"

Eğilip hem benim hem de Kim'in elini tuttu. "Ciddiyim. Senin hayatta kalman, King'in kalmaması için dua ediyordum ki anlaştığımız üçlü seksi yapabilelim."

"Bunu duydum," dedi Aiden onun tepesinden.

"Kahrolası elini çek." Ronan'a dik dik bakarken, Xander'ın sakin tavrı kaybolmuştu.

Kim kızarırken elini Ronan'ınkinden çekti.

Aiden Ronan'a gülümsese de hiç keyif barındırmıyordu. "Baskın olan elin o, değil mi Astor? Bir şekilde yarın kullanılamaz hâle gelirse çok yazık olur."

Vay canına. Aiden isterse çok korkutucu olabiliyordu.

"Hasta herif," diye sızlandı Ronan elimi bırakırken.

Yan tarafımda Cole'un dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Ağzını oynatarak Ronan'a 'korkak' demişti.

"*Fais chier, connard***." Ronan ona orta parmağını gösterdi.

Cole gülümsedi, fareyle oynayan kedi gibiydi.

Avıyla oynayan bir avcı.

Tuzağı kuruyor, arkasına yaslanıp avının yakalanmasını bekliyordu.

Cole'un dünyaya buzdağının yalnızca küçük bir kısmını gösterdiğini öğrenmeye başlıyordum. Yüzeyin altında çok fazla gizlilik, karanlık vardı.

---

* Fransızca: Pekâlâ. -ç.n.

** Fransızca: Siktir git, pislik. -ç.n.

Onun düşmanı olmanın nasıl hissettirdiğini ancak hayal edebilirdim.

Ürperdim.

Aiden kenarda somurturken şakalaşarak geçirdiğimiz sürenin sonunda, yarın hastaneden çıkarken geleceklerine söz vererek gitmek için ayaklandılar.

"Gelmenize gerek yok." Aiden hepsini kapı dışarı etti. Xander'a gelince durdu. "Seninle konuşmamız gerek."

Xander'ın okyanus gözleri hâlâ yanımda dikilen Kim'e döndü.

Kim'in rengi solarken elleri eteğini kavradı, sonra kazağının kollarını çekiştirdi. Buraya geldiğinden beri bunu sıklıkla yapıyordu.

Aslında birkaç gündür bakışları tuhaftı.

Kim gülümsese de yalan konusunda berbattı. Beni öpmek için eğilirken yüzünü buruşturmuştu.

"İyi misin?" Elini tuttum.

"Sen hastaneden çıkınca," derken yutkundu. "Her şeyi anlatacağım."

"Tamam."

Bana tekrar sarılırken kokumu içine çekti. "Hayatımda olduğun için şanslıyım, Ellie."

"Ben de, Kim."

Xander gitmedi. Girişi hafifçe engelleyerek kapının önünde duruyordu. Yol vermeye yeltenmediğinde Kim durmak zorunda kaldı.

"Çekilir misin?" diye çıkıştı ona bakmadan.

"Hayır." Kim'in yeşil saçlarının tepesine baktı, kollarını göğsünde buruşturmuştu.

"Sadece yoldan çekil, Xan-"

"Kahrolası adımı söyleme." Sözünü kesti.

Kim'in yüzü kızarırken Xander'a omuz atıp yanından geçti.

Xander, Aiden'a kafasını sallayıp arkasından gitti.

Ninova

Aiden hesaplayıcı bakışlarıyla koridoru izlemeye devam etti, sonra kapıyı kapatıp bana katıldı.

Yanıma oturup kolunu omuzlarıma dolarken yatak sallandı.

"O da neydi?" diye sordum ona. "Neden Xander'a onunla konuşman gerektiğini söyledin?"

"Reed'in iyiliği için."

"Kim mi? Tehlikede mi?"

"Henüz değil."

"Henüz değil mi?"

"Onun senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum." İç çekti. "Güvende olduğundan emin olacağım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Önce olayları onun tarafından dinle." Saçlarımı geriye doğru taradı. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Yavaşça kafamı salladım. Aiden'ın bana her şeyi söylemesini ne kadar çok istesem de Kim en yakın arkadaşımdı. Sorunun ne olduğunu ondan öğrenmeliydim.

Aiden kestiği elmaların olduğu tabağı alıp önüme koydu. Somurtmaya geri dönmüştü, yine de dilimleri bana yedirdi.

Ona ellerimi kullanabileceğimi söylemeye çalışsam da dinlemiyordu.

Bir ısırık alıp yavaşça çiğnedim. Yerken suratını inceliyordum. Güçlü çenesi, metal gözleri ve karıştırmak için hevesli olduğum siyah tutamları.

O benimdi.

Tamamen bana aitti.

Bu düşünce, beni tuhaf bir güçle doldurdu.

Beni mahvedeceğini söyleyen çocuk, şimdi bir numaralı koruyucum ve bakıcım olmuştu. Beni mutlu etmek için her şeyi yapıyordu.

Anlaşılan Agnus'la planı Rhodes anlaşmasıyla ilgiliydi. Aiden'la babamın sağ kolu, Tristan Rhodes'u King Enterprises'ı ve Steel Corporation'ı kendi alanları için işe alarak daha iyi

sonuçlar elde edebileceğine ikna etmişlerdi. İç ve dış ticaret için King, bakır ve seri imalat için Steel.

Eski arkadaş, düşman olan Jonathan ve babam şimdi ortak olmuştu.

Bu anlaşma, gergin ilişkilerine belirgin bir huzur getirmişti. Artık Jonathan hakkında da endişelenmek zorunda değildim.

Levi, Aiden'ın babasına yaptığı tehditten bahsetmişti. Bir daha bana yaklaşırsa ya da ilişkimize karışırsa Aiden onun vârisini elinden alacaktı.

Aiden'ın babasına karşı çıkmasını hiç istemezdim ama bunu benim için yapıyor olması göğsümü kabartıyordu.

"Hâlâ sinirli misin?" diye sordum üçüncü ısırıktan sonra.

"Hmm. Yani sinirli olduğumu biliyordun?"

Hay aksi.

Hastane masasını çekip üzerime eğildi. Ben gözlerimi kırpamadan iki bileğimi de tutup kafamın üzerindeki yastıkta sabitledi. "Eğlenceli miydi, tatlım?"

"Belki." Alt dudağımı ısırdım, kalbim öyle sesli atıyordu ki duyabildiğinden emindim.

Aiden'ın bu tarafı bağımlılığım, lanetimdi.

Yoğunluğunu, deliliğini seviyordum.

Karanlık zihni ve çarpık ruhuna âşık olmuştum.

"Kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyor gibi duruyor. Öyle mi?"

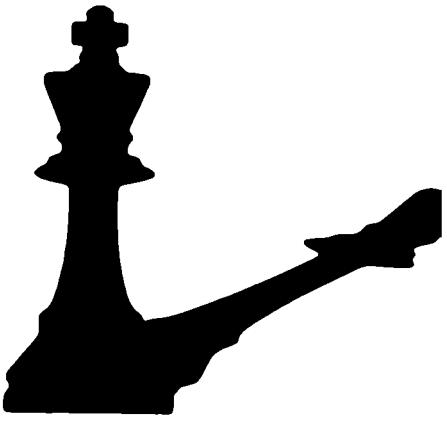
Hareketsiz kaldım, merkezime kadar heyecanla dolmuştum.

Boştaki eli alt dudağımı okşadı. "Cevap ver."

"Evet."

Ardından dudakları benimkileri ele geçirdi.

Ninova

Epilog

Aiden

Üç ay sonra

Negatif enerji yüzeyin altında kaynıyordu. Her geçen saniye artıyordu. Yüksek sesli müzik ve Astor'ın evindeki sarhoş insanlar da pek yardımcı olmuyordu.

Knight bana esrar uzatsa da kafamı salladım.

Sikeyim böyle işi.

Sinirliydim.

Neden sinirli olduğumu çok iyi biliyordum.

Bu akşam yarı final maçı vardı. Elsa izlemeye gelmiş, maç boyunca kalmıştı. Evet, sonunda maçlarımdan birini izlemeye gelmişti. Bu defa yalnızca benim içindi, başka bir pislik için değil.

Onun üstüne bir de benim tişörtümü giymişti. On bir numara, King. Merdivenleri uçarak çıkıp tişörtünü çıkarmak ve onu orada becermemek için kendimi zor tutmuştum.

Orada bulunan tüm sinir bozucu insanlar fantezime nokta koymuştu.

Bunun yerine her şeyimi oyuna vermiştim. Mavi gözlerindeki kıvılcımı görmek için iki gol atmış olabilirdim.

Yaygın inanışın aksine ben vericiydim. Yalnızca verdiğimden fazlasını alırdım.

Şimdi bu akşamın asıl sorununa dönersek, Elsa'yla birlik-

Ninova

te bütün gece onun bedenine tapacağım Meet Up'a gitmemiz gerekiyordu.

Onun inlemesiyle başlayan, adımı haykırmasıyla biten planlarım vardı.

Gördünüz mü? Vericiydim.

Son dakikada Elsa, Astor'ın kahrolası partisine gelmeye karar vermişti. Ronan'a partiyi iptal etmesini söylemiş olsam da pislik herif içmek ve sevişmek için ortadan kaybolmuştu, muhtemelen ikisini aynı anda yapıyordu.

Bir hippiden daha fazla ot içen ve emekli maaşını düşünen, boşanmış yaşlı bir adam gibi homurdanan huysuz Knight'la sıkışıp kalmıştım.

Nash ortalıktan kaybolmuştu. Son zamanlarda çok fazla haber vermeden kaybolmaya başlamıştı.

Elsa görünürde yoktu.

Telefonumu çıkarıp son yazışmamızı okudum.

Elsa: Ronan'ın partisinde beni bekle.

Aiden: Hayır.

Elsa: Hadi ama. Benim için yapar mısın?

Aiden: Yine de hayır.

Elsa: Lütfen?

Aiden: Seni Meet Up'ta sabaha kadar becereceğim. Fikrini değiştiremezsin.

Elsa: Fikrimi değiştirmedim. Ronan'ın evinde beklersen beni sabaha kadar becerebilir ve daha fazlasını yapabilirsin.

Bu mesajla beni ikna etmişti.

Nash'i aletiyle düşünmekle suçlamamalıydım, bazen ben de aynısını yapıyordum.

Tamam, çoğu zaman.

Elsa mesajı atalı bir saatten fazla olmuştu, hâlâ burada değildi.

Van Doren, pistin ortasındaydı ve görebildiği tüm kızlarla dans edip flört ediyordu.

Gotik kız kardeşi köşede, neredeyse bir bitkiyle iç içe geçmiş hâldeydi. Marquis de Sade* ve Pamuk Prenses'in çocukları olsaydı, o olurdu.

Genelde Elsa onlarla birlikte olurdu. Değilse geriye tek kişi kalıyordu.

Knight'ı dirseğimle dürttüm. "Reed nerede?"

"Umursayanı siksinler."

"Umursayıp umursamadığını sormadım, nerede olduğunu sordum." Elimi kaldırdım. "Her zaman nerede olduğunu bilmiyormuşsun gibi davranma."

Beni süzdü. "Bilsem bile sana söylemezdim. Buna ne dersin, King?"

Küçük sürtük.

Onu boğazlayarak cevabı almak üzereydim ki telefonum titredi.

Elsa: Ronan'ın evindeki odamızı hatırlıyor musun?

Hangi odayı kastettiğini anlamak için düşünmeme bile gerek yoktu. Astor'ın malikânesinde bize ait olan tek oda vardı.

"Hey, Knight?"

"Ne?" Yanımda oturduğu yerden homurdandı. Bir saattir zombi gibi oturuyordu.

"Reed geçen gün seninle ilgili ne söyledi biliyor musun?"

Gözleri bu gece ilk defa parladı. Acınası herif.

Tepkisini hemen gizledi. "Umurumda değil."

"Emin misin? Bu biraz yasak gibi bir şeydi."

Yutkunurken âdemelması oynadı. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Ne dedi?"

"Bilseydim bile sana söylemezdim. Buna ne dersin, Knight?"

---

* Fransız aristokrat ve felsefe yazarı. Erotik edebiyatın önemli yazarlarındandır. -ç.n.

Sırıtırken kalkıp yürüdüm. Arkama bakmadan bile bana hareket çektiğini görebiliyordum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, kendimi ikinci katta buldum. Alt kattaki müzik sonunda sessizleşmişti.

Elsa'yı bulma vaadiyle kaslarım gerilmişti. Dünden beri ona dokunmamıştım, içimde tuhaf bir his vardı.

Elsa'ya doyma olasılığı hakkındaki düşüncelerimi geri aldım. Bu olmayacaktı. En azından bu yaşamımda.

Şerefsiz arkadaşlarım bana çok sahiplenici olduğumu söylüyordu. Elsa'nın önünde yorumlarını duymazdan gelsem de onun arkasından bulduğum her fırsatta hayatlarını cehenneme çeviriyordum.

Elsa hastaneden çıktığından beri yeni birine dönüşmüştü.

Bana gösterdiği sevgi konusunda daha açıktı. Doğru olduğunu düşündüğü şeylerle ilgili daha talepkârdı, en çok da kendini benim verdiğim kadar veriyordu.

Gözlerini açıp kaşlarını çatmak yerine gülümsediğinde bunu hissedebiliyordum. Kendini geri çekmek yerine bana sarıldığında.

Hâlâ ayrı yaşıyorduk ama üniversiteye geçtiğimizde bunu değiştirmeyi planlıyordum.

Hastanede bana yaşattığı korku bir daha yaşanmayacaktı. Kalp doktoru Dr. Albert, durumunu dikkatle izliyordu. İlaçlar kalp çarpıntısını düzenlemek için şimdilik yeterliydi. Durumu stabildi, sağlıklıydı ama doktoru kötüleşen durumunu tekrar saklamaması için onu yakından izlememizi söylemişti.

Teyzesini, eniştesini ve babasını unutun. Konu onu izlemek olunca hepsinden daha beter olmuştum. Elsa'nın bazen bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum ancak sağlığı konusunda sorumsuzluk kabul etmeyeceğimi açıkça belirtmiştim.

Bir daha bodrumdaki gibi tehlikede olmasına izin vermemin imkânı yoktu.

Kapıya varır varmaz açtım. Açık olan tek ışık gece lambasıydı.

Ninova

Elsa'yı ilk kez burada tamamen kendime saklamıştım, dudaklarını ilk kez burada aletimin etrafına sarmıştı.

Kapıyı kilitleyip sırtımı yasladım. "Tatlım?"

"Buradayım," diye seslendi banyodan. "Bir saniye."

"Bütün saniyeler senin olsun," dedim ceketimi, gömleğimi, pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarırken.

Buraya parti yapmaya geldiğimizi sanıyorsa ona bazı haberlerim vardı.

Sırtım banyoya dönüktü, kıyafetlerimi sandalyenin üstüne koyuyordum ki küçük kollar arkadan beni sardı. Neden bu kadar sessiz hareket ettiğini şimdi anlıyordum. Bu yeteneği benim yanıma gelmek için sıvışırken kazanmıştı.

"Vay canına." Sırtıma doğru nefesini verdi. "Hazırsın."

"Daima hazırım, tatlım."

Dudakları hafif bir öpücükle sırtıma konarken mırıldandı, "Ben de hazırım."

Sırtıma yaslanan gövdesi giyinikti, çıplak olamazdı.

Bunun çaresine bakabilirdik.

Arkamı döndüğümde donakaldım.

Elsa memelerinin iki yanına düşen saçlarıyla önümde duruyordu. Üzerinde on bir ve soyadım yazan Elite formamı giymişti.

Görünen meme uçlarına bakılırsa, altında başka hiçbir şey yoktu. Tişört kadınlığını zar zor kapatıyordu. Elsa yerinde kıpırdanırken uzun, atletik bacakları tamamen çıplaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu dikkatle. "Sevdin mi?"

"Sevmek mi?" diye hırladım, mağara adamı gibi üzerine atılırken.

Onu kavrayıp yatağa fırlatırken cıyakladı. Kolları boynuma, bacakları belime dolandı.

Dudaklarım vahşi bir öpücükle onunkileri buldu, uzun ve çaresizdi. Bütün gün onun tadına aç kalmıştım. "Beni ne kadar çok beklettiğinin farkında mısın, tatlım?"

Ninova

"Buna değdi mi?" Ağzıma doğru nefes nefeseydi, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyordu.

"Hem de nasıl ama bunu telafi edeceksin." Dilimi kulağında gezdirdim. "Seni sabah kadar becerme sözü vermiştin."

Kahkaha attı, gözleri arzuyla parlıyordu. "Ya hayır dersem?"

"Seni gün doğumuna kadar beceririm."

Mavi bakışlarında meydan okuma belirdi. Bizim oyunumuzdu, Elsa ona sert ve acımasız davranmamı istediğinde yaptığımız bir şeydi.

"Yine de hayır dersem?"

"Gecenin körüne kadar devam edebiliriz."

Aramıza uzanıp parmaklarını aletimde gezdirdi. Bana sarıldığından beri yarı serttim. Dokunuşuyla aletim anında sertleşti.

Hain, Viagra olarak Elsa'yı kullanıyordu. Onu canlandırabilen tek kişi Elsa'ydı.

"Siktir, tatlım. Elini hareket ettirmezsen..."

"Ne?" diye meydan okudu.

"Seni bağlayacağım," diye fısıldadım kulağına, sertçe nefes aldığını hissettim.

Bunu çok sık yapmıyorduk ama ne zaman yapsak Elsa kendini tamamen bırakıyordu. Küçük Frozen'ım seks sırasında iradesinin benim tarafımdan alınmasını seviyordu. Bu gerçeği yavaşça kabul ediyordu.

Küçük adımlarla.

Aletimi bırakıp tişörtü çıkarmak için uzandı.

Elini kavrayıp onu durdurdum. "Üzerinde ismim varken seni becereceğim, sonra üstündekiyle kucağımda zıplayacaksın. Ardından onu çıkarıp tişörtle ellerini bağlayacağım ve küçük kıçını becereceğim."

Yanakları kızardı. Alt dudağını dişlerken sözlerimin onda yarattığı etkiden keyif alıyordum. "Sabaha kadar mı?"

"Kahrolası sabaha kadar, tatlım."

Tek seferde içine girerken dudaklarım onunkileri buldu. Kaslarım darbelerimin acımasız gücüyle kasıldı. Elsa'nın sırtı

Ninova

yataktan yükselirken, kollarıyla bacakları beni mengene gibi sıkıyordu.

Böyle anlarda, Elsa'yla ben bir olduğumuzda tüm dünya yok oluyordu.

Onu ele geçirme ihtiyacı tenimin altında nabız gibi atıyor, kemiklerimi tırmalıyordu. Bir takıntıdan ya da bağımlılıktan daha fazlasıydı. Beni içten dışa yakan, karanlıktaki ışıktı.

Bana dayanağıymışım gibi tutundukça onun sıcaklığına daha fazla kapılıyordum.

Elsa'yla olmak, tıpkı on yıl önce olduğu gibiydi. Daima kaotik zihnime huzur getirmişti.

Tek fark onun varlığı konusunda daha sapık hâle gelmiş olmamdı.

Artık sarılmak, öpüşmek yeterli değildi. Artık bedeniyle, kalbiyle, ruhuyla benimdi.

Önce kendini tenimin altına kazımıştı, sonra beynime, ardından da kalbime. Orada kendine sıcak bir yer yapmıştı. Şimdi kalbim sadece onun için atıyordu.

İçine boşalıp ona iki kere orgazm yaşattıktan sonra Elsa tükenmiş durumda, hâlsizce yatıyordu.

Muhtemelen ona küveti hazırlamalıydım.

"Dayanıklılığının ne kadar delice olduğunu söylemiş miydim?" Yan tarafına yuvarlandı, dirseğine yaslanıp bana baktı.

Hâlâ memelerini kapatmakta olan tişörtü çekiştirdim. "Henüz bunu çıkaracağın rauntları yapmadık."

"Pes ediyorum," Kahkaha attım. "Tamamen pes ediyorum."

"İyi. Çünkü şaka yapmıyordum. Sözlerimi tutarım, tatlım."

Alt dudağını dişlerken gözleri parladı. Sonra dudağını hızla bıraktı, bu hareketini anlayamayacağımı sanıyordu.

Faydasızdı. Dolu kafasında bir şey olduğunu çoktan biliyordum.

"Ne oldu?"

Bir şey söylemedi.

Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Söyle, yoksa bir raunt daha eklerim."

"Bütün sözlerini tuttuğunu söyledin," diye söze girdi.

"Tutarım."

"Ya on yıl önce verdiğin sözler?"

Demek ki konu buydu. İçimden gülsem de ona göstermedim. "Bilmiyorum. Üniversitene hâlâ karar vermedin."

Birkaç aydır bunu konuşuyorduk. Oxford'u boş verip Cambridge'e gitmeye hevesliydim, işletme bölümü iyi olmasa ve Jonathan'ı kızdıracak olsa da.

Bunların hiçbiri önemli değildi. Üniversitede Elsa'yla birlikte yaşayacağımıza çoktan karar vermiştim. Uzun mesafe saçmalığını yaşamayacaktım.

"Oxford'dan vazgeçiyorum," dedim ona. Kimsenin bu konuda ne dediği umurumda değildi.

"Hay aksi." Suratını astı. "Oraya başvurmayı düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Babamla konuştuk, en baştaki hayalime dönmeye karar verdim."

"En baştaki kararın mı?"

"Evet. Küçükken sana çizimlerimi göstermiştim."

"Ev inşa etmek."

Çılgınca kafasını salladı. "Oxford'da mimarlık fakültesine gideceğim."

"Ve birlikte yaşayacağız." Birkaç adımı atladığımı biliyordum ama demir tavında dövülürdü.

Gerçek şuydu ki Elsa'ya asla doyamazdım. Onu her gece eve göndermek beni öldürüyordu.

Her zaman yanımda olmasını istiyordum. Her gece onun sıcaklığına sarmalanmış hâlde uyumak, her sabah onun suratıyla uyanmak istiyordum.

Bana karşı koymasını, bunu düşünmesi gerektiğini söylemesini bekledim.

Zihnim çoktan onu ikna etmek için bin tane yöntemle dolmuştu. Yurt başvurusunu sabote edebilirdim. Biriyle ev tuttuğuna inandırabilir, sonra ona sürpriz yapıp ev arkadaşı olarak ortaya çıkabilirdim. Ve-

Ninova

Elsa yatağın altına uzanıp bir kova çikolata çıkardı. Yanımda dizlerinin üstüne oturdu, yüzü kıpkırmızı kesilirken kovayı kucağında tutuyordu.

Bir kova çikolata mı? Ne?

Bir dakika.

Markanın ismi suratıma bakıyordu.

Maltesers.

"Büyüdüğümde, sana bir kova Maltesers alacağım."

"Neden?"

"Çünkü babam evleneceğin kişi için hediyeler alman gerektiğini söyledi."

"Evlenmek mi?" diye fısıldadım.

"Evet!" Sırıttı. "Büyüdüğümde seninle evleneceğim."

"Ben de sözümü tutuyorum," diye mırıldandı.

"Evlilik teklifi eden sen değilsin, benim." Homurdanarak, onu ve aptal kovayı kendime çektim. "Seninle evleneceğim, Elsa. Karım olacaksın. Ailem. Kahrolası evim."

Birkaç kez kafasını sallarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sen de benim evim olacaksın, Aiden. Daima."

Daima.

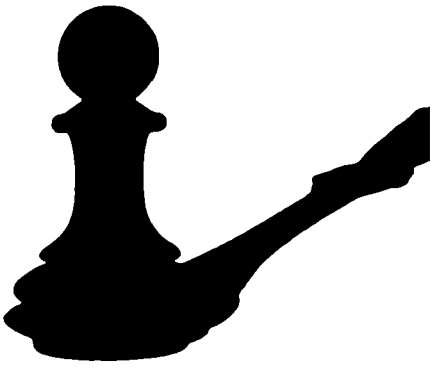
Dudaklarımı onunkine bastırdım.

Elsa benimdi.

Bana aitti.

Benim ona ait olduğum gibi.

Sırada onu hamile bırakmak vardı.

Epilog

Elsa

Üç yıl sonra

"Söylediğim gibi benimle teoriler üzerinden tartışamazsın. Gerçek bir inek ol ve eş zamanlı olarak kanıtla."

Aiden, imzası olan ifadesiz suratıyla sınıf arkadaşımıza bakıyordu. Duygularını saklama konusunda daha kararlı hâle gelmişti.

Onunla on sekiz yaşında tanıştığım için şanslıydım çünkü yirmi bir yaşındaki Aiden beni delirtirdi.

Unutun gitsin. Beni hâlâ delirtiyordu ama şimdi her dönemeçte ona karşılık verecek kadar iyi tanıyordum. Her zaman kazanmıyor olsam da zorluk buna değerdi.

İş arkadaşlarımız ona gözlerinde cevapları olmayan sorularla bakıyordu.

Yalnızca Aiden üniversite öğrencilerinin suratlarına karşı inek derdi. Bunu yapmamasını söylediğimde, herkese ismiyle hitap etmemiz gerektiğine katiyen inanmadığını söylemişti.

"Başka biri var mı?" diye meydan okudu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Cole orada olmadığı için şanslıydı. Olsaydı bu tam bir savaşa dönüşürdü, hepimiz oturup bütün gece tartışmalarını izlerdik.

Ninova

Kimse kazanmazdı ama Aiden ona yumuşak davrandığı konusunda ısrar ederdi.

"Aslında, biri var." Sağ tarafımdan uğursuz bir ses geldi. Amerikan aksanı hemen diğerlerinden ayrılmasını sağlıyordu.

O ahmak, çembere katılmadan önce homurdandım. Cole'un işleri olduğu için bu akşam şanslı olduğumuzu düşünmüştüm.

Görünüşe göre değildik.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bu kulübün üyesi bile değilsin."

"Artık öyleyim." Geçiş kartını elinde sallarken koyu yeşil gözleri haylazlıkla doluydu. "Bütün havalı çocukların gittiği kulüpte olmalıydım. Değil mi, Başkan?"

Münazara kulübü başkanımız Oliver, Amerikalının etkileyici sırıtışına karşı kafasını salladı.

Gözlerimi devirdim. Kulübe katılmasının tek sebebi Aiden'la Cole'a meydan okumaktı. Bu Amerikalı gibi manyakları mıknatıs gibi kendilerine çekiyorlardı.

Aiden bile kulübe isteyerek katılmamıştı. Önce ben katılmıştım, sonra o 'ilgilendiğini' söyleyerek katılmıştı.

İlgiliymiş, tabii. Daha çok sinekler olarak adlandırdığı erkekleri kovalamak için buradaydı.

Aiden'ın sahiplenişi sınır tanımıyordu. Diğer kulüp üyeleriyle yakın olmamdan hoşlanmıyordu, bu yüzden onların hayatını cehenneme çevirmek için buraya gelmişti. İsterse sinir bozucu derece tartışmacı olabiliyordu.

"Bize katılman ne güzel, Ash." Gözleri sadizmle parlarken Aiden sırıttı. "Ben İngiltere ve Amerika arasında diplomatik bir sorun yaratmadan önce gözlerini karımın üstünden çek."

Tam Amerikan havasına sahip olan altın çocuk kahkahalara boğulurken ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Sen abayı yakmışsın, dostum."

Aiden elimi tuttu, bir şey kanıtlamaya çalışırcasına parmaklarını benimkilere doladı.

Yüzüklerimiz üst üsteydi. Aiden bunu sıkça yapmayı seviyordu.

İki yıldır evliydik, bunu her yerde duyuruyordu. Biri ne zaman bana baksa onları bana aldığı devasa elmas yüzükle kör ediyordu.

Normalde takacağım bir şey değildi, yine de kabul etmiştim. Bu Alicia'nın yüzüğüydü, Aiden için duygusal değerini anlayabiliyordum.

Ayrıca çok geçmeden, bölgesini işaretlemek için de kullandığını fark etmiştim.

Bunu ilan etmek için kullanmadığı tek araç basındı, buna gerek yoktu.

Düğünümüzü sadece arkadaşlar ve ailemizle yapsak da manşetlerde yer almıştık.

King ve Steel evliliği; işle ilgili köşe yazılarında, gazetelerde tekrar tekrar yazılmıştı.

İki şirket için de yeni bir dönemin başlangıcıydı. Babamla Jonathan pek de iyi arkadaşlar olmasa da birlikte çalışmayı öğrenmişlerdi.

Agnus'a hâlâ tamamen güvenemiyordum. Gerçekten psikopattı, ona hep dikkat ediyordum. Babam nasıl biri olduğunu biliyor olsa bile ona güveniyordu.

Agnus, babamla Jonathan'ın ortaklığında büyük rol oynuyordu. Ailelerimiz için güçlü bir dayanak olmuştu, bu yüzden ondan nefret edemezdim.

Teyzemle eniştemin şirketi Quinn Mühendislik bile King Enterprises ve Steel Corporation'ın ortaklığından beri daha çok iş yapıyordu.

Cambridge yerine Oxford'u seçtiğimde teyzem biraz üzülse de kolayca atlatmıştı.

"Tartışmaya ekleyecek başka bir şeyin var mı, Ash?" diye sordu Aiden, Amerikalı arkadaşına.

Bütün takım arkadaşları Ash'e odaklandı.

Bazı kızlar kızarırken diğerleri hülyalı gözlerle ona baktı.

Ninova

Güzel yüzünün altında neler yattığını bir bilselerdi.

Tıpkı Aiden gibiydi. Belki daha dengesiz. Amerika'daki prestijli okulunu bırakıp neden bize katıldığını hâlâ bilmiyordum.

"Evet, aslında." Sandalyeye oturdu, kolları kenardan sarkıyordu. "Bak, Aiden. Sana kanıtlamak zorunda değilim çünkü yasal zorunluluğumuz yok. Kanıtlamayı seçebilirim, yalnızca gönüllü olarak."

"Gönüllük nerede biter ve zorunluluk başlar?" diye karşılık verdi Aiden.

Konuşmaya devam edip durdular. Seyirciler iki titanın çarpışmasını açık ağızlarıyla izliyorlardı. Başkan bile bir şey söylemeye cüret etmiyordu.

Ben mi? İki sosyopatın birbirini alt etmeye çalışmasını izlemekten sıkılmıştım.

Asher yasal metinler ve bilmem neler hakkında susmak bilmezken, Aiden'ın elini sıkarak, "Yorgunum. Eve gidelim," diye fısıldadım.

Bunu düşünmek için durmadı bile.

Elimi tutarken ayağa kalktı, beni de kendiyle birlikte kaldırıp Asher'ın sözünü kesti. "Karımın dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ezik," diye mırıldandı Asher.

Aiden sırıttı. "Tartışmamızı erteliyorum."

"Burada olacağım," diye seslendi Asher arkamızdan, biz kapıya doğru giderken. "Şimdi, nerede kalmıştım?"

Uzun, tek taraflı bir münakaşaya başladı.

"Onunla neden arkadaşsın ki?" diye sordum yalnız kaldığımız anda.

"Çünkü eğlenceli, tatlım. Doğrucu olmayan eğlenceli insanlara ihtiyacımız var."

"Sosyopatlara mı demek istiyorsun?"

"Her topluluğun eski kafalı bir kötü adama ihtiyacı vardır." Bana sırıttı, sonra kaşları çatıldı. "Neden yorgunsun?"

"Ben-"

Bir şey söyleyemeden avucunu göğsümün ortasına yapıştırdı.

"Aiden!" Etrafımıza bakındım. Kalp atışımı kontrol ettiğini biliyordum, her gün yaptığı gibi. Aslında, kalbimin düzgün çalıştığından emin olmak için bazen kafasını göğsüme koyup uyuyordu.

"İnsan içindeyken nabzımı bileğimden ölçmeni söylemiştim," diye fısıldadım. "İnsanlar bakıyor."

"İnsanları sikeyim. Karımın nabzını istediğim gibi kontrol edebilirim." Elini çekip iki parmağım boynuma koydu. "Hmm. Nabzında sorun yok."

"Yok," dedim soğuk havaya çıkarken.

"Öyleyse sorun ne? Göğsün mü daralıyor?"

"Hayır."

"Çarpıntı?"

Kafamı salladım.

Konu sağlığım olduğunda, Aiden çok katıydı. Randevularımla ilgili benden daha dikkatliydi. Diploma sahibi doktorlar gibi hastalığımla ilgili araştırmalar yapmaya devam ediyordu.

Tıpta yan dal yapmayı bile planlıyordu.

Şaka yapmıyordum, öyleydi.

Önüme geçti, paltomu çeneme kadar ilikledikten sonra atkısını çıkarıp boynuma bağladı.

Onun gibi kokuyordu, temiz ve erkeksi. Derin bir nefes alarak kokusunu ciğerlerime doldurdum.

Aiden soğuk elimi tuttu, sıcak hava üfledikten sonra cebine koydu.

Onu yüzümde bir gülümsemeyle izliyordum. Aiden'ın bu tarafı daima midemi düğüm düğüm ediyordu. Öyle ilgili ve özenliydi ki onsuz bir hayatı içeren kâbuslar görüyordum.

Hayatımda kalıcı bir hâle gelmişti, artık onsuz nefes alamıyordum.

Aşkı ve hayranlığı bırakın, Aiden benim nefesimdi. Hayatta istediğim her şey ve daha fazlasıydı. Sırf bu sebeple parmak uçlarıma yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Çocuksu bir edayla sırıttı.

Ninova

Aiden onu öpücüklerle şaşırtmamdan, bana zevk vermesini istememden hoşlanıyordu. Onu her şeyden çok azdırdığını söylüyordu.

"Hadi, hava soğuk." Yanağımdan makas aldı. "Karımı eve götürmem gerek."

Doğru. Ev.

Evimiz kampüse arabayla on beş dakika uzaklıktaydı.

Bu süreyi, Aiden'ın eli bacağımdayken dersler hakkında konuşarak geçirdik. Kot pantolon giydiğim için şanslıydım, etek giyiyor olsaydım beni şimdiden orgazma ulaştırmış olurdu.

Aiden hâlâ Aiden'dı. Sınırsız ve arsız.

Beni deli ediyordu. Yemin ederim ki ona her gün biraz daha âşık oluyordum. Her sabah bana kahvaltı hazırlamasına âşık olmuştum. Beni koşuya götürüp bütün süre boyunca kalp ritmimi izlemesine. Her gece çalışma masamda uyuyakaldığımda beni yatağa taşımasına. Bana doyamıyormuş gibi beni becermesine.

İlgisini, korumacılığını seviyordum. Hatta bazen sahiplenici tarafını bile seviyordum.

Onun her şeyini seviyordum.

Evimize vardık.

Benim ilgilendiğim küçük bir bahçesi olan, iki katlı bir evdi. Aiden yan tarafımızdaki araziyi birinci yıl dönümümüzde satın almıştı. İlk evimizi inşa edebilmem için bir hediye olduğunu söylemişti.

Gerçek evimizi.

O zamandan beri kafayı yiyordum, aklımda binlerce fikir vardı. İki araziyi birleştirip ortaya harika bir şey çıkarmayı bile düşünüyordum.

Şimdilik antika bir havası olan sıcak evimizde yaşıyorduk.

İçeri girince paltomu çıkarmak için durdum. Aiden ceketini fırlatıp attı ve mutfağa gitti, ilaçlarım için olduğuna hiç şüphem yoktu.

Ahşap zeminli, koyu renk dekorlara sahip evimizi inceledim.

Aiden'ın bana bu evin her köşesinde sahip olduğunu hatırladığımda tahrik olmuştum. Koltukta, tezgâhta, hatta girişin yakınındaki zeminde.

Bu yer içimi ısıtan birçok anıyla doluydu.

Paltomla atkıyı duvardaki kancaya astıktan sonra mutfağa doğru ilerledim. Aiden tezgâhta durmuş, haplarla uğraşıyordu. Hâlâ her seferinde etiketlerini okuyordu. Sağlığımı riske atacak bir şey söz konusu bile değildi..

Kollarımı ona arkadan dolayıp yanağımı sırtına sürttüm.

Aiden artık futbol oyuncusu olmayabilirdi -arada sırada oynadığı maçlar dışında- ancak fiziği hâlâ sert ve fitti.

Birlikte koşuya gidiyorduk, uykusuzluk problemi yaşadığında spor yapıyordu ama bu sorunu evlendiğimizden beri daha ender yaşıyordu.

"Dünyada en çok istediğin şey ne, Aiden?"

"Sen." Tereddüt bile etmemişti.

Gülümsedim. "Başka?"

"Senin sağlıklı, mutlu ve benim olman."

Tanrım. Bu adam beni öldürecekti.

"Başka?"

"Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?"

"Evet." Arkasını dönüp bana bir bardak suyla ilaçlarımı verdi.

O beni dikkatle izlerken hapları yuttum. Ben de onu izliyordum. Dağılmış kapkara saçları, metal gözünün kenarındaki beni, gömleğinin kıvrılan kolundan görünen ok dövmeleri.

Dirseğimi kavradı. "Hadi,senin dinlenmeni sağlayalım."

Kolumu çektim. "Yorgun değilim."

Kaşını kaldırıp kafasını yana eğdi. "Yorgun değilsen seni dünkü gibi duşta bedereceğim. Azdığında vücuduma dolanman ve sırtımı tırmalaman hoşuma gidiyor."

"Onun bir sebebi var."

Ninova

"Her neyse, o sebebi seviyorum. Bugün yine yapalım." Sırıtarak haplarla uğraşmaya geri döndü.

Derin bir nefes aldım. İşte, söylüyordum.

"Aiden?"

"Efendim, tatlım?"

"Hamileyim. Tam olarak altı haftalık."

Elindeki hap şişesi havada öylece dururken donakaldı.

Aiden üç yıl önce çocuk istemişti ama Dr. Albert o noktada sağlığım için tehlikeli olabileceğini söylediğinde vazgeçmişti.

Fakat üç ay önce Dr. Albert bana artık çocuk sahibi olabileceğimi söylemişti. O zamandan beri doğum kontrol hapı almayı bırakmıştım. Ona sürprizi iki ay önce, ikinci yıldönümümüzde yapmak istemiştim. Fakat hamile kalamamıştım.

Üç aydır her vaktinde regl olduğumda neredeyse ağlayacaktım.

Dün reglimin iki hafta geciktiğini fark etmiştim. Test yapmıştım ve işte, hamileydim. O kadar mutluydum ki Aiden'a hemen söylemek istedim ancak hem Dr. Albert'a hem de bir kadın doğum uzmanına testlerimi yaptırana kadar beklemiştim.

Aiden arkasını döndüğünde dudaklarım aralandı. Aiden'ın yüzünde bu ifadeyi görmeyi hiç beklemiyordum.

Korku.

Mutlak bir dehşet.

Kolumu kavradı. "Hadi Dr. Albert'a gidelim. Bunu nasıl halletmemiz gerektiğini söyler-"

"Hayır." Kolumu ondan kurtardım. "Bu çocuğu doğuracağım."

"Hayatını riske atarak çocuk sahibi olmayacağım." Aiden'ın sesi otoriter, tartışmaya kapalıydı. "Sensiz olmaktansa çocuksuz olmayı tercih ederim."

Sözleriyle gözlerime yaşlar doldu çünkü doğru olduğunu biliyordum. Aiden yanında sadece benimle mutlu olurdu. Bunu ruhumda hissediyordum.

Fakat ona daha fazlasını vermek istiyordum. Ona her şeyi vermek, çocuklarının annesi olmak istiyordum.

"Tehlikede değilim." Yanağını okşadım. "Dr. Albert'la ve kadın doğum uzmanıyla konuştum, testler yaptık. Bebek de ben de sağlıklıyız."

Gözlerini kıstı. "Bunu sırf fikrimi değiştireyim diye mi söylüyorsun?"

"Dr. Albert'ın evini basıp söylediklerimin doğru olduğundan emin olacağını biliyorum. O yüzden hayır, blöf yapmıyorum. Test sonuçları ve diğer her şey çantamda."

Gidip çantamı aldı, birkaç dakika boyunca kâğıtları tekrar tekrar okudu. Onu izleyip tepkisini beklerken orada dikildim.

Küçük canlının ultrason resmine bakıyordu. Onun ve benim yarattığımız canlı.

"Yani?" dedim dikkatle. "Ne düşünüyorsun."

"Hamilesin." Emin olmak istiyormuş gibi bakışları benimle ultrason fotoğrafı arasında gidip geldi.

"Evet, Aiden." Karnıma dokundum. "Senin bebeğini taşıyorum."

"Bebeğimi taşıyorsun," diye tekrar etti, bana yavaşça yaklaşırken.

Bana dokunacak mesafeye geldiğinde elini alıp karnıma koydum.

Hâlâ düz olsa da içimde uğuldayan yaşamı hissedebiliyordum. Bağımızı şimdiden hissedebiliyordum.

Aiden eline bakarken yavaşça karnımı okşadı.

"Bir hayat yarattık, Aiden," diye mırıldandım. "Mutlu musun?"

Bakışları karnımdan ayrılıp gözlerimle buluştu. "Sen?"

"Havalara uçuyorum. Bu bana verebileceğin en güzel hediye." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni seviyorum."

Kollarını etrafıma doladı, beni yerden kaldırırken cıyakladım. Aiden dudaklarımı, yanaklarımı, burnumu ve alnımı öperken kollarım onun etrafında dönüyordu.

Ninova

"Sen bana verilen en güzel hediyesin, kraliçem."
"Sen de bana, kralım."

Aiden ve Elsa'nın hikâyesi bitti. Royal Elite, merakla beklediğiniz karakterlerin hikâyeleri ile devam edecek.